

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

[1989 ஏப்ரல் 7]

ஆட்சி பிரகடனப்படுத்துவதற்கு முன்பிருந்தபடி அரிசி ஆலைகளுக்கு அனுமதி வழங்கும் அதிகாரம் மாநில அரசிடமே இருக்கலாம் என்று முடிவு எடுத்தது. அதற்கான தகவலையும் மத்திய அரசுக்குத் தெரிவித்தது. மத்திய அரசு இப்போது அதை மறுபரிசீலனை செய்து இந்த அரசுக்கு அந்த அதிகாரத்தை வழங்குவதற்கு உத்தரவு பிறப்பிக்க இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(இ) உறுப்பினர்கள் கொடுத்துள்ள அறிவிக்கைகள்—தொடர்ச்சி.

திரு. ஓம். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கொடுத்திருந்த ஒத்திவைப்புத் தீர்மான அறிவிப்பு குறித்து.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இன்றைக்கு அது எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(4) மானியக் கோரிக்கைகள், 1989-90
விவாதமும் வாக்கெடுப்பும்—தொடர்ச்சி.

கோரிக்கை எண். 17—கல்வி.

மாண்புமிகு பேராளியர் க. அன்பழகன்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்.

“மானியக் கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 8,99,72,57,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்.”

திரு. சி. கோவிந்தராஜன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தனியார் கல்லூரிகளில் மாணவர்கள் சேரும் பொருட்டு அந்த நிர்வாகங்கள் கேட்கும் அளவுகடந்த பணத்தைக் கொடுக்க இயலாத மாணவர்களும், பெற்றோர்களும் மனமுடைந்து நிற்கும் நிலையைப் போக்க வேண்டியதன் அவசியம் பற்றி விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத்தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“மானியக் கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 8,99,72,57,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

திரு. ஆர். சிங்காரம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தஞ்சை மாவட்டம் பேராலூரணியில் ஒரு கலைக் கல்லூரியையும், ஒரு பாலிடெக்னிக்கையும் ஆரம்பிக்க வேண்டிய அவசியம் பற்றி விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. ஆர். சிங்காரம்]

“மானியக் கோரிக்கை எண் 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 8,99,72,57,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்”.

திரு. ஜி. பழனிச்சாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே : தஞ்சை மாவட்டம் திருத்துறைப்பூண்டியில் அரசு அனுமதித்து நடைபெற்று வரும் பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளிக் குப் போதிய கட்டிடங்கள் இல்லாமல் குழந்தைகள் கஷ்டப்பட்டு வதைப் போக்க புதிய கட்டிடம் கட்ட வேண்டும் என்பது பற்றி விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“மானியக் கோரிக்கை எண் 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 8,99,72,57,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்”.

திரு. எஸ். டி. உகம்சுந்த் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு வட்டத்திலும் ஒரு அரசு பொறியியல் கல்லூரி துவக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் குறித்து விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“மானியக் கோரிக்கை எண் 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 8,99,72,57,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்”.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கைகளும், வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவை முன் விவாதத்திற்கு வைக்கப் பெறுகின்றன. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் முன்னுரையாக ஏதாவது கூற விரும்பினால் கூறலாம்.

மாண்புமிகு பேராதிரியர் க. அன்பழகன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சிக்காக நிதி ஒதுக்குவதற்காக இந்த அவையிலே உள்ள எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் விரிவான அறிக்கை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. *அதை அவைக்குறிப்பில் ஏற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த அறிக்கையிலே காணப்படுகிற விவரங்களோடு தனித் தன்மை உள்ளதாக, பெரும்பாலும் சுய அதிகார வரம்புடையதாக உள்ள பல்கலைக் கழகங்கள், அப்படிப்பட்ட அமைப்புகள் ஆகியவற்றினுடைய அறிக்கைகளும் இந்த அவையிலே உள்ளவர்களுடைய கருத்துக்களுக்காக இங்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் இந்த அவையிலே தெரிவிக்கக் கூடிய கருத்துக்களைக் குறித்து இறுதியாக அவர்களுக்கு நான் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ள விடையைத் தெரிவிப்பேன் என்று கூறி இந்த அறிக்கையை அவைமுன் நான் வைக்கிறேன்.

* அறிக்கை இணைப்பாக அச்சிடப்பெற்றுள்ளது.

[1989 ஏப்ரல் 7]

*பேராகியியர் க. பொன்னுசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, 1989-90 ஆம் ஆண்டுக்கான கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்மீது நான் சார்ந்திருக்கின்ற அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் கருத்துக் களை எடுத்துச் சொல்வதற்கு வாய்ப்பளித்த தங்களுக்கு எனது நன்றியைக் கூறி என் உரையைத் தொடங்குகிறேன்.

1989-90 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டிலே கல்விக்கு முதன்மை இடம் தரப்பட்டிருப்பது, கடந்த ஆண்டுகளிலே தரப்பட்டிருப்பதைப்போல, 22 விழுக்காடு என்று இருக்கிறது. பள்ளிக் கல்விக்காக ரூ. 654 கோடியும், கல்லூரிக் கல்விக்காக ரூ. 125 கோடியும், இதர இனங்களுக்காக ரூ. 120 கோடியும் என்று ஏறத்தாழ ரூ. 900 கோடி ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதை வரவேற்று அதே நேரத்தில் ஒரு சில கருத்துக்களை இங்கே முன் வைப்பது என்னுடைய கடமை.

கல்வியின் தரம் உயர வேண்டுமென்பதிலே இந்த மாமன்றத்தில் உள்ள உறுப்பினர்கள் எவருக்குமே மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது என்ற சூழ்நிலையில் அந்தக் கல்வித் தரத்தை உயர்த்துவதற்காக இந்த அரசு கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும்.

மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கையைப் பார்ப்போமேயானால், தொடக்கப் பள்ளியிலே 75 லட்சம் மாணவர்களைச் சேர்த்து, இடைநிலைப் பள்ளிக்கு அவர்கள் வரும்போது 25 லட்சமாக குறைந்து, அது உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு வரும்போது 10 லட்சமாகவும், மேல்நிலைப் பள்ளிக்கு வரும்போது 4 லட்சமாகவும் கல்லூரிக் கல்விக்கு வரும்போது 2 லட்சமாகவும் வந்து அந்த அளவிலேயே நின்றுவிடுகிறது. இந்த “பிராப் அவுட்ஸ்” என்று சொல்லப்படுகிற, படிப்பை இடையிலே நிறுத்திவிடுகின்ற நிலை ஏன் ஏற்படுகிறது என்பதை அரசு ஆய்ந்து, அதைப் போக்குவதற்கு முன்வர வேண்டும், சரியான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும்.

டாக்டர் மால்கம் ஆதிசேஷ்யம்: அவர்கள் தலைமையிலே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற குழு இந்தப் பணியை மேற்கொண்டு இருக்கின்றது என்ற காரணத்தினால், அந்த அறிக்கையை மிக விரைவாகப் பெற்று, அதை இந்த அரசு நடைமுறைப்படுத்தி தமிழகம் கல்விக் களத்திலே முதன்மை இடத்தைப் பெற முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

இலவச உணவு, சீருடை, புத்தகம் இவையெல்லாம் தருவதை இந்த அரசு ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற நேரத்தில், எங்களுடைய தானைத் தலைவர், மறைந்த மாமேதை டாக்டர் புரட்சித்

1989 ஏப்ரல் 7]

[பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி]

தலைவர் அவர்கள் கொண்டு வந்த காலணித் திட்டத்திற்கு எந்த ஒதுக்கீடும் இல்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, அதை இந்த அரசு ஏற்றுச் செயல்படுத்துவதற்கு முன்வரவேண்டுமென்ற கோரிக்கையை இங்கே வைக்கக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்.

சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலைக் கல்விக்காக மத்திய அரசு முழுமையாக மானியம் அளிக்கிறது. இந்த அரசு தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் 6 தாலுக்காக்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதைத் தமிழகம் முழுவதும் விரிவுபடுத்தக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

210 கல்லூரிகள் தமிழகத்திலே இருக்கின்றன. ‘எதிலும் தமிழ், எங்கும் தமிழ்’ என்று முழங்குகிறோம். 23 ஆயிரம் மாணவர்கள் மட்டும் தமிழ் வழியிலே கற்றுக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள் என்ற அறிக்கையைப் பார்க்கிறபோது மிக மனவேதனைப்படுகிறேன். தமிழ் வழியிலே பயில்கின்ற மாணவர்கள் எண்ணிக்கையை அதிகரிப்பதற்கு இந்த அரசு முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சுயநிதி நிறுவனங்களில் முறைகேடுகள் இருப்பதாகவும், ஊழல்கள் இருப்பதாகவும் குற்றச்சாட்டுகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்ற நேரத்தில், அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று எல்லோரும் முனைகின்ற நேரத்தில் மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் ‘சுயநிதிக் கல்லூரிகளுக்கு இடம் அளிக்க மாட்டோம்’ என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஒரு செய்தித்தாளிலே ‘தவிர்க்க இயலாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டால், தருவோம்’ என்று அவர் சொல்லியிருப்பதை மறுபரிசீலனை செய்து, ‘தரவே கூடாது’ என்ற அளவில் முடிவை இந்த அரசு எடுக்கவேண்டும்.

கல்வித் தரத்தை உயர்த்தச் செய்வதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற வினா பல்வேறு வகைகளிலே, பல்வேறு நாட்களிலே இந்த மாமன்றத்திலே பேசப்பட்டு அதற்கான முடிவுகள் இன்னும் எடுக்கப்படவில்லை. ‘வரப்புயர நெல் உயரும்’ என்று சொல்வார்கள். அதைத் தொடர்ந்துதான் எல்லாமே உயரும் என்பது நமக்குத் தெரியும்.

அதைப்போலவே, ஆசிரியர்களுடைய நிலையை உயர்த்தினால்தான் கல்வியினுடைய தரத்தை உயர்த்துகின்ற அடுத்த நிலைக்கு நாம் செல்ல முடியும்.

கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலும் கல்வியின் தரம் உயர வேண்டுமானால், தொடக்கக் காலத்திலே, தொடக்கப் பள்ளி நிலையில் இருந்தே முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

[பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி]

[1989 ஏப்ரல் 7]

டெல்லியிலே காலை 7½ மணிக்கே பள்ளிகளைத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். பல மாநிலங்களிலே 7½ மணிக்கே தொடங்கி விடுகிறார்கள். 7½ மணி என்பது விடியற்காலை நேரம். 'வைகறைத் துயில் எழு' என்று படித்திருக்கிறோம். 'காலையில் எழுந்தவுடன் படிப்பு' என்று பாரதியார் சொல்லியிருக்கிறார். காலை நேரத்திலே முழுமையாகப் பள்ளிக் குழந்தைகளுக்கு கல்வியைக் கற்றுத் தருகின்ற கொள்கையை இந்த அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதையும் ஆசிரியர்களோடு பேசி, ஆசிரியர்கள் இயக்கங்களோடு பேசி, சில வரன்முறைகளை வகுத்து அதைச் செயல்முறைப்படுத்துவோமானால் உள்ள படியே கல்வித் தரம் உயரும். உளவியல் முறையிலே பார்த்தாலும் இது சரியாக வரும் என்பதும் இந்த அரசுக்குத் தெரியும் என்று கருதுகிறேன். Standard of Education பற்றிப் பேசுகிறோம். இப்போதெல்லாம் ஐ.ஏ.எஸ். தேர்வில் தமிழகத்திலிருந்து முன்புபோல் அதிக அளவில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதில்லை என்கிற குறைபாடு இருக்கிறது. ஆனால் டெல்லி யுனிவர்சிட்டியிலிருந்து 12 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள் என்று பெருமையாகச் சொல்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் உண்மையிலேயே ஆங்கிலத்திலேயே நம்முடைய கருத்துக்களை வெளியிடுகின்ற 'எக்ஸ்பிரஸ்' செய்கின்ற வாய்ப்புகள் இல்லாத குறைதான். நாம் ஏற்கெனவே இரு மொழிக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். இன்றைக்கு தனியார் பள்ளிகளில் எல்.கே.ஜி., யு.கே.ஜி., போன்ற வகுப்புகளில் எல்லாம் ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி கற்றுக் கொடுக்கின்ற நிலையில் அரசுப் பள்ளிகளில் 3-வது வகுப்பிலிருந்துதான் ஆங்கிலம் போதிக்கப்படும் என்கின்ற நிலை இருக்கிறது. இடையிலே, 1 ஆம் வகுப்பிலும், 2 ஆம் வகுப்பிலும் ஆங்கிலம் போதிக்கப் படாத நிலை இருக்கிறது. இந்நிலையைத் தவிர்த்து 1 ஆம் வகுப்பிலிருந்து அரசுப் பள்ளிகளிலும் ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி கற்றுக் கொடுக்க வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்படிச் செய்யவில்லையென்றால் வேற்று மொழி உள்ளே நுழைந்து விடக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டு விடும். எனக்கு அத்தகைய ஒரு அச்சம் இருக்கிறது.

[முற்பகல் 10:40]

ஒழுங்கும், கட்டுப்பாடும் மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் பொதுவாக இருக்க வேண்டும் என்கின்ற கருத்தில் மாறுபட்ட கருத்து இருக்க முடியாது. இங்கேயும் ஆசிரியர் பெருமக்களாக இருந்து சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக வந்துள்ளவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு பிளஸ் 2 என்று சொல்கிற மேல் நிலைப் பள்ளிகளில் பிளஸ் 1-ல் அரசுத் தேர்வு இல்லாததால் பெரும்பாலான பள்ளிகளில் முறையாகப் பாடங்களைப் போதிப்பதில்லை. இதனால் முழுமையாக மாணவர்கள் பாடங்களை ஏற்றுக்கொள்கின்ற வாய்ப்பும் இல்லை. 16 வது வயதில் இருக்கிற மாணவர்களைப் பொறுத்த வரையில், அவர்கள் adolescent age என்று

1989 ஏப்ரல் 7] [பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி]

சொல்கிற இளமைப் பிராயத்தில் இருப்பவர்கள். அவர்களைத் தன்னிச்சையாக விட்டு விடுகிறார்கள். அந்நிலையைத் தவிர்க்கின்ற முயற்சியில் இந்த அரசு ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தனியார் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில் அங்கே கல்வியின் தரம் நன்றாக இருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக் கொள்வார்கள். பல அரசு அலுவலர்கள், ஆசிரியர்கள்கூட தங்களுடைய பிள்ளைகளைத் தனியார் பள்ளிகளில் சேர்க்கின்ற நிலைமை இருக்கிறது. இந்நிலையைப் போக்க அரசுப் பள்ளிகளில் கல்வியின் தரத்தை மேம்படுத்த அரசு முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஒரு கருத்தை நான் வலியுறுத்த ஆசைப்படுகிறேன். இன்றைக்கு மேல் நிலைப் பள்ளிகள் என்று இருப்பதை ஜூனியர் காலேஜ் என்று பெயர் மாற்றம் செய்து மற்ற மாநிலங்களில் இருப்பதுபோல் செய்யலாம். அவற்றிற்கு ஜூனியர் காலேஜஸ் அல்லது 'இளநிலைக் கல்லூரிகள்' என்று பெயர் வைக்கலாம். அப்படிச் செய்தால் உயர் நிலைப் பள்ளியிலிருந்து வெளிவருகின்ற மாணவன் கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்கின்ற நிலை வருகின்றபோது அந்த மாணவன் தன்னுடைய நிலையை உணர்ந்து, கட்டுப்பாட்டை உணர்ந்து நல்ல முறையில் படிக்க வழிவகை ஏற்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அறிவியல் பாடத் திட்டங்களுக்கு அதிகமாக நிதி ஒதுக்கப் படவில்லை. அதே போல் Faculty Improvement Programme இருக்கிறது. சான்ஸ்கிரிட் என்று சொல்கிற சமஸ்கிருதத்தின் வளர்ச்சிக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகை அதிகம். ஆனால் அதே சமயத்தில், சமஸ்கிருதம் இந்த நாட்டிலே எந்த அளவிற்கு வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது என்பதையும் மனதில் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, அவசியம் தேவையான துறைகளுக்கு அதிக ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆங்கிலப் பயிற்சி நிறுவனம் பெங்களூரில் இருக்கிறது. அதற்கு அரசு 4 இலட்சம் ரூபாய் மானியமாகக் கொடுத்து அங்கே பயிற்சி பெற நம்முடைய ஆசிரியர்களுக்கு வழி வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நம் சார்பில், நம்முடைய ஆசிரியர்கள் அங்கே இடம் பெறுவதில்லை. ஆகவே அதற்குப் பதிலாக நாமே அந்த மாதிரி ஒரு நிறுவனத்தைத் தொடங்கினால்—4 இலட்சம் ரூபாய் முதலீட்டில் தொடங்கினாலே போதும்—பல்கலைக் கழக மானியக் குழு அதற்காக 10 மடங்கு தொகை தரத் தயாராக இருக்கிறது. அதற்கு இந்த அரசு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி]

[1989 ஏப்ரல் 7]

விளையாட்டுத் துறைக்கு ஊக்குவிப்பு செய்கிறோம் என்று சொல்கிற எந்த அரசும் உள்ளபடியே இதுவரை ஊக்குவிப்பு செய்யவில்லை. இன்றைக்கு நம் நாட்டை எடுத்துக் கொண்டால், பல விளையாட்டுத் துறைகளில் திறமையானவர்கள் இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு செஸ் விளையாட்டை எடுத்துக் கொண்டால்கூட தமிழ்நாட்டில் முதலிடம் வகிக்கின்ற விளையாட்டு வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அரசு சார்பில் எந்த உதவியும் செய்யவில்லை. விளையாட்டு வீரர்களை ஊக்குவிக்கும் வகையில் நல்ல மாதிரியான ஒரு திட்டத்தை இந்த அரசு வகுத்து அவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும்.

கல்வித் துறை அலுவலகங்களுக்குக் கட்டிடங்கள் கட்டித்தர வாய்ப்புகள் அதிகம் ஏற்படுத்தப்பட்டாக வேண்டும். இதற்கு ஒரு மாற்று ஏற்பாடாக Ownership Scheme என்று சொல்கிறபடி வீட்டு வசதி வாரியத்தின் சார்பில் கட்டிடங்களை கட்டித்தர ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இப்படிச் செய்தால் அரசுக்குச் சொந்தமான கட்டிடங்களாக அவை ஆகிவிடும் என்கிற யோசனையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்றைக்குத் தனியாருடைய கட்டிடங்களில், பல அலுவலகங்கள் இயங்குகின்ற நிலைமை இருப்பதால் அதற்காகப் பெருந்தொகை வாடகையாக அரசால் வழங்கப்படுகிறது.

அதைப்போலவே கட்டிடத்தைப் பராமரிக்கின்ற வகையிலே பொதுப் பணித் துறையிலே பில்லிங்ஸ் டிவிஷன் என்று ஒன்றை வைத்திருக்கிறார்கள். அது பள்ளிக் கட்டிடங்களைக் கவனிக்கிறது. மற்ற கட்டிடங்களைக் கவனிக்கிறது. ஆனால் கல்லூரிக் கட்டிடங்களுக்கு அப்படியில்லை. எனவே அப்படி ஒரு டிவிஷன்-ஐ கல்லூரிகளுக்கு ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஜவஹர்லால் நேரு அறிவியல் திறன் புத்தகத் திட்டம் சென்ற ஆண்டு இருந்தது. அது இந்த ஆண்டு ஏன் கைவிடப்பட்டதென்று தெரியவில்லை. பல்கலைக்கழகங்கள் பலவாறாகப் பெருகிக் கொண்டிருக்கும்போது, இந்த அரசு பல்கலைக் கழகங்களுக்கு மிக அதிக நிதி ஒதுக்கி இருக்கிறதென்ற ஒத்துக்கொண்டாலும், அந்த ஒதுக்கீடு அங்கே நடைபெறுகிற ஆராய்ச்சிப் பணிக்கு—ப்ரொட்டிவிட்டி இன் யூனிவர்சிட்டி—அது அடிப்படையாக இருக்கிறதா என்பதை ஆய்வு செய்யவேண்டும். இந்தப் பல்கலைக் கழகங்களில் பரவலாக ஊழல்கள், தவறுகள் நடப்பது பற்றி பொதுமக்களால் பேசப்படுகிறது. அது குறித்தும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளிலே டீச்சர்ஸ் சர்வீஸ் ரூல்ஸ் தெளிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை. அவர்கள் தமிழ்நாடு எஜுகேஷனல் சபார்டினைட் சர்வீஸ் ரூல்ஸ்படி (பள்ளித்துணை ஆய்வர்களாகவும், உதவிக் கல்வி அலுவலர்களாகவும்) பதவி உயர்வு பெறுகின்ற அளவிலே விதிகளைத் திருத்தியும், தளர்த்தி

1989 ஏப்ரல் 7] [பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி]

யும் ஆவன செய்ய வேண்டும். (மணி அடிக்கப்பெற்றது). மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, ஒரு மணிக்கு முன்பாக மணியடித்து, வெளியே சென்ற பழக்கம் இல்லாத காரணத்தாலே, பேசுவதிலே சற்று தாமதம் ஏற்படலாம். ஒரு பேராசிரியர், இந்தக் கல்வி மானியத்திலே பேசத் தகுதி பெற்றவன் என்ற முறையிலே, தாங்கள் தயவு செய்து கட்டுப்பாட்டைத் தளர்த்தி, பேச அனுமதிக்க வேண்டும். 5-ல் ஒரு பகுதி நிதி ஒதுக்கியுள்ள இந்த மானியக் கோரிக்கைக்குக் காலம் அதைப்போல ஒதுக்கவில்லை என்ற வருத்தத்தைத் தெரிவித்துப் பேச அனுமதிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : எல்லோரும் பேராசிரியரை ஆதரிப்பார்கள்.

பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி : நன்றி, பேரவைத் தலைவரவர்களே, நகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களை இந்த அரசு, அரசு அலுவலர்களாக அறிவித்துவிட்டது. ஆனாலும்கூட, அவர்களுக்கான பணி விதிமுறைகள் இன்னும் வரையறை செய்யப்படவில்லை. ஆகவே, அதையும் செய்து, அந்த அலுவலர்களுக்கும் அரசுப் பள்ளிகளிலே பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற அனைத்துச் சலுகைகளும் கிடைக்கின்ற வகையிலே விதிகளைத் திருத்த வேண்டும்.

தனியார் பள்ளிகளிலே பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கும்—“ஆசிரியர்கள்” என்ற சொல்லாலே அனைவரும் அழைக்கப் படக்கூடிய அளவிலே—அனைத்து அரசு சலுகைகளையும் தகுதிகளையும் தர அரசு முன்வர வேண்டும்.

கிராமப்புறத்திலே இருப்பவன் என்ற காரணத்தாலே அங்கே யிருக்கும் ஆசிரியர்கள் படும் அல்லல்களை இங்கே சொல்வது என்னுடைய கடமை என்பதால் சொல்கிறேன். ஜி.பி.எப். பணத்தை ஓர் ஆசிரியர் பெறுவதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலக் கெடுவை இந்த அரசு நிர்ணயிக்குமானால் ஆசிரியர்கள் மகிழ்வார்கள் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

நிர்வாகச் சீர்திருத்தத்தை இந்த அரசு மிக நன்றாகவே செய்ய முன்வந்திருக்கிறது என்று எண்ணும்போது மகிழ்ச்சியடைந்தாலும், ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அரசு ஆணைகளை வெளியிடும்போது ‘எங்கும் தமிழ்’ எதிலும் தமிழ், என்று சொல்லும்போது, அரசு ஆணைகளைத் தமிழில் வெளியிட முன்வந்தால் நிச்சயமாக நடைமுறைக் கோளாறுகள் இருக்காது. அப்படி முழுமையாக அதைச் செய்ய இயலாவிட்டாலும், அரசு ஆணையிடுகிறபோது, ஆங்கிலத்தில் ஆணை இட்டாலும், அதற்குரிய தமிழாக்கம் அதனைத் தொடர்ந்து அதன் பின்புறத்தில் வருமே யானால், அங்கே பலவாறாக மிஸ்இண்டர்பிரேடேஷன் செய்து—தவறாகப் பொருள் புரிந்துகொண்டு—நடவடிக்கை எடுப்பதில்

[பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி] [1989 ஏப்ரல் 7]

தாமதத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் அலுவலர்களுக்கு வழி காட்டி நேர்மையாகச் செயல்படச் செய்ய முடியும். ஆகவே, தமிழில் அரசு ஆணைகள் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பல்கலைக்கழக நிதி உதவிக் குழுவின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் ஊதிய விகிதத்தை நடைமுறைப்படுத்தியிருக்கிறது இந்த அரசு. அந்த ஊதிய விகிதம் 1—1—1986 முதலே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, நடைமுறைப்படுத்தப்படுமென்று முந்தைய அரசால் அறிவிக்கப்பட்டு, நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஊதிய விகிதத்தில் “போஸ்ட் கிராஜுவேட் டியூட்டர்ஸ் அண்டு டெமாண்ட் ரீட்டர்ஸ்” ஆகியோர்களுடைய பணியைப் பணிக்காலக் கணக்கீட்டில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்று சொல்லி, கல்வித் துறை அரசு ஆணை 235-ல் கூறப்பட்டுள்ளதைத் தவறாகப் பொருள்கொண்டு, வலிந்து பொருள் கொண்டு, சில முதல்வர்கள், அங்கே இருக்கிறவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள். அதற்குச் சரியான விளக்கத்தைத் தந்து, இந்த அரசு அவர்களுடைய பணிக் காலத்தையும் ஏற்று, அந்தப் பணிக் காலத்தைக் கணக்கிட்டு ஊதிய உயர்வும், ஊதிய நிர்ணயமும் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் சொல்லப்போனால், கிளாரிபிகேஷன் கேட்கிறோம் என்ற அளவிலே, விளக்கம் கேட்கிறோம் என்ற பொருளிலே, காலதாமதம் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்கும் முறையிலே அரசு ஆணைகளுக்குச் சரியான தமிழாக்கம் அரசே தந்தால், இந்தச் சூழ்நிலை ஏற்படாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 10-50)

அடுத்து, அப்பீல் செய்ய வேண்டுமென்றால் 60 நாட்களுக்குள் செய்தாக வேண்டும் என்று விதி இருக்கிறது. அதைப் போல்—நான் மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்—கல்வித் துறையைப் பொறுத்த அளவிலாவது ஒருவர் அப்பீல் செய்தால் அதற்கான டிஸ்போசலை ஒரு குறிப்பிட்ட காலக் கெடுவுக்குள் தர வேண்டுமென்று முடிவெடுப்பீர்களானால், உண்மையிலேயே ஆசிரியப் பெருமக்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைவார்கள்.

தற்போது “டீச்சர்ஸ் ரெக்ரூட்மெண்ட் போர்டு” என்று ஒரு அமைப்பை வைத்திருக்கிறோம். அதுவும் ஒரு அரசாணையின் கீழ்தான் செயல்படுகிறது. தயவு செய்து அதை மாற்றி அதற்கு ஒரு ஸ்டேசுட்டரி ஸ்டேடஸ் கொடுத்து, “ஆசிரியர் தேர்வாணைக் குழு” என்று அதனை மாற்றி, அதற்குரிய அதிகாரம் கொடுத்து, ஆசிரியர்களைத் தேர்வு செய்வதற்கு வழிவகை செய்தால் தமிழகத்தின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு அது உதவிடும் என்பதோடு, மாணவர்களின் கல்வித் தரமும் உயர்வதற்கு அது பயன்படும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1989 ஏப்ரல் 7] [பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி]

நடைபெற்ற தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றபோது தயவு செய்து யாரையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதாக எண்ணாமல், சொல்லப்படுகின்ற தவறுகள் களையப்பட, வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கும்பகோணம் பெண்கள் அரசு கல்லூரி தொடங்கிய 26-ஆம் ஆண்டில் அதன் 25-வது ஆண்டுக்கான வெள்ளி விழா கொண்டாடுகிறோம் என்று சொல்லி, அதற்காக ஏறத்தாழ ரூபாய் 10,000 அந்த விழாவுக்காகச் செலவழித்திருக்கிறார்கள். நாம் எதற்கெடுத்தாலும் ஏற்கெனவே இக்கட்டான நிதிநிலையில் இருப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிறோம். நிதித் தட்டுப்பாடு அதிகமாக இருக்கிறது என்று அரசு அடிக்கடி சொல்லுகிறது. ஆகவே, மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் இனியாவது இப்படிப்பட்ட தவறுகள் நடக்காமல் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும் என்பதோடு தவறுகளுக்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கல்லூரிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது—அரசு கல்லூரிகளிலும் சரி, தனியார் கல்லூரிகளிலும் சரி—கல்லூரிகளுடைய முதல்வர்களுக்கு ஊதிய நிர்ணயம் செய்யப்படுவதில் முரண்பாடு இருக்கிறது. கல்லூரி முதல்வர்கள் பணியாற்றுகிற கல்லூரிகளில்—இந்த நிலைமை மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களுக்கு மிக நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும் என்று நம்புகிறேன்—இரண்டு பி. ஜி. டிபார்ட்மென்ட்கள் இருக்க வேண்டும் என்பது ஒன்று. ஆயிரம் மாணவர்களுக்குக் குறையாமல் இருக்க வேண்டுமென்பது மற்றொன்று

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நான் அதை மறந்து இருக்கிறேன். தாங்கள் நினைவூட்டுகிறீர்களே ! (சிரிப்பு).

பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி : பழையதை மறப்பது சரியில்லை என்ற தங்களுடைய கருத்தின் அடிப்படையிலேயே இதைச் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தாங்கள் இதைப்பற்றி மிக நன்றாக, தெளிவாக, உணர்ந்தவர்கள் என்ற காரணத்தால், இதற்குப் பரிகாரம் காண உதவிட முன் வருவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில் இதைத் தெரிவிக்கிறேன். அப்படி முதல்வர்கள் பணியாற்றுகிற கல்லூரிகளில் இரண்டு பி. ஜி. டிபார்ட்மென்ட்கள் இருக்க வேண்டும், ஆயிரம் மாணவர்களுக்குக் குறைவில்லாமல் இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட கல்லூரி முதல்வர்களுக்கு மட்டும் ரூ. 4,500 அடிப்படை ஊதியம் என்றும், இதில் ஏதேனும் ஒன்று இல்லையென்றால் கூட அத்தகைய கல்லூரி முதல்வர்களுக்கு ரூ. 4,200 தான் அடிப்படைச் சம்பளம் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. முதல்வர்கள் என்கிறபோது எல்லா முதல்வர்களையும் ஒரே மாதிரியாக எண்ண வேண்டும். இங்கே இருக்கிற மாண்புமிகு அமைச்சர் பெருமக்களுக்கு எல்லாம் துறையின் வேறுபாட்டைக்

[பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி] [1989 ஏப்ரல் 7]

கருதியோ அல்லது தகுதி அடிப்படையிலோ சம்பள வேறுபாடு இருப்பதில்லை என்பதைப்போல் கல்லூரி முதல்வர்கள் மரியாதைக் குரியவர்கள், ஒரு கௌரவமான நிலையில் இருப்பவர்கள் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்களுக்குள் பேதம் ஏதும் இருக்கக் கூடாது என்பதை இந்த அரசு ஏற்று அனைவரையும் ஒன்றாக்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட வேண்டும். (மணியடிக்கப்பெற்றது.)

பல்கலைக் கழக நிதி உதவிக் குழுவின் பரிந்துரையின் அடிப்படையில் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு புதிய ஊதிய விகிதத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதை நான் வரவேற்கிறேன். அதில் உள்ள சில முரண்பாடுகளையும் இங்கே தெரிவிக்க வேண்டியது என்கடமை—இல்லையென்றால் வெளியே இருக்கிற பலரும் பலவாறாகப் பேசக்கூடும் என்ற அச்சத்தின்—காரணமாகவும் இதைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதாவது பி.எச்.டி., எம்.பி.ல். போன்ற மேல்பட்டப் படிப்பு பெற்றவர்களுக்கு ஊக்க ஊதியம் தற்போது வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்களுக்கு இது குறித்து ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அப்படிப் பட்டம் பெற்றவர்களுக்கு ஊக்க ஊதியம் தரப்படுவதோடு மூன்று ஆண்டு - இயர் பெனிபிட் - என்ற வகையிலும் தரப்படுகிறது. அதாவது 8 ஆண்டுகள் பணிமுடித்த ஒரு விரிவுரையாளர், 'சீனியர் லெக்சரர்' என்ற நிலைக்குச் செல்ல முடியும் என்றால், 5 ஆண்டுகளே பணி முடித்த, அவரைவிட பணி மூப்பு அடையாத பி.எச்.டி. பட்டம் பெற்ற ஒருவர் அந்த நிலைக்குப் போய்விடுகிறார். அந்த ஊதிய உயர்வை அவர்களுக்கு அளிப்பதிலே கருத்து வேறுபாடு இல்லை. எங்களைச் சார்ந்தவர்கள் எந்த அளவுக்கு ஊதியத்தைப் பெறுகிறார்களோ அதற்காக நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். ஆனால் 'இயர் பெனிபிட்' என்று தருவதன் காரணமாக பணி மூப்பை 'ஓவர் லுக்' செய்கிற வகையில் அவர் மற்றவர்களைத் தாண்டிச் செல்கிறார். இதனால் பலருக்கும் மனக் கசப்பு ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு ஏறத்தாழ 12,000 கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் மனம் வருத்தப்படும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, அப்படிப்பட்ட மேற்படிப்பு படித்து பட்டம் பெற்றவர்களுக்கு ஊக்க ஊதியம் அளிப்பதில் 3 என்பதற்கு பதிலாக 6 கூட கொடுங்கள், வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் 3 ஆண்டுகள் அவர்கள் மற்றவர்களைவிட தாண்டிச் செல்கிறபோது, அது உள்படியே மன வருத்தத்தை உண்டாக்குகிறது என்பதால் இந்த நிலையை மாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பெற்றது)

தலைவர் அவர்களே, கல்லூரிகள், மேல்நிலைப் பள்ளிகள், உயர் நிலைப்பள்ளிகள் என்று மூன்று நிலை இருக்கிறது. அவற்றை பற்றிப் பேசுவதோடு தொகுதியைப் பற்றியும் பேச வேண்டும். எனவே தயவுசெய்து 10 நிமிடங்கள் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1989 ஏப்ரல் 7]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தங்களுக்கு ஏற்கெனவே 20 மணித் துளிகள் கொடுத்திருக்கிறேன். பேராசிரியருக்கு ஒன்றைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன் “பிறன் பங்கைத் திருடு தல் வேண்டாம்” என்பது பாரதியார் வாக்கு. (சிரிப்பு)

பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி : நன்றி, பேரவைத் தலைவரவர்களே, ஒப்பந்த அடிப்படையிலே இங்கே நியமனம் பெற்ற ஆசிரியர்கள் ஏறத்தாழ 2,000 பேர் பணி வரன்முறை பெற்றுவிட்டார்கள். ஆனால் இன்னும் 3,000 பேர் வரும் நான்கு, ஐந்து நாட்களிலே வெளியேற்றப்பட இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள் பணி உத்தரவாதம் தரும் வகையிலே ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை நான் இங்கே வைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதைப் போலவே, இன்றைய மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள், 15-3-1983-லே இந்த அவையிலே பேசிய ஒன்றை, அதாவது, கல்லூரி மார்க்கர்கள், விளையாட்டுத் துறையிலே பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிற மார்க்கர்கள் பணி நிரந்தரம் செய்யப் பட்டவில்லை என்று சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கருத்தின் அடிப்படையிலே நிச்சயமாக அதைச் செய்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

கல்வித் தரம் உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்பதற்காக சிலவற்றை நான் இங்கே சொல்வதற்கு அனுமதிக்க வேண்டிக் கொள்கிறேன். ஆசிரியர்களின் தரம் உயர வேண்டுமென்றால், கல்வியின் தரம் உயர வேண்டுமென்று சொன்னால், ஆசிரியர்களுக்குத் தேவையான சலுகைகளை இந்த அரசு தர வேண்டும். அவர்களுடைய உரிமைகளுக்கு முதலிடம் தரவேண்டும். அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றித் தரவேண்டும். அவர்கள் வருத்தம் இல்லாமல் இருந்தால்தான்—மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, “வித்தைக்கு சத்துரு வருத்தம், தரித்திரம்” என்று சொல்வார்கள். இந்த இரண்டும் இல்லாமல் இருந்தால்தான் ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும் சரி, மாணவர்களாக இருந்தாலும் சரி, கல்வி தலையிலே ஏறும் என்ற அளவிலே ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்கான நடைமுறைகளை நீங்கள் கொண்டுவர வேண்டும். அதற்காக அனைத்து ஆசிரியர் இயக்கங்களையும் அழைத்துப் பேசி—அவர்கள் கோரிக்கைகளை வைக்கிறார்களா, இல்லையா; அவர்கள் போராடுகிறார்களா, இல்லையா என்பதல்ல பிரச்சினை—அனைத்து ஆசிரியர் இயக்கங்களையும் தயவுசெய்து நீங்கள் அழைத்துப் பேசி, ஆண்டுதோறும் நடைபெறுகிற ஒரு நிகழ்ச்சியாக வைத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய எண்ணங்களைப் புரிந்துகொண்டு, அவர்களுடைய சலுகைகளைத் தெரிந்துகொண்டு, அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை உணர்ந்துகொண்டு, அதற்கான பேச்சு வார்த்தை நடத்தி, அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றி, அதே நேரத்தில் அவர்களுக்கு என்னென்ன கட்டுப்பாடுகள் விதிக்க வேண்டுமோ, அவற்றையெல்லாம்

[பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி] [1989 ஏப்ரல் 7]

விதித்து, நீங்கள் கல்வித் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு முன்வர வேண்டும். உரிமைகள், சலுகைகளைப் பெற்று, கட்டுப்பாட்டில் ஆசிரியர்கள் பணியாற்ற வேண்டும். அதற்காக ஆசிரியர்களின் “நடத்தை விதிகளை” நீங்கள் கொண்டுவர வேண்டும். அது தனியார் கல்லூரிகளிலே இருக்கிறவர்களையும் கட்டுப்படுத்தும் வகையிலே வரவேண்டும். இப்போது அரசு கல்லூரிகளிலே, பள்ளிகளிலே பணியாற்றுவவர்களுக்கு “கவர்மெண்ட் காண்டக்ட் கோடு” இருக்கிறது. ஆனால் தனியார் பள்ளிகளிலே பணியாற்றுவவர்களுக்கு அதுவும் இல்லை. அதை நான் குறையாகச் சொல்லவில்லை. எல்லோரும் ஓரின்ம என்று சொல்கிற நேரத்திலே, எல்லோரும் ஓர் நிலை என்று வருகிற அந்த நிலையை நீங்கள் ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இங்கே ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் அவையில் இருக்கிறார்களோ, இல்லையோ, எனக்குத் தெரியவில்லை. மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சரவர்கள் கடலூரில் பேசியிருக்கிறார்கள். சங்கம் என்பது ஊதிய உயர்வுக்காகவும், உரிமைகளுக்காகவும் மட்டுமின்றி உழைப்பை நல்கவும் முன்வர வேண்டுமென்று அமைச்சரவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். உள்ளபடியே அது வரவேற்கத்தக்க கருத்து. அத்தகைய மனமாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது என்று இந்த நேரத்திலே சொல்லி, அந்த மனமாற்றத்தோடு நின்றுவிடாமல், ஆசிரியர்கள் தெருவிலே இறங்கிப் போராடும் நிலையை இந்த அரசு தடுத்திட வேண்டும். ஆசிரியர்களுடைய போராட்டங்கள் மாணவர்களுடைய எதிர்காலத்தைப் பாழாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை உணர்ந்த நிலையிலே நீங்கள் இருந்தவர்கள் என்பதால் இங்கே அதை நான் சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தொழிற்சாலையிலே போராட்டம் என்றால், முதலாளி மட்டும் பாதிக்கப்படுகிறார். அதைப் போல கல்வித் துறையிலே இல்லை. ஆசிரியர்கள் போராடினால், ஆசிரியர்களுடைய வீட்டிலே பாதிப்பு என்றால், பரவாயில்லை; அரசுக்கு மட்டும் பாதிப்பு என்றால்கூட இந்த அரசு அதை பெரிய மனதோடு ஏற்றுக்கொள்ளலாம்; ஆனால் அந்த இளம் பிஞ்சுகள், மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அதை பின்னாலே ஈடு செய்கிறோம் என்று ஆசிரியர்கள் சொல்வது, நிச்சயமாக ஒரு ஏமாற்று வித்தை. முதல் செமஸ்டரில் அவர்கள் போராடிவிட்டு, வேலை நிறுத்தம் செய்துவிட்டு, மாணவர்கள் பரீட்சை எல்லாம் எழுதியதற்குப் பின்னாலே அடுத்த செமஸ்டருக்கு போய், அதை ஈடு செய்கிறோம் என்று சொன்னால் அதை இந்த அரசு எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது? ஆகவே, உரிமைகளும், சலுகைகளும் கிடைத்த பிறகும், வேலை நிறுத்தம், போராட்டம் என்ற பெயரிலே வருவார்களானால் அதைத் தடுத்து நிறுத்தவும், அத்தகைய போராட்டங்களைத் தடுக்கவும் இந்த அரசு முன் வருமானால் நிச்சயமாக எங்களுடைய ஆதரவு உங்களுக்கு இருக்கும். எதிர்காலச் சந்ததியினரை வாழ்த்துகிற, வரவேற்கின்ற இந்த அரசு, கல்வி நலத்தைப் பேணுவதற்கும் முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1989 ஏப்ரல் 7] [பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி]

என்னுடைய தொகுதியைப் பற்றி ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன். என்னுடைய தொகுதியில் இருக்கிற துவரங்குறிச்சியிலே முஸ்லீம்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அங்கே உயர்நிலைப் பள்ளி 'கோ-எஜுகேஷனாக' இருக்கிறது. பெண்கள் படிப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. ஆகவே மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள் இதைக் கருத்தில் கொண்டு துவரங்குறிச்சியிலே பெண்களுக்காக ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி தொடங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வளநாடு, புத்தாந்தம் ஆகிய இடங்களில் மாணவர்கள் விடுதி அமைத்துத் தரவேண்டும்.

மணப்பாறை பகுதியில் ஏறத்தாழ 60 மைல் சுற்றளவில் தொழில் நுட்பக் கல்லூரி இல்லை; மகளிருக்கான கல்லூரியும் இல்லை. ஆகவே அந்த இரண்டையும் அங்கே ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும்.

பள்ளிக் கட்டிடங்களைப் பொறுத்தவரையில் வளநாடு, ஆமணக்கம்பட்டி ஆகிய இரு ஊர்களிலே உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு, கட்டிடம் இல்லாத காரணத்தால், தொடக்கப் பள்ளிக் கட்டிடத்திலேயே பள்ளிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதைத் தங்களின் மேலான கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். அதிலும் வளநாட்டிலேயே இடம் வாங்கப்பட்டிருக்கிறது, கட்டிடம்தான் கட்டப்படவில்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டி, அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11.00)

கோவில்பட்டியிலே இருக்கின்ற அரசு உயர்நிலைப் பள்ளியை மேல்நிலைப் பள்ளியாக மாற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கோ-எஜுகேஷன் பள்ளிகளான இந்தப் பள்ளிகளிலெல்லாம் கழிப்பறை வசதிகள் இல்லை. ஆகவே, தயவு செய்து எல்லாப் பள்ளிகளிலும் இதைச் செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மெடிகல் செக்கப்பிற்காகக் கல்லூரிகளிலே ஒரு பகுதி நேர மருத்துவரை வைத்திருக்கிறீர்கள். அதைப்போல மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலும் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை மருத்துவப் பரிசோதனை நடத்துகிறீர்கள். அதற்காகக் கட்டணம் வசூலிக்கப்படுகிறது. ஆனால் இடைநிலைப் பள்ளிகளிலும், தொடக்கப் பள்ளிகளிலும் அதற்கான வாய்ப்புகள் இல்லை. ஆகவே, இந்த அரசு தயவு செய்து (மணியடிக்கப்பெற்றது).....

[1989 ஏப்ரல் 7]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேராசிரியர் அவர்களே, கருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல் என்பது நன்னூல் இலக்கணம்.

பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி : முடித்து விடுகிறேன். அங்கே பிரைமரி ஹெல்த் சென்டரில் இருக்கின்ற டாக்டர்களுக்கு அந்த மருத்துவர்களுக்கு இந்தப் பணியைத் தந்து மருத்துவ பரிசோதனை செய்து, உண்மையிலேயே இந்தச் சிறு குழந்தைப் பிளட் குரூப் பரிசோதனை செய்து அவர்களுக்கு ஒரு அடையாள அட்டை தருகின்ற அளவிற்குச் செய்தால் நலம் பயக்கும்.

பள்ளிகளிலே பணியாற்றுகின்ற தலைமையாசிரியர்களுக்கும் .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : ஒருவரே 20, 25 மணித் துளிகள் வரம்பு மீறி எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. பேராசிரியர் அவர்கள் இப்படித் தொடர்ந்து பேசினால் மக்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? இவர்கள் பிடித்தால் விட மாட்டார்கள் என்ற தவறான கருத்துக்கு வந்து விடுவார்கள். அவ்வளவுதான். ஒரே மணித் துளி.

பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி : அது கூட வேண்டாம் அரை மணித் துளியிலேயே கூட முடித்துவிடுகிறேன்.

மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலே இருக்கின்ற பள்ளித் தலைமையாசிரியர்களுக்கும், கல்லூரிகளிலே பணியாற்றுகின்ற முதல்வர்களுக்கும் அந்த வளாகத்துக்குள்ளேயே ஒரு குவார்ட்டர்ஸ் வேண்டும். அதிலே தொலைபேசி இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் மாணவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி அவர்கள் நிர்வாகம் செய்ய முடியும் என்பதைச் சொல்லி கல்லூரி முதல்வர்களைப் பற்றிப் பேசுகின்ற பொழுது எனக்கு அனுமதி அளித்த பேரவைத் தலைவரவர்களுக்கு நன்றி சொல்லி, வாய்ப்புக்கும் நன்றி சொல்லி, முடிக்கிறேன், நன்றி, வணக்கம்.

*திரு. கே. அண்ணாதுரை : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, 1989-90 ஆம் ஆண்டு கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்மீது என்னுடைய கருத்துக்களை எடுத்து வைக்கிற வாய்ப்பினை எனக்கு வழங்கியிருக்கிற மாண்புமிகு முதல்வரவர்களுக்கும், மாண்புமிகு கல்வித்துறை அமைச்சரவர்களுக்கும், பட்டுக்கோட்டை தொகுதி வாக்காளப் பெருமக்களுக்கும் என்னுடைய இதயமார்ந்த நன்றியை இந்த அவையிலே நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை.”

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கு ஏற்ப, அழிவில்லாத செல்வமாகிய கல்விக்காக 1989-90 வரவு செலவுத் திட்டத்தில் 900 கோடி

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. கே. அண்ணாதுரை]

ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தொகை வருவாய்க் கணக்கில் ஆகும் மொத்தச் செலவான ரூபாய் 4,134 கோடியில் சுமார் 22 விழுக்காடு ஆகும். இந்த நிதி ஒதுக்கீட்டின் மூலம் நம்முடைய அரசு எந்த அளவிற்குக் கல்வியின் சிறப்புக்கு முக்கியத்துவம் தந்துள்ளது என்பதை நாம் உணர்கிறோம்.

இப்படிப்பட்ட சிறப்பான நிலைமை நம்முடைய மாநிலத் திலே இருந்தாலும், கன்கரண்ட் லிஸ்ட் என்று சொல்லப்படுகின்ற பொதுப் பட்டியலில் இருக்கின்ற கல்விக்கு மத்திய அரசு தர வேண்டிய முக்கியத்துவத்தைத் தரவில்லையோ என்கிற கவலை இன்றைக்கு நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாடாளுமன்றத்தின் மதிப்பீட்டுக் கமிட்டி தெரிவித்த கருத்துதான் நம்முடைய இந்தக் கவலைக்குக் காரணமாகும். அந்தக் கமிட்டி தன்னுடைய அறிக்கையில் முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் கல்விக்காக 7.2 விழுக்காடு ஒதுக்கப்பட்ட நிலை மாறி, ஏழாவது திட்டக் காலத்தில் 3.5 விழுக்காடாக நிதியை மத்திய அரசு குறைத்து விட்டது என்று தன்னுடைய ஏமாற்றத்தை அந்த அறிக்கையில் அந்த மதிப்பீட்டுக் கமிட்டி சுட்டிக் காட்டியுள்ளது.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

இந்தியாவைப் பொறுத்த அளவில் 50 விழுக்காடுகளுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் இன்னும் கல்வியறிவைப் பெற முடியாத நிலையிலுள்ள இன்றைய சூழ்நிலையில் நடுவண் அரசின் இந்தச் செயல் இந்த மன்றத்திலுள்ள நம் அனைவரையும் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்குகிறது. எனவே, வருகின்ற காலங்களிலேயாவது நடுவண் அரசு கல்விக்குப் போதுமான நிதியை ஒதுக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ள நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நம்முடைய மொழிக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில், நம்முடைய நிலை தெளிவானது, திடமானது. எந்தச் சூழ்நிலையிலும், நாம் ஆளுங்கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, எதிர்க்கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, நம்முடைய மொழிக் கொள்கையில் மாற்றம் இல்லை. நம்முடைய பயணம் திசை மாறியது இல்லை என்பதைத்தான் ஆளுநர் உரையிலும், நிதிநிலை அறிக்கையிலும் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறோம். அந்த வகையில் இந்தியானது நடுவண் அரசால் எந்தவகையில் நம் மீது திணிக்கப்பட்டாலும் அதைத் தடுத்து நிறுத்துவோம், அதற்கு அரணமைப்போம் என்பதைத்தான் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

பொதுப் பட்டியலில் இருக்கக்கூடிய கல்வித் துறையைக் கருவியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, அந்தந்த மாநில மக்களின் தாய் மொழிப்பற்று, தாய்மொழியில் கல்வி கற்கும் அடிப்படை உரிமை, இவைகளை அழிக்க அல்லது பறிக்க தொடுக்கப்பட்ட தாக்குதல் தான் மாநிலங்களில் துவங்கப்படுகின்ற நவோதயா பள்ளி என்று சொல்லப்படுகின்ற மாதிரிப் பள்ளியாகும்.

[திரு. கே. அண்ணாதுரை] [1989 ஏப்ரல் 7]

இந்த நவோதயா பள்ளிகள், ஏழை மக்களின் கல்விக்குப் பயன்பட வேண்டிய பெரும் நிதியைக் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான சிலருக்குச் செலவிட்டு கல்வியில் ஒரு மேட்டுக்குடி கல்வியை மத்திய அரசின் முத்திரையோடு உருவாக்குகிறது. இது, ஏழை கல்வி வேறாகவும், சீமான் கல்வி வேறாகவும் அமையும் போக்கினை வளர்ப்பதாகும். பள்ளி நிலையில் தாய் மொழியே பயிற்று மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்ற அனைத்து நாட்டுக் கல்வி வல்லுநர்களின் ஒருமித்த கருத்திற்கு நவோதயா பள்ளிகள் உடன்படாதவை. மேற்கூறிய காரணங்களால் நவோதயா பள்ளிகளுக்கு ஒதுக்கக்கூடிய நிதியை கிராமப்புறங்களில் உள்ள ஆரம்பப் பள்ளிகள் இன்றியமையாத வசதிகளைப் பெறுவதற்கும், அவற்றை மேம்படுத்துவதற்கும் ஒதுக்க வேண்டும் என்ற நம்முடைய அரசின் நிலையை தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறோம். இதே கருத்தை மேற்கு வங்கம் போன்ற மாநில அரசுகளும் தெரிவித்திருக்கின்றன. நடுவண் அரசும் உண்மையான கூட்டாட்சித் தத்துவத்தைப் பேணிக் காக்கிற வகையில், போற்றுகிற வகையில், நம்முடைய மக்களின் உணர்வுகளை மதிக்கிற வகையில் மாத்திரமல்லாமல், இந்தியாவின் பல்வேறு தேசிய மக்களின் உணர்வுகளை ஏற்றுக்கொண்டு, நவோதயா பள்ளிகளில் இந்தியை மொழிச் சிறுபான்மை மக்கள் மீது திணிக்கிற முயற்சிகளைக் கைவிட வேண்டுமென்று கட்சி சார்பற்ற முறையில் இந்த மாமன்றத்தில் வற்புறுத்த, வலியுறுத்த நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

கல்வி என்பது சமுதாய மாற்றத்தை உருவாக்கக்கூடிய ஒரு கருவியாகும். எனவே தான் ஒரு செம்மை பொருந்திய சமுதாயத்தை உருவாக்குகிற வகையில், ஏற்றுக்கொள்கிற, சிந்திக்கத் தூண்டுகிற கல்வியே நமக்கு மிகவும் தேவையாகும். காரணம் நம்முடையத, மூடநம்பிக்கைகளை வளர்க்கக்கூடிய பாடத் திட்டங்கள் இன்றைக்கு நம்மிடம் உள்ளன. காலத்தின் மாறுதலை ஒட்டிய கல்வி வழங்கப்படவில்லை. எனவே, இனி மேலாவது, விஞ்ஞானப்பூர்வமான பகுத்தறிவு எண்ணங்களை தூண்டக்கூடிய கல்வியறிவை நம்முடைய மாணவர்களுக்கு வழங்கவேண்டுமென்று மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தேர்தல் நேரத்தில் நாம் தந்த வாக்குறுதிகளை, போதுமான நிதியாதாரம் இல்லையென்றாலும் நிதிநிலை அறிக்கையில் நிறைவேற்றிக் காட்டியிருக்கிறோம். அந்த வகையில் கல்வித் துறையைப் பொறுத்த வரையில் மகளிருக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் பட்டப் படிப்பு வரையில் இலவசமாகக் கல்வியை நாம் தந்திருக்கிறோம். மத்திய அரசு ஊழியர்களுக்கு இணையான ஊதியம் மாநில அரசு ஊழியர்களுக்கும் வழங்குவோம் என்று சொல்லி, அதை நிறைவேற்றுகிற வகையில் ஐந்தாவது

1989 ஏப்ரல் 7]

[திரு. கே. அண்ணாதுரை]

ஊதியக் குழுவின் அறிக்கையைப் பெற்று ஆசிரியர்களுக்கு 3 பயன்படுகிற வகையில் 1-6-1988 முன்தேதியிட்டு நிறைவேற்றுவதாக உறுதி அளித்திருக்கிறோம்.

அதைப்போல மகளிர் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் ஊக்கம் தருகிற வகையில் நாம் தேர்தல் நேரத்தில் தந்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுகிற வகையில் திருமணமாகாத பெண்கள் எட்டாவது வகுப்பும், அதற்கு மேலும் படித்திருந்தால் அவர்களின் திருமணச் செலவிற்காக ரூபாய் 5,000 வழங்குகிற வகையில் நிதியொதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கு தேவையான அடிப்படை வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்கிற வகையில் ரூபாய் ஐந்து கோடி ஒதுக்கியிருப்பதும், 1989-90-ம் நிதியாண்டில் 50 தொடக்கப் பள்ளிகள் ஆதிதிராவிடப் பகுதிகளில் ஆரம்பிப்பதும் பாராட்டிற்குரியது. தொடக்கப் பள்ளிகளைப் பொறுத்த வரையில் ஐந்து வகுப்புகள் இருக்கிறது என்று சொன்னால் பெரும்பாலான பள்ளிகளில் இரண்டு அல்லது மூன்று ஆசிரியர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். கடந்த கால அரசாங்கம் காலியிடங்களை உடனுக்குடன் நிரப்பாததால் இன்றைக்கு இப்படிப்பட்ட நிலைமை உருவாகியிருக்கிறது. எனவே வருகிற காலங்களிலாவது இப்படிப்பட்ட நிலைமையை மாற்ற முயற்சியெடுக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆரம்பப் பள்ளிகளில் சத்துணவிற்கென்று தனியாக கட்டடம் இல்லாததால் வகுப்பறைகளில் சத்துணவு சம்பந்தப்பட்ட பொருள்களை வைத்துள்ளார்கள். அதன் காரணமாக இட நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ளதோடு, கல்வி கற்கிற குழந்தைகளை அது பாதித்துள்ளது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு மாநிலம் முழுவதும் நர்சரி பள்ளிகள் புற்றீசல் போல வளர்ந்துவிட்டன. இவற்றை நாம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தாக வேண்டும். இவைகள் நம்முடைய மாநில அரசினுடைய மொழிக் கொள்கைக்குப் புறம்பாக இந்தியை கற்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இதையும் நம்முடைய அரசு கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதைப்போல சுயநிதிக் கல்லூரிகள் என்று சொல்லக்கூடிய கல்லூரிகள் கடந்த கால அரசால் வரையறையின்றி வழங்கப்பட்ட காரணத்தால் கல்வியை ஒரு சேவையாகச் செய்ய வேண்டுமென்ற மனப்பான்மை போய், இன்றைக்கு வியாபார மாக மாற்றியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சுயநிதிக் கல்லூரிகளை நாம் கண்காணித்து, மாணவர்களிடம் நன்கொடை பெறுவதைத் தடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க நம்முடைய அரசு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

[திரு. கே. அண்ணாதுரை] [1989 ஏப்ரல் 7]

அடுத்தபடியாக நுழைவுத் தேர்வு, இதில் நம்முடைய நிலையை நாம் கடந்த காலத்தில் தெரிவித்து இருக்கிறோம். அந்த வகையில் நுழைவுத் தேர்வு இன்றைக்கு பொறியியல், மருத்துவம் ஆகிய பட்டப் படிப்புகளுக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே கிராமப்புறங்களில் உள்ள மாணவர்களுக்கு வெற்றி வாய்ப்புகள் குறைவு என்பதன் காரணமாக அவர்கள் அதிகமாக வெற்றி பெற முடியவில்லை. அவர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்க வேண்டும்.

புதியதாக ஆரம்பிக்கப்படும் மின் கணக்கியல் பொறிப்பறிய கல்வியை கிராமங்களில் உள்ள மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-10)

நம்முடைய தமிழ்நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி என்று சொல்லி உறுப்பினர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிற இந்தப் புத்தகத்தில், 37-38 ஆம் பக்கங்களில் “மேய் அரசு நாடெங்கும் அமல்படுத்தியுள்ள ஒரு திட்டத்தின் கீழ் மின் கணிப்புப் பொறியைப் பற்றிய கல்வியானது 1984-85 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இம் மாநிலத்தில் சில மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் தொடங்கப்பட்டு உள்ளன. 1986-87-ல் இப்பாடத்தை நடத்தி வரும் 30 பள்ளிகளில் 17 பள்ளிகள் சென்னையிலும், 14 பள்ளிகள் கோயம்புத்தூரிலும் அதையொட்டியும் அமைந்துள்ளன” என்று குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. இனிமேலாவது இப்பாடத்தைக் கிராமத்திலே இருக்கிற மேல்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் முக்கியத்துவம் தந்து தொடங்கவேண்டும் என்பதை என்னுடைய வேண்டுகோளாக இந்த நேரத்திலே வைக்க விரும்புகிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியான பட்டுக்கோட்டை தொகுதியைப் பொறுத்தவரையில்—பட்டுக்கோட்டை நகரம் மிக வேகமாக வளர்ந்து வருகிற நகரம் என்பதை நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களும் மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் நன்கு அறிவார்கள்—அங்கே மகளிர் கலைக் கல்லூரி இல்லை என்பது வேதனைக்குரிய விஷயமாகும். தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள எல்லா நகரங்களிலும் கல்லூரிகள் உள்ள நிலையில், பட்டுக்கோட்டை நகரத்திலே மாத்திரம் கல்லூரி இல்லை என்பது அந்தப் பகுதி மக்களின் பெரும் குறையாகும், அதைப்போக்குகிற வகையில்—இந்தியாவில் உள்ள மாநிலங்களுக்கு மாத்திரம் இல்லாமல் இந்திய அரசுக்கே எடுத்துக்காட்டாக விளங்கக்கூடிய வகையில், மகளிருக்கு வேலைவாய்ப்பில் 30 சதவீதம் ஒதுக்கீடு செய்து, பெண்கள் நலம் பேணுகிற வகையில் நம்முடைய அரசாங்கம் சாதனை புரிந்திருக்கிறது. அந்த வகையில்—பட்டுக்கோட்டையில் ஒரு பெண்கள் கல்லூரியை நிறுவுவதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன், தற்போது பெண்கள்,

1989 ஏப்ரல் 7]

[திரு. கே. அண்ணாதுரை]

கல்லூரி பட்டுக்கோட்டையிலிருந்து 50 கிலோ மீட்டருக்கு அப்பாலுள்ள தஞ்சையில் தான் இருக்கிறது என்பதையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று என்னுடைய தொகுதியில் தாமரங்கோட்டை கிராமத்திற்கு மேல்நிலைப் பள்ளிக்காகவும், ஆலந்தூர் கிராமத்தின் சார்பாக பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிக்காகவும், விக்கிரமம், குரப்பள்ளம் மற்றும் ஏனாதி கிராமங்களின் சார்பில், உயர்நிலைப் பள்ளிக்காகவும். கிராம மக்களின் சார்பில் உரிய பங்குத்தொகை அரசுக்கு கட்டப்பட்டு உள்ளது. எனவே மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இந்தக் கல்வி ஆண்டிலேயே அவைகளை நிறைவேற்றித்தர வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும் துவரங்குறிச்சி, செண்டங்காடு, நம்பிவயல், கீழ்க் குறிச்சி போன்ற கிராமங்களில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிகள் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஆரம்பிக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்கள். அவைகளுக்கு போதுமான கட்டிட வசதியில்லை, குறிப்பாக துவரங்குறிச்சி கிராமத்தில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியில், 6, 7 மற்றும் 8-வது வகுப்புகள் தற்போது போதுமான கட்டிட வசதியில்லாமல் அருகில் உள்ள கோயிலில் நடக்கிறது. திரு விழா மற்றும் கோயில் விசேஷ காலங்களில் இந்த வகுப்புகளுக்கு பாடம் நடத்துவது என்பது முடியாத காரியமாக இருக்கிறது. இதையும் கல்வி அமைச்சரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

அதேபோன்று மதுக்கூர் பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி ஆரம்பிக்கப்பட்டு 3, 4 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. சாதாரண கீற்றுக் கொட்டகையிலே தற்போது இயங்கி வருகிறது. அதற்கு நிரந்தரக் கட்டிடம் கட்டித் தரவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மதுக்கூர், ஆண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் கம்ப்யூட்டர் சையன்ஸ் கோர்ஸ் ஆரம்பிப்பதற்கும் கரம்பயம் உயர்நிலைப் பள்ளி ஆரம்பிக்கப்பட்டு, 10 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும், இதுவரையில் அறிவியல் விஞ்ஞானக் கூடம் ஆரம்பிக்கப்படாமல் இருக்கிறது. அதற்கும் ஆவன செய்யவேண்டுமென இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடந்த கால ஆட்சியிலே ஆசிரியர்கள் எந்த அளவுக்கு பாதிக்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள் என்பதை எல்லாம் நாம் நன்றாக அறிவோம். அந்தவகையிலே என்னுடைய தொகுதிக்கு உட்பட்ட ஆலத்தூரில் தலைமை ஆசிரியராக உள்ள திரு. பஞ்சாட்சரம் என்பவர் பணியாற்றி வருகிறார்கள். அவர்கள் ஒரு கோரிக்கை மனுவை என்னிடம் அளித்திருக்கிறார்கள், அதிலே தமிழ்நாடு பள்ளிக் கல்விக்கான தனி விதிகளின்படி....

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அதை அமைச்சரிடம் நேரிடையாகக் கொடுத்துவிடுங்கள்.

[1989 ஏப்ரல் 7]

திரு. கே. அண்ணாதுரை : எனக்குப் பேச வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. குமரி அனந்தன் : பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர். மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசுகின்றபோது குறுக்கிட வேண்டாம் என்று நான் அமர்ந்திருந்தேன். நவோதயா பள்ளிகளின் மூலம் மத்திய அரசாங்கம் மேட்டுக்குடியினருக்கு மட்டுமே வசதி அளிப்பதாக இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஏழைக் குழந்தைகளும் இன்று மேட்டுக்குடியினர் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிற கல்வியைப் பெறவேண்டும் என்பதற்காக நவோதயா பள்ளி வந்திருக்கிறது. ஏன் என்று சொன்னால், இந்தியாவிலே இருக்கிற 256 நவோதயா பள்ளிகளிலே வருடத்திற்கு 6 ஆயிரம் ரூபாய்க்கும் குறைவான வருமானம் உடையவர்களின் பிள்ளைகள் 41 சதவீதம் பேர்கள் படிக்கிறார்கள். அதைப் போல இதுவரை படிக்காத, முதல்தடவையாக First Generation in le r ing அப்படி படிக்கிறவர்கள் 16 சதவீதம். இதுவரையில் அந்தக் குடும்பத்திலே படிக்கவில்லை என்று சொல்கிறவர்களுடைய சதவீதம் 16. அடுத்து, கல்லூரியை எட்டிப் பார்க்காத குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் 70 சதவீதம். கிராமப்புறங்களில் இருந்து வருகிற குழந்தைகள் 80 சதவீதம். தாழ்த்தப்பட்ட அல்லது அரிசன் மக்கள் என்று சொல்லக்கூடிய வகுப்பார் 18 சதவீதம். மலைவாழ் மக்கள் 12 சதவீதம். பப்பி இருக்கின்றபோது, ஏழை எளியவர்களுக்குத்தான், இன்று மேட்டுக்குடிகள் படித்துக் கொண்டிருக்கிற படிப்பை மத்திய அரசாங்கம் நவோதயா பள்ளிகளின் மூலம் கொடுக்க விரும்புகிறது. கோடிக்கணக்கானப் பணத்தை அது கொடுக்கிறது. நாம் வாங்காமல் இருக்கிற காரணத்தால் பக்கத்திலே இருக்கிற கேரளம் போன்ற மாநிலம் அதைப் பெற்றுக்கொள்வதோடு, சில மாநிலங்கள் தமிழகத்திற்கு என்று ஒதுக்கிவைத்திருக்கின்ற பணத்தை எங்களுக்கு கொடுக்கவேன் என்று கேட்கின்றன. நம்மைப் பொறுத்தவரையில், மொழிப் பிரச்சினை அதிலே இருக்கிறது என்ற வகையில், மொழிப் பற்றாளன் என்ற வகையில், தேசிய நெஞ்சன் என்ற வகையிலே நான் உணர்கிறேன். நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து, ஒன்றைக் கேட்கலாம், பயிற்று மொழியாக தாய் மொழியாகிய தமிழை வைக்கவேண்டும் நீங்கள். விருப்பமுள்ளவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளட்டும் என்று சொல்கின்ற கோரிக்கையை நாம் வைக்கலாமே ஒழிய, மொத்தத்தில் அதை வேண்டாம் என்று சொல்வது நலம் பயக்காது என்று நான் கருதுகிறேன்.

*மாண்புமிகு பேராகிரியர் க. அன்பழகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, எதிர்க்கட்சி, காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய துணைத் தலைவர் திரு. குமரி அனந்தன் அவர்கள், மத்திய அரசு எப்படியோ ஒரு திட்டம் கொண்டுவந்திருக்கிறபோது, அதற்காக கோடிக்கணக்கில் செலவிடுகிறபோது அதை

1989 ஏப்ரல் 7]

[பேராசிரியர் க. அன்பழகன்]

மாநில அரசு பயன்படுத்திக்கொள்ளும் வாய்ப்பை இழந்து விடலாமா என்ற எண்ணத்தில், இந்தக் கேள்வியை எழுப்பியிருக்கிறார்கள். ஒரு மாவட்டத்தில் ஒரு நவோதயா பள்ளி என்று எடுத்துக்கொண்டால், அதே மாவட்டத்தில் 50 உயர்நிலைப் பள்ளிகள், 20 மேல்நிலைப் பள்ளிகள், இப்படிப்பட்ட பள்ளிகள் அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படுகின்றன. தனியாரும் நடத்துகிறார்கள். இந்தப் பள்ளிகளுக்கு ஆகின்ற செலவைப்போல் 8 மடங்கு, 10 மடங்கு செலவிட்டு ஒரு பள்ளிக்கூடம் மாவட்டத்தில் வருகிறபோது, இலட்சம் பிள்ளைகளில் 500, 1,000 பேர் ஒரு தனி வாய்ப்பைப் பெறுகின்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஒரு வர்க்க உணர்வை ஏற்படுத்துகின்ற அளவிற்கு மத்திய அரசு பள்ளிக்கூடங்கள் இலட்சக்கணக்கில் செலவிடப்படக்கூடிய பள்ளிக்கூடமாக, பக்கத்திலே மாநில அரசு நடத்துகின்ற பள்ளிக்கூடம் ஆயிரக்கணக்கிலே கூட செலவிடமுடியாத பள்ளிக்கூடங்களாக அப்படியே 100 பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் மத்திய அரசின் பள்ளிக்கூடமாக, இப்படிப்பட்ட ஒரு தோற்றம் தருமேயானால், டில்லியைப் பார்க்கிறபோது எப்படி சில நேரத்திலே அது வானளாவிய உயர்வுடையதாய்த் தோன்றுகிறதோ, அதே தோற்றத்தை மாவட்டத்திற்கு மாவட்டம் இந்தப் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தும். இன்னும் சொல்லப்போனால், மாணவர்களிலே எந்த முறையில் தேர்ந்தெடுத்து, எவ்வளவு ஏழைப் பிள்ளைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தாலும், அதே நிலையில் உள்ள ஆயிரக்கணக்கான பிள்ளைகள் வேற்றுமைப்படுத்தப்பட்டவர்களாக, வேறு பள்ளிகளிலே படிக்க வேண்டிய நிலைமை நீடிக்கும். இந்த ஒரு தனி வழியை மத்திய அரசு மேற்கொள்வது ஏற்புடையது அல்ல. மாறாக Operation Black Board என்பது போன்ற சில திட்டங்கள் மத்திய அரசிடத்திலே இருக்கின்றன. அதுபோன்ற திட்டங்களை மத்திய அரசு கொண்டுவந்து உதவி செய்யுமேயானால் எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் பரவலாக மக்களுக்கு நல்ல கல்வி கிடைக்க மாநில அரசு தகுந்த முறையில் ஒத்துழைக்கும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, 1989-90ஆம் ஆண்டுக்கான கல்வி மானியக் கோரிக்கை மீது என்னுடைய கருத்துக்களை சொல்வதற்கு வாய்ப்பு அளித்த உங்களுக்கு என்னுடைய நன்றியை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கல்வியில் சிறந்தது தமிழ்நாடு என்று சொல்வார்கள். பல துறைகளிலும் சிறந்த அறிஞர்களை தமிழகம் தந்திருக்கிறது. சுதந்திரத்திற்கு முன்னும் பின்னும் பல அறிஞர்களை தமிழகம் இந்த நாட்டிற்கு, இந்தியாவிற்கு கொடுத்திருக்கிறது. இன்றைக்கும் நீங்கள் எடுத்துக்கொள்வீர்களேயானால், டில்லி தலைமைச் செயலகத்தில் 17 முக்கிய இலாக்காக்களினுடைய செயலாளர்கள் தமிழகத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

[திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம்] [1989 ஏப்ரல் 7]

அதுமட்டுமல்லாமல், இன்னும் பல மாநிலங்களில் தலைமைச் செயலாளர்களாக தமிழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். இப்போதும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த நிலை நீடிக்குமா, நீடிக்க முடியுமா, நீடிக்கப் போகிறதா என்று சொன்னால், மிகுந்த வேதனையோடு நான் பதிலளிக்க இருக்கிறேன். இது நீடிப்பதற்கான வாய்ப்புகள் மிகவும் குறைவு. சென்ற ஆண்டில், இந்த ஆண்டிற்கு முந்தைய ஆண்டு ஐ.ஏ.எஸ். பரீட்சையில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வெற்றி பெற்றவர்கள் இரண்டே பேர். 130-க்கு இரண்டு பேர் தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்தவர்களாக வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களும் கூட தமிழகத்திலேயிருந்து பரீட்சை எழுதினார்களா என்றால் இல்லை. பயிற்சி பெற்றது டில்லியில். டில்லியில் பயிற்சி பெற்று, டில்லியிலே எழுதி, இரண்டு பேர் பாஸ் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலை நீடிக்குமேயானால், நம்முடைய கதி என்னவாகும் என்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டுமென்று இந்த அவையிலே நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்குக் காரணம், கல்வியினுடைய தரம் வெகுவாகக் குறைந்திருக்கிறது தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலும். முன்பு எந்த அளவிற்கு உயர்ந்ததாக தமிழகத்தினுடைய கல்வித் தரம் இருந்ததோ, அந்தத் தரம் பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டு குறைந்திருக்கிறது.

(முற்பகல் 11-20)

“ அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல், ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல், அன்ன யானினும் புண்ணியம் கோடி, ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல் ” என்று பாரதி பாடியிருக்கிறார். ஆக அன்றைய தினம் செல்வந்தர்கள் தங்களுடைய செல்வத்தினுடைய ஒரு பகுதியை பள்ளி நிறுவனங்கள், கல்வி நிறுவனங்கள் கட்டுவதற்குக் கொடுத்தால் புண்ணியம் என்று கருதினார்கள். இன்றைய தினம் என்ன? கல்வியை வியாபாரமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கல்வியைக் காசாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கே சபாநாயகர் அவர்கள் திருக்குறளை காலையிலே படித்தார்கள். அந்தத் திருக்குறளிலே கூட அவர் சொன்னார், கல்வியே சிறந்த செல்வம் என்று. அந்தக் கல்வியை அந்தச் செல்வத்தை, கல்வியின் மூலமாக ஈட்டுவதற்கு இன்றைய தினம் தமிழகத்திலே ஏராளமான பள்ளிக்கூடங்கள் வந்திருக்கின்றன என்பதையும் நீங்கள் அறிவீர்கள். சுய நிதிக் கல்லூரிகள் என்ற பெயரில் பாலிடெக்னிக்குகள், அதேபோல என்ஜினியரிங் கல்லூரிகள், மருத்துவக் கல்லூரிகள் இன்றைய தினம் தமிழகத்தில் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கல்லூரியும் முன்பு 5,000, 10,000 என்பது மாறி 15,000, 20,000, என்ஜினியரிங் என்று சொன்னால் 50,000, 1 இலட்சம் ரூபாய், மெடிக்கல் என்று சொன்னால் 2½ இலட்சம் ரூபாய், 3 இலட்சம் ரூபாய் என்று வாங்கிக் கொண்டு மாணவர்களை அனுமதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது முறைதானா? பட்ஜெட்டிலே சில வாசகங்கள் அதைப்பற்றி வந்தாலும், அரசே அதை மேற்

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம்]

கொள்ளும் என்ற வாசகம் பட்ஜெட் உரையிலே எந்தப் பக்கத்திலும் இல்லை. உடனடியாக சுய நிதிக் கல்லூரிகள் அனைத்தையும் அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்று சொன்னால் there can be no compromise on a sub-standard engineer and a sub-standard medical practitioner.

*மாண்புமிகு பேராகிய க. அன்பழகன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்த உறுப்பினர் சொல்லுகின்ற அந்த ஆலோசனை குறித்து ஒரு விளக்கம் சொன்னால், அவையிலே உள்ள அத்தனை உறுப்பினர்களும் அதுபற்றி தங்கள் கருத்தைத் தங்கள் பேச்சிலே தெரிவிக்க முடியும். சுய நிதிக் கல்லூரி என்று தொடங்குவதற்காக 5, 6 ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே வேண்டுகோள் கிடைத்து அதை அந்த அரசு பரிசீலித்தபோது, அரசு பேரளவான எண்ணிக்கையில் உள்ள மாணவர்கட்கு வேண்டிய இவ்வளவு கல்லூரிகளை நடத்த முடியாது; அரசாங்கத்திலே நிதி வசதி போதுமானதாக இல்லை என்ற அடிப்படையில் சுய நிதிக் கல்லூரி நடத்த அனுமதித்திருக்கிறார்கள். அப்படி அனுமதிக்கப்பட்டு இப்போது நடைபெறுகிற கல்லூரிகளில் தரமில்லாத கல்லூரி, மாணவர்களுடைய பயிற்சித் தேவையை நிறைவு செய்யாத கல்லூரி, அடிப்படையான பயிற்சிகூடக் கருவிகள் இல்லாத கல்லூரி என்ற வகையிலே உள்ள அப்படிப்பட்ட பொறியியல் கல்லூரியோ அல்லது பல தொழில் பயிற்சி நிலையமோ, பாவிடெக்னிக், எதுவாக இருந்தாலும் அவற்றை ஆய்வு செய்து அவற்றைத் தொடர்ந்து நடத்த அனுமதிப்பது குறித்து ஆய்வு செய்து அவசியமானால் மறுக்கலாம் என்ற ஒரு கருத்து அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. அவற்றையெல்லாம் அரசு எடுத்துக்கொள்ள முடியுமா என்று கேட்டால் அவ்வளவு பெரிய அளவிலான நிதியை இந்த அரசு இந்தக் காலக்கட்டத்திலே ஒதுக்குவதற்கான வாய்ப்பு இல்லாத ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது என்பதையும், எனவே, முறையாக நடக்குமேயானால், அதை நடத்த அனுமதிக்கலாம், முறையில்லாமல் நடப்பனவற்றைக் கடுமையான நடவடிக்கைக்கு ஆளாக்கலாம் என்னும் நோக்கத்தில் அதற்கான நிபுணர் குழு அதைப் பரிசீலித்து அறிவிக்க வேண்டுமென்று அரசு தெரிவித்திருக்கிறது. எனவே, இதுபற்றி மேலும் அரசு தகுந்த ஆலோசனை நடத்தும்.

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : துணை சபாநாயகர் அவர்களே, நான் சொல்ல வருவது கொள்ளையோ கொள்ளை என்று கொள்ளையடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, தரமான கல்வியை அதன் மூலம் தரவேண்டுமென்று யாரும் விரும்பிச் செய்யவில்லை என்பதை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். முடிந்த வரையில் அதைப்போன்ற அனைத்து கல்லூரிகளையும் அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும். அங்கே தரமான கல்வியைக் கொடுப்பதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால் போதிய உபகரணங்கள் இருந்தால்

[திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம்] [1989 ஏப்ரல் 7]

என்று சொன்னார்கள்—அங்கே கட்டிடம் கிடையாது, உபகரணம் கிடையாது, ஆஸ்பத்திரி கிடையாது என்றாலும் மருத்துவக் கல்லூரி, அதே போல என்ஜினீயரிங் கல்லூரி என்ற நிலைமை இருக்கிறது. இந்த நிலைமை மாறவேண்டும், அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். குறிப்பாக, மருத்துவக் கல்லூரியிலே படிக்கின்ற ஒரு மாணவன் அந்த வகுப்பிற்கு வந்தால் அந்தப் பேராசிரியர் என்ன பேசினாலும் கேட்க மாட்டேன் என்று இருப்பதைப் பார்த்து ஒரு நாள் பேராசிரியர் அவனைத் தனியாக அழைத்துக் கேட்டிருக்கிறார். இவ்வளவு ரூபாய் செலவு செய்து உன்னுடைய தந்தை சீட்டு வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார், ஏன் இதிலே நீ ஃபைனல் செலுத்தமாட்டேன் என்கிறாய் என்று கேட்டபோது, எனக்கு மருத்துவக் கல்வி பயில்வதிலே கொஞ்சம் கூட இஷ்டம் இல்லை, நான் அதைப் படிக்கக் கூடாது என்பதற்காகவே குறைந்த மார்க்குகள் வாங்கினேன். என்றாலும் என்னுடைய தந்தை பணம் படைத்தவர் என்ற காரணத்தினாலே 2½ இலட்சம் ரூபாய் கொடுத்து என்னை இந்தக் கல்லூரியிலே சேர்த்திருக்கிறார்கள் என்றான் என்றும், ஏன் அப்படிச் சேர்த்தார்கள் என்று கேட்ட போது என்னுடைய தந்தை ஒரு பிரபலமான மருந்து தயாரிக்கும் கம்பெனியினுடைய உரிமையாளர், எனவே, நான் டாக்டராக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் சொன்னதாக என்னிடத்திலே அந்தப் பேராசிரியர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆக, இது போன்ற குறைகளை நீக்க வேண்டுமென்று நான் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே போல இன்ஸ்டன்ட் டிகிரிகோர்ஸ்—பத்திரிகையிலே கூட அதைப்பற்றி கட்டுரைகள் வந்தன. திடீரென்று உங்களுக்கு டாக்டர் பட்டம் வேண்டுமா என்று விளம்பரம் செய்வதைப் போல, செய்து, ஹரிசோனா பல்கலைக்கழகம், அர்ஜென்டைனா பல்கலைக்கழகம், ஸ்விட்சர்லாந்து பல்கலைக்கழகம், ஜெர்மனி பல்கலைக்கழகம் என்றெல்லாம் பேர் போட்டு அங்கிருந்து டாக்டர் பட்டங்கள் வழங்குவதாக இரண்டாவது, மூன்றாவது கூட படிக்காதவர்களுக்கு டாக்டர் பட்டம் வழங்குவதாக சில பேர்வழிகள் தமிழகத்திலே திரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பட்டங்களை அவர்கள் இங்கே கொடுப்பதாகச் சொல்லி, அதுபற்றிய கட்டுரை ஒரு பிரபலமான ஆங்கில ஏட்டிலே சென்ற ஆண்டு வந்திருக்கிறது. அதேபோல, இன்றைய தினம் சென்னையிலே கூட, 'மானேஜ்மென்ட் புரொபஷனல்ஸ் அசோசியேஷன்' என்று தி.நகரிலே ஒரு அசோசியேஷன் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. யார் அதனுடைய இயக்குநர், யார் அதனுடைய முதல்வர், அதனுடைய போர்ட் ஆஃப் மானேஜ்மென்ட் யார் என்பது எதுவுமே கிடையாது. அந்த பிராஸ் பெக்டைஸ் வாங்கிப் பார்த்தால் எதுவுமே கிடையாது. ஆனால், படித்தீர்களானால், யாருக்குமே ஆசை வரும். உயர் கல்வி கிடைக்கிறது, பெரிய கல்வி கிடைக்கிறது, பல வெளிநாடு

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம்]

களிலே நமக்கு கல்வி கிடைக்கிறது என்று நினைத்துக்கொண்டு அவர்கள் கேட்கிற பணத்தை எல்லாம் கொடுத்துவிட்டு ஏமாந்தவர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள்.

இன்னும் சொல்லப்போனால், ஓய்வுபெற்றவர்களுக்கு வேலை தருவதாகச் சொல்லி, அவர்களிடத்தில் 5,000, 10,000 என்று வசூல் செய்துகொண்டு, திரும்பக் கேட்கச் செல்கின்ற நேரத்தில், அவர்களுக்கு பணம் திரும்பத் தராமல் அங்கே பெரிய மோசடி நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் மீதெல்லாம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல், நர்சரி பள்ளிக்கூடங்களிலேயிருந்து ஒவ்வொரு வகுப்பிற்கும் இன்றையதினம் கட்டணம் வசூல் செய்யப்படுகிறது. நன்கொடை வசூல் செய்யப்படுகிறது. ஆயிரம், இரண்டாயிரம், ஐயாயிரம், பத்தாயிரம் என்று ஒவ்வொரு வகுப்பிற்கும் வசூல் செய்கின்ற அந்தப் பழக்கம் அதிகரித்து வருகிறது. நிச்சயமாக அந்தப் பழக்கத்தை நிறுத்தியாக வேண்டும் என்று நான் கல்வி அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்வேன்.

சென்ற ஆண்டு, உதாரணமாக, பி.காம். வகுப்பிற்கு என்னிடம் ஏராளமான பரிந்துரைகள் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு வந்தார்கள். நான் சொன்னேன், 80 சதவிகிதத்திற்குக் குறைவாக மார்க் இருந்தால் கிடைக்காது என்று சொன்னேன். அதேபோல் கணக்கு படிக்காவிட்டால், என்னதான் காமர்ஸ் படித்து இருந்தாலும்கூட, கொடுக்கக்கூடாது என்று அரசு ஆணை பிறப்பித்து இருக்கிறது, எனவே அங்கு கிடைக்காது என்று சொன்னபோது அந்த மாணவர்கள் எல்லாம் சிரித்துக்கொண்டே என்னிடம் சொன்னார்கள்—பணம் கொடுத்தால், கணக்கு என்ன, காமர்ஸ் கூட படிக்காமல் பி.காம்-இலே சீட் கிடைக்கிறது என்று சொன்னார்கள். எங்களுடைய மாவட்டத்திலேயே அதிக மார்க் வாங்கி காமர்ஸிலே பாஸ் செய்த மாணவனுக்கு பி. காமிலே இடம் கிடைக்கவில்லை. திருப்பத்தூரிலே போய் டி.பி.எம்.-இலே தான் அவனாலே சீட் வாங்க முடிந்தது. இந்த நிலைமையையெல்லாம் நிச்சயமாக மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.....

மாண்புமிகு பேராசிரியர் க. அன்பழகன் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்கிற, அப்படி ஒரு குற்றம் நடைபெற்றிருந்தால் அந்த விவரத்தை அவர்கள் எனக்குத் தருவார்களேயானால், அதுபற்றி நடவடிக்கை எடுக்கும்படி துறையினருக்கு நான் தெரிவிக்க முடியும்.

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : துணை சபாநாயகர் அவர்களே, நிச்சயமாக அதைப்பற்றிய விவரங்களை நான் அவரிடம் கொடுக்கிறேன். அதைப்போல, இன்றையதினம் பள்ளிக்கூடங்கள் பலவற்றிலே போதிய வகுப்பறைகள் இல்லா

[திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம்]

[1989 ஏப்ரல் 7]

மல், கட்டிடங்கள் இல்லாமல் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன என்பது பேராசிரியர் அவர்களுக்குத் தெரியும். 50 சதவிகிதம் பள்ளிகள் அதைப்போல் இருக்கின்றன. அதற்காக ஒதுக்கியிருக்கிற தொகை 5 கோடி ரூபாய் போதாது என்பது என்னுடைய எண்ணம். அதற்காக அதிகமாக, தொகையை ஒதுக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேபோல், பல பள்ளிக்கூடங்களில் போதிய ஆசிரியர்கள் இல்லை. ஓராசிரியர், இரண்டாசிரியர் பள்ளியிலே ஓராசிரியர் இருக்கிறார். 5 வகுப்புகள் இருந்தால், 3 ஆசிரியர், 2 ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, என்னுடைய தொகுதியில், பொங்கலூர் தொகுதியில், சுல்தான் பேட்டை ஒன்றியத்தில் ஜே. கிருஷ்ணாபுரத்தில் ஒரு இடைநிலைப் பள்ளி இருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு அது ஹைஸ்கூலாக அப்கிரேட் செய்யப்பட்டது. உயர்நிலைப் பள்ளியாக உயர்த்தப்பட்டது. உயர்த்தப்பட்ட நேரத்தில் அங்கே ஐந்து ஆசிரியர்களைப் போட்டார்கள். ஒரு மாதம் கழித்து, இரண்டு மாதம் கழித்து 5 ஆசிரியர்கள் தேவை இல்லை, நான்கு ஆசிரியர்கள் போதும் என்று ஒரு ஆசிரியரைக் குறைத்து இருக்கிறார்கள். ஏன் குறைத்திருக்கிறார்கள், குறைக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன, அங்கே போதிய மாணவர்கள் இல்லையா என்று கேட்டால் நிச்சயமாக போதிய அளவு மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள், போதிய அளவு வகுப்புகள் இருக்கின்றன.

என்றாலும், வேண்டுமென்றே ஒரு ஆசிரியர் குறைக்கப்பட்டு இருக்கிறார். அவர்கள் மீது அதற்காக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல், திருவாடானை தொகுதியில் கண்ணன்குடி, அனுமந்தகுடி என்ற இடங்களில் ஒரு வகுப்புக்கு 120 பேர் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அவற்றை இரண்டு வகுப்புகளாக, மூன்று வகுப்புகளாக மாற்றி அதிக ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டும் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதேபோல், நீண்ட நாட்களாக ஆசிரியர்களுடைய கோரிக்கைகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஆசிரியர்களும், அரசு ஊழியர்களும் மத்திய அரசிற்கு இணையான சம்பளம் அவர்களுக்கு வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டு ஆளுநர் ஆட்சியில் 70 ரூபாய் அதிகரிக்கப்பட்டது, வரலாறே காணாத வகையில் என்றாலும் கூட, மத்திய அரசிற்கு இணையான ஊதியம் இன்னும் அவர்களுக்குத் தரப்படவில்லை. கமிஷனுடைய ரிப்போர்ட்டு வரவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். அதற்காகக் காத்திராமல், இன்றையதினம் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கப்படுவதைப் போல, யு.ஜி.சி. ஸ்கேல் வழங்கப்படுவதைப் போல, மத்திய அரசுக்கு இணையான சம்பளம் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்களுக்கு உடனடியாக வழங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பெற்றது.)

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம்]

முக்கியமான விஷயத்திற்கு வருகிறேன். தயவுசெய்து இன்னும் சில மணித்துளிகள் வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். விளையாட்டுகளில் நம்முடைய மாநில அரசாங்கம் அதிக அக்கறை செலுத்துவது இல்லை. அதிக ஊக்கம் அளிப்பதில்லை என்கிற குற்றச்சாட்டு பலமாகவே, நீண்ட நாட்களாக இருந்து வருகிறது. குறிப்பாக, கேரளாவைப்போல, கேரளத்தில் இன்றையதினம் பி.டி. உஷா, வலசம்மா, ஷைனி ஆப்ரகாம் என்று வரிசையாக விளையாட்டு வீராங்கனைகள் வருகிறார்கள் என்று சொன்னால், அவர்களுக்கு போதிய ஊக்குவிப்பு இருக்கிறது. உடனடியாக ஊக்குவிக்கிறார்கள், தேவையான பணம், நிதி ஒதுக்குகிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தில் அந்த நிலைமை இல்லை. சென்ற ஆண்டு நாம் ரஞ்சித் டிராபியில் வெற்றி பெற்றோம். கிரிக்கெட்டில். அதேபோல் இன்றையதினம் மேற்கு இந்தியத் தீவுக்குச் சென்ற டீமில் நம்முடைய தமிழகத்தைச் சேர்ந்த 3 பேர் இடம் பெற்று இருக்கிறார்கள். அதனுடைய மேலாளர் நம்முடைய தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்கிறார். இன்றையதினம் ஒருவர் கையில் அடிபட்டு திரும்பி வருகிற நிலையில் அவருக்குப் பதிலாக சென்று இருப்பவர் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர். இவர்களுக்கு எல்லாம் நாம் என்ன ஊக்கம் தந்து இருக்கிறோம், என்ன ஊக்கம் தரப் போகிறோம் என்று நான் அறிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

[முற்பகல் 11-30]

அதேபோல் கோவையில் இப்போது பெட்ரேஷன் கப் 'ஃபுட் பாஸ் டோர்னமெண்ட்' நேரு ஸ்டேடியத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஸ்டேடியத்தை சில நாட்களுக்கு முன்னால் நான் போய்ப் பார்த்தேன். பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் 3-ஆவது பெட்ரேஷன் கப் நடத்திய பெருமை கோவைக்கு உண்டு. அன்றைய தினம் அந்த ஸ்டேடியம் கம்பீரமாக இருந்தது. விளக்கொளி கம்பீரமாக இருந்தது. இன்றையதினம் அந்த விளக்குகள் எல்லாம், பிளக், லைட்டுகள் எல்லாம் பழுதடைந்து அவைகள் பயன்படாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதேபோல் மைதானத்தில் புல் இல்லை. புல்லை அவர்கள் வாங்கி வந்து வளர்த்து இன்று நடத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதற்கு முன்பு அந்த அறைக்கு 500 ரூபாய் வாடகை வாங்கிக்கொண்டு இருந்தார்கள். ஃபுட் பால் சங்கத்திடமிருந்து 500 ரூபாய் வாடகை அப்போது பெறப்பட்டது. திடீரென்று இன்றைய தினம் 10 ஆயிரம் ரூபாய் வாடகை வேண்டும் என்று கேட்டு இருக்கிறார்கள். இப்படி இருந்தால் அங்கே விளையாட்டுக்கு ஊக்கம் அளிப்பதாக கருதப்படுமா என நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அதைக் குறைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்களுக்கு இந்த ஆண்டு நினைவு மண்டம் ஏற்படுத்தப்படும் என்று மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்கள் இங்கே சொன்னார்கள். நான் உள்ளடடியே வரவேற்றேன்.

[திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம்] 1989 ஏப்ரல் 7

கிறேன், நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில் சில நாட்களுக்கு முன்னால் அவர் பிறந்த ஊருக்கு நான் சென்றிருந்தேன். சிறுகோடல்பட்டிக்கு அவர் பிறந்த வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன், அது பாழடைந்து இருக்கிறது. அந்த வீட்டின் நடுவில் மரம் முளைத்து கூரையை பொத்துக்கொண்டு மேலே வந்திருக்கிறது. அந்த வீட்டை அரசு வாங்கி அவருடைய நினைவுச் சின்னமாக மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் முன்பு அவர் இறந்த நேரத்தில் நினைவு மண்டபம் மட்டும் ஏற்படுத்துவதாக சொல்லவில்லை, அவருடைய பெயரால் ஒரு நூலகம் ஏற்படுத்துவோம் என்று அன்றையதினம் இருந்த அன்றைய முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். எனவே கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்கள் பெயரால்—அவர் காரைக்குடிக்கு மட்டும் சொந்தம் அல்ல, தமிழகம் முழுமைக்கும் சொந்தம்—முடிந்தால் சென்னையில் புதிய ஒரு நூலகம் அவருடைய பெயரால் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் மாண்புமிகு பேராசிரியர் அவர்கள் மத்திய அரசினுடைய பல திட்டங்கள் நல்லபடியாக செயல்படுத்த நான் தயாராக இருக்கிறேன். Operation Black Board என்று சொன்னார்கள். அதை நல்லமுறையில் பயன்படுத்தி கொள்ள வேண்டும் என்று நான் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். குறைந்தபட்சம் 2 வகுப்பறை இருக்க வேண்டும். ஓர் ஆசிரியர் பள்ளி என்று சொன்னால் 2 ஆசிரியர்களாக அதை மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் பாட நூல்கள், தேசப் படங்கள், குளோப்புகள், விளையாட்டு சாதனங்கள்; இசைக்கருவிகள், கரும் பலகைகள் போன்ற கற்பிப்புச் சாதனங்கள் வாங்குவதற்கு சென்ற ஆண்டு 1987-88 ஆம் ஆண்டு 5,995 ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கு 428 லட்சம் பெற்று இருக்கிறார்கள் என்று இங்கே அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். 1988-89 ஆம் ஆண்டில் 619 ஓர் ஆசிரியர் பள்ளிகளுக்கும், 8,212 ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கும் கட்டுமானப் பணிகள் நடைபெறுவதாக சொல்லியிருக்கிறீர்கள். இன்னும் அதிலே அதிகமான தொகை, நிதி பெறுவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும் என்று நான் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் மத்திய அரசு நடத்துகின்ற பள்ளிகளை நம்முடைய மாநிலத்திலே இன்றைக்கு கொண்டுவருவதிலே நிச்சயமாக ஒரு குறையும் வராது. 5-ஆவது வகுப்புவரை படித்தவர்கள் அவர்கள் தேர்வு எழுதி ஒரு மாவட்டத்திற்கு 80 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். ஏழை வீட்டு பிள்ளைகள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், பழங்குடி மக்கள் இவர்களுக்கு எல்லாம் தரமான, சீரான உயர் கல்வி கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது. அனைத்தும் இலவசம், தங்குவதற்கு இடம் இலவசம், உணவு

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம்]

இலவசம், சீருடைகள் இலவசமாக வழங்கப்படுகிறது. அவர்கள் எல்லாம் பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளைகள், அல்லர் இன்றைய தினம் கான்வெண்டிஸ் படிக்கிறார்களே அதுபோல அதற்குச் சமமான கல்வி அல்லது அதைவிட உயர்ந்த கல்வி கிடைப்பதற்கு அதில் வழியிருக்கிறது என்று சொன்னால், இந்த மத்திய அரசினுடைய பள்ளிகளை ஏற்றுக்கொள்வதில் தவறு இல்லை. நிச்சயமாக மொழித்திணிப்புக்கு காங்கிரஸ் கட்சி ஒருபோதும் அங்கீகாரம் தராது என்பதை நான் உறுதியாக சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். காரணம் மும்மொழியை கற்பதே மொழித் திணிப்பு என்று சொன்னால் ஏற்கெனவே Central Board of Secondary Education அவர்களுடைய பள்ளிகள் 150 பள்ளிகள் அங்கீகாரம் பெற்ற பள்ளிகள் தமிழகத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. அத்தனை பள்ளிகளிலும் மும்மொழித் திட்டம் தான் இருக்கிறது. தமிழ், ஆங்கிலம், இந்தி கற்பிக்கப்படுகிறது. அந்த 150 பள்ளிகளிலும் கற்பிக்கப்படுவது இந்தி திணிப்பு அல்ல, ஆனால் இந்த 20 பள்ளிகளில் கற்பிக்கப்படுகின்ற கல்வி தான் திணிப்பு என்று சொன்னால் அதை நிச்சயமாக நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

மாண்புமிகு பேராகியவர் க. அன்பழகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் Central Board of Secondary Education அந்தக் குழுவின் அடிப்படையில் நடைபெறுகின்ற கல்வி நிலையங்களையும், நவோதயா பள்ளிகளும் ஒரேமாதிரியானவை என்ற எண்ணத்தில் அவர்கள் இங்கே விளக்கங்கள் பேசுகிறார்கள். அந்தப் பள்ளிகளில் இந்தி பயிற்சி மொழியாக இடம் பெறாது. ஆனால் நவோதயா பள்ளிகளில் இந்தி அல்லது ஆங்கிலம் பயிற்சி மொழி. எனவே அந்த அளவுக்கு இந்திக்கு முக்கியத்துவம் தருகின்ற ஒருமுறை கிராமப் பகுதிகளில் புகுத்தப்பட வேண்டுமா? மத்திய அரசு அலுவலர்களுக்காக ஒரு மாநிலத்திலிருந்து இன்னொரு மாநிலத்திற்கு மாறுதல் பெறுகிறவர்களுக்காக என்ற அந்த அடிப்படையிலே தொடங்கப்பட்ட Central Board of Secondary Education அதனுடைய பாடத்திட்டத்தின் அடிப்படையிலே நடைபெறுகின்ற பள்ளிகளைப்போல கிராமப்பகுதிகளிலே, உள்ளூரிலே வாழுகின்ற மக்களுக்கு இப்படி வேறு மாநில மொழி, மத்திய அரசினுடைய ஆட்சி மொழி என்னும் பெயரில் தாய்மொழியின் இடத்தில் புகுத்தப்படவேண்டுமா என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : மாண்புமிகு துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கின்ற தத்துவத்தை ஏற்றுக்கொள்வோமேயானால், இங்கிலாந்திலே பிறந்த ஒருவர், இங்கிலாந்திலே கல்வி கற்பதானால், ஆங்கிலம் மட்டுமே கற்றால் போதும். நிலைமை அதுவா என்றால், கிடையாது. மூன்று மொழிகளைக் கற்கிறான். ஒன்று தாய் மொழி, ஆங்கிலம். அடுத்தது, ஒரு ஐரோப்பிய மொழி, எந்த

[திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம்] [1989 ஏப்ரல் 7]

ஐரோப்பிய மொழியானாலும் சரி, கற்கிறான். முன்பெல்லாம் 'ஃபிரென்ச்' மொழி படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். 1962-ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னாலே அதிகமாக ருஷ்ய மொழி கற்றார்கள். விண்வெளி ஆராய்ச்சி வந்த காரணத்தினாலே அதைக் கற்றார்கள். 'ஸ்பேஸ் டெக்னாலஜி'—க்காக ருஷ்ய மொழி கற்றார்கள். இன்று வேறு மொழி கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது போக ஒரு பண்டைய மொழி, பெரும்பாலும் லத்தீன் கற்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் கிரேக்கம் கற்கிறார்கள். ஆகவே மும்மொழித் திட்டம் என்பது ஏதோ நம்முடைய ஊரிலே திணி கப்படுகின்ற ஒரு திட்டமாக நாம் நினைக்கவேண்டியதில்லை. என்றாலும்கூட தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் நம்முடைய கல்வி நிலையங்களிலே மும்மொழி வேண்டாம் என்றால் நாம் விட்டு விடலாம். ஆனால், படிக்க விரும்புகிறேன், படிக்க ஆசைப்படுகிறேன் என்று சொல்பவர்களுக்குத் தடை போடுவது முறைதானா, நியாயந்தானா? இவ்வளவு உயர் கல்வி கிராமப்புறங்களிலே வாழுகின்ற பிள்ளைகள் 75 சதவீதம் பேர், அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களிலே படிக்கப் போகிறார்கள். நகர்ப்புறங்களிலே பிறந்தவர்கள் மட்டுமல்ல, கிராமத்திலே பிறந்து நகரத்திற்கு போய் படித்து இருந்து அந்தப் பள்ளிக் கூடத்து சர்ட்டிபிகேட்டை வாங்கி வந்தால் அந்தப் பிள்ளை நகரத்திலே பிறந்தவனாகக் கருதப்படுவானே தவிர, கிராமப்புறத்திலே பிறந்த குழந்தையாகக் கருதப்பட மாட்டான். ஆக, 75 சதவீதம் சாதாரணமான கிராமப்புறத்திலே பிறந்து வளர்ந்த குழந்தைகளுக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு 18 சதவீதம் இடமும், அப்படி ஓர் உயர் கல்வி இலவசமாகக் கல்வி கிடைப்பதை ஏன் நாம் தடுக்க வேண்டும். அப்படி நாம் தடுத்தால் நிச்சயமாக எதிர்காலத்தில் சமுதாயம் நம்மைச் சபிக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதைப்போல சட்டக் கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில் இங்கே ஒரு University for Law தனியாக ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நான் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிச் கேட்டுக்கொள்வதோடு மட்டுமல்லாமல் சட்டக் கல்வியிலே இங்கே எந்தவிதமான ஆராய்ச்சிகளும் செய்யப்படவில்லை என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். Harvard School ஐப்-போல, மற்ற இடங்களிலும் சட்டக் கல்வியிலே ஆராய்ச்சிகளைச் செய்வதற்கு வழி செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதைப்போல, டி.வி. யைப் பயன்படுத்த வேண்டும். கல்விக்காக நாம் டி.வி.யைப் பயன்படுத்தவேண்டும், டி.வி.யின் மீது தயவுசெய்து கோபம் காட்டவேண்டாம் என்று நான் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். (குறுக்கீடு).

திரு. மா. மணிமாறன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களை, ஆங்கிலத்தை தாய்மொழியாகவும் இலத்

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. மா. மணிமாறன்]

தினை இலக்கியத்திற்காகவும், ருஷ்யமொழியை ஆராய்ச்சிக்காகவும் படிக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள்; வரவேற்கிறோம். ஆனால் இந்தியை எதற்காக படிக்கவேண்டுமென்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் விளக்குவார்களா?

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : நான் டி.வி.யைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். அதைப்பற்றி பேசியதற்குப் பின்னாலே, சந்தர்ப்பம் கொடுத்தால் அதைப்பற்றியும் பேசுகிறேன். டி.வி. யை பொறுத்தவரையில் ஏதோ உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். சென்னையிலே இருக்கிற டெலிவிஷன் நிலையத்திலே 35 கேமராமேன்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் யாருக்கும் எந்தவிதமான சுற்றறிக்கை யும், தமிழக அரசின் நிகழ்ச்சிகளை எடுக்கக்கூடாது என்று, குறிப்பாக முதலமைச்சர் அவர்கள் 'லாங் ஷாட்'-டில் காட்ட வேண்டுமென்றும் சுற்றறிக்கை அனுப்பப்படவில்லை. அது மட்டுமல்ல, வாய்மொழி உத்தரவுகளும் நிச்சயமாகப் பிறப்பிக்க படவில்லை என்பதை அந்த கேமராமேன்—இடத்திலேயிருந்து மட்டுமல்ல 'செய்திகளுக்குரிய பொறுப்பாளர் இடத்திலேயிருந்து நான் தெரிந்திருக்கிறேன். அதுமட்டுமல்ல, சென்ற சில நாட்களுக்கு முன்னாலே இங்கே Mr. Geoffrey Howe வந்திருக்கிறார்கள். இங்கிலாந்து நாட்டு அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே வந்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய நிகழ்ச்சிகளைப் படம் எடுப்பதற்கு இங்கே இருக்கின்ற இன்பர்மேஷன் டிபார்ட்மெண்ட் எந்தவிதமான தகவலையும் அவர்களுக்குத் தராவிட்டாலும்கூட, இவர்கள் கொடுத்த அந்தப் படங்களை அங்கே போட்டு அதை நல்லமுறையிலே காட்டியிருக்கிறார்கள் (குறுக்கீடு).

திரு. கோ. பூவராகன் : மாண்புமிகு துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, நம்முடைய உறுப்பினர் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் டி. வி. நிலையத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். இரண்டு மூன்று தினங்களாக செய்தி படிக்கின்ற போது "பெண்களை இழிவு செய்யும் மடமையை கொளுத்துவோம்" என்று போடப் பட்டு செய்தி படிக்கின்றார்கள். இதேநிலை டெல்லியிலே நியூஸ் படிக்கின்றபோது ஹிந்தியில் இதனை போடப்பட்டு படிக்கின்றார்களா என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : அவர் எதை குறிப்பிடுகிறார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நிச்சயமாக இது போன்ற தவறுகள் நடைபெறவில்லை என்பதைத்தான் நான் இங்கே குறிப்பிட்டேன். டெலிவிஷனை முழுமையாக தமிழக அரசும் கல்வித் துறையும் பயன்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு அமர்கிறேன், வணக்கம்.

(முற்பகல் 11-40)

*திரு. எல். கணேசன் (முதலமைச்சரின் பேரவைச் செயலர்) : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, முன்னாலே

[திரு. எஸ். கணேசன்]

[1989 ஏப்ரல் 7]

பேசிய மாண்புமிகு காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர் ஒரு விளக்கம் தரவேண்டும். ஆங்கில நாட்டில் 3 மொழிகள் படிக்கின்றார்கள் என்று சொன்னார்கள். இங்கே நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் மணிமாறன் அவர்கள் ஒரு வினா தொடுத்தார்கள். அதற்கு விடை தரவில்லை. ஆங்கில நாட்டில் Is it a compulsory education there? Is it a must? Or is it an option என்பதை விளக்க வேண்டும். (குறுக்கீடு) அது விரும்பி படிக்கிற ஒன்றா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். (குறுக்கீடு) சற்றுப் பொறுமையாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, ஏதோ ஏழைகளிய குழந்தைகள் எல்லாம் உயர் கல்வி, மேட்டுக் குடியினர் படிக்கக்கூடிய கல்வியைப் பெறுவதற்கு நவோதயா பள்ளி என்கிறார்கள். இந்தத் தமிழ்நாட்டில் பல கோடி மாணவர்கள் படிக்கிற பள்ளிகள் இன்னும் வசதியான பள்ளிகளாக ஆக்கப்படவேண்டும்; இன்னும் கல்வியின் தரம் உயர்த்தப்படவேண்டும்; நிதிப் பற்றாக்குறை கடினமாக இருக்கிறது என்று கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் சொல்கிறார்கள்; நீங்களும் சொல்கிறீர்கள். அந்தப் பணத்தை இப்போது இருக்கிற பள்ளிகளுக்குக் கொடுத்து, இந்தப் பள்ளிகளின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு, கல்வி சிறப்பு நிலை அடைவதற்கு கொடுத்தால் என்ன? ஆகவே, இங்கே நவோதயா பள்ளி மாணவர்கள் படிப்பதற்கு இல்லை; இந்தியைத் திணிப்பதற்காகத்தான். அதைத்தான் நாங்கள் எதிர்க்கிறோம், அதிலே என்ன தவறு?

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : விடையைச் சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, 'Is it a must?' he has asked It is a 'must' In England, three languages formula is compulsory. Every student who goes to school must learn English, one continental language and of course, an ancient language. Mostly they prefer Latin. They can even take Greek.

இரண்டாவதாக அவர்கள் கொடுத்த இந்தப் பணத்தை ஏன் கொடுக்கிறார்கள்? அதுதான் Operation Blackboard. Operation Blackboard என்பது தரமான கல்வி அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்பது. ஒவ்வொரு பள்ளிக்கும் தேவையான அனைத்து சாதனங்களும் இருக்க வேண்டும். கட்டட வசதி இருக்க வேண்டும்; இடவசதி இருக்க வேண்டும்; கரும்பலகை இருக்க வேண்டும்; மேசை, நாற்காலிகள் இருக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட சாதனங்கள் அனைத்தும் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் ஏராளமான பணத்தை கொடுக்கிறார்கள். இன்னும் பணம் வேண்டுமென்றால் கேளுங்கள்; நிச்சயமாக உங்களுக்குத் துணையாக நிற்போம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம்]

அடுத்தபடியாக இன்னொன்றையும் சொன்னார்கள். ஏதோ நாங்கள் இந்தியைத் திணிக்கிறோம் என்று சொல்வது அர்த்த மற்றப் பேச்சு. எந்த நிலையிலும் இந்தியைத் திணிக்கும் திட்டம் கிடையாது. ஆனால் இந்தியைப் படிக்கிறார்கள். தட்சிண பாரத இந்தி பிரச்சார சபா பக்கத்தில் நம்முடைய நாடாளு மன்றச் செயலாளர் போய்ப் பார்த்தால் தெரியும். எத்தனை ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் படித்துக்கொண்டு வெளியே வரு கிறார்கள் என்பது தெரியும்; நீங்கள் பார்க்க முடியும். அதனால் நான் இந்திக்கு வக்காலத்து வாங்குகிறேன் என்று நீங்கள் எண்ண வேண்டாம். இந்திக்கு வக்காலத்து வாங்கவேண்டிய அவசியம் எங்களுக்கு இல்லை. ஆனால் கூடுதலாக ஒரு மொழியைக் கற்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். அது இந்தியாகக்கூட இருக்க லாம். நாம் ஓரிசாவுக்குச் செல்கிறோம் என்றால், நவோதயா திட்டத்தின் கீழ் ஓரியா மொழியைக் கற்கவேண்டும். நாம் மேற்கு வாங்காளத்திற்குச் செல்கிறோம் என்றால் வங்காளம் படிக்க வேண்டும். அதைப்போல உத்தரப் பிரதேசத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்கு வருகிறார்கள் என்றால், தமிழை கற்கவேண்டும் என்று இருக்கிறது. அதிலே பயிற்சிமொழி பற்றி உங்களுக்கு ஒரே ஒரு சந்தேகம் இருக்கிறது. தமிழை பயிற்சி மொழியாக ஆக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறீர்கள். நிச்சயமாக நவோதயா பள்ளிகளில் தமிழை பயிற்சி மொழியாக வைக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறோம். அந்த முயற்சிக்கு நீங்களும் பக்கபலமாக நிற்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : உங்கள் முயற்சி திருவினையாக வேண்டும் என்று நானும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. சி. கோவிந்தசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் டி.வி. யினுடைய கேமராமென் அல்லது டி.வி. நிலையத்திற்கு மத்திய அரசு எந்தவிதமான உத்தரவும் அனுப்பவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் நடைமுறையில் எப்படி இருக்கிறது என்று பார்க்கிறோம். நம் முடைய தமிழ் நாட்டில் எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஊர் வலங்கள் நடத்தினால் அதை முழுமையாகக் காட்டுகிறார்கள். ஆனால் ஆளும் கட்சியினர் நடத்தும் ஊர்வலங்கள் காட்டப்படு வதில்லை. அது மட்டுமல்ல. கடந்த 2, 3 நாட்களுக்கு முன்னால் உள்ளாட்சித் துறை அமைப்பின் மாநாடு கல்கத்தாவில் நடை பெற்றபோது அந்த மாநாட்டில் பாரதப் பிரதமரும் மேற்கு வங்க முதலமைச்சரும் கலந்துகொண்டார்கள். ஆனால் டி.வி. யில் பாரதப் பிரதமர் கலந்து கொள்வதையும், அவர் பேசுவதையும் காட்டுகிறார்கள்; ஆனால் மாநில முதலமைச்சர் கலந்துகொள்வதையும் அவர் பேசுவதையும் காட்டவில்லை. அவரை போகிற போக்கில் காட்டுகிறார்களே தவிர என்ன பேசினார் என்று காட்டவில்லை. இப்படிக் காட்டப்படுவதன் நோக்கம் என்ன என்பதை அவர்கள் விளக்குவார்களா? (பதில் இல்லை).

[1989 ஏப்ரல் 7]

திரு. ந. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவைக்கு மூன்றாவது முறையாக தேர்ந்தெடுத்து அனுப்புவதற்கு என்னை தேர்வு செய்த தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்களுக்கும், செஞ்சித் தொகுதி வாக்காளர் பெருமக்களுக்கும் நன்றி தெரிவித்து என்னுடைய உரையைத் தொடங்குகிறேன்.

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கிற கல்வி மானியக் கோரிக்கையில் பல்வேறு சீர்திருத்தங்களை அறிவித்திருக்கிறார்கள். நடந்து முடிந்த 13 ஆண்டு கால ஆட்சியில் கல்வியின் தரம் மிகவும் சீர்கெட்டு, நிர்வாகம் சீர்குலைந்து படிக்கின்ற மாணவர்கள் மத்திய அரசு நிர்வாகங்களில் வேலை பெற முடியாத அளவுக்கு நிலைமை உருவாகி இருப்பதை முதற்கண் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்குத் தமிழக அரசின் ஐந்தில் ஒரு பகுதி நிதியை அதாவது ஏறக்குறைய 900 கோடி ரூபாயை கல்வி மானியமாக வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தனியார் களின் சார்பாக பல்வேறு சுயநிதித் கல்லூரிகள் எல்லாம் தொடங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தக் கல்லூரிகளிலே மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்காக ஏறக்குறைய 5,000 ரூபாய், 10,000 ரூபாய், 20,000 ரூபாய் என்று லஞ்சமாகப் பெற்றுக்கொண்டு கல்லூரியைத் தொடங்கி, அதிலே மிகப் பெரிய முக்கியமானவர்கள் எல்லாம் சம்பந்தப்பட்டு, அந்தக் கல்லூரிகளே நடக்காமல், அந்தக் கல்லூரிகளிலே முறையாக சர்ட்டிபிகேட் வழங்காமல் நிர்வாகம் ஸ்தம்பித்திருக்கிற நேரத்தில் அந்தக் கல்லூரிகளைத் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டுமா என்பது குறித்து ஆய்வு செய்ய ஒரு குழுவினை நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் திரு. வி. சி. குழந்தைசாமி அவர்கள் தலைமையில் அமைத்திருக்கிறார்கள். முறைகேடுகளையும், மோசடிகளையும் கண்டறிவதற்காக இப்படிப்பட்ட ஒரு குழுவை அமைத்ததற்காக நான் உண்மையிலேயே நன்றி தெரிவித்து, வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதே போன்று இன்றைக்கு தமிழகத்தில் நர்சரி பள்ளிக்கூடம் என்ற பெயரில் கிராமப் புறங்களிலும் மற்றும் எல்லா பகுதிகளிலும் உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்கு சாதாரண ஏழை மக்களும் தங்களுடைய குழந்தைகளை எல்லாம் அனுப்ப வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். அவர்களுடைய குழந்தைகள் எல்லாம் வளமான குழந்தைகளாக, நல்ல படிப்பறிவுள்ள குழந்தைகளாக நல்ல வாழ்க்கைத் தரம் பெறவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு அனுப்புகிறார்கள். அதாவது இளமையிலேயே கல்வி கற்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு அங்கே அனுப்புகிறார்கள். ஆனால் அங்கேயும் கொள்ளை அடிக்கப்படுகிறது. இதை முறைப்படுத்துகின்ற வகையில் நர்சரி ஸ்கூல்ஸ் ரெகுலேஷன்ஸ் ஆக்ட் என்ற ஒரு சட்டத்தை இயற்றி ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. ந. இராமச்சந்திரன்]

அதே போன்று இன்றைக்கு நவோதயா பள்ளியைப் பொறுத்த வரையில் இங்கே எனக்கு முன்னால் பேசிய உறுப்பினர்கள் எல்லாம் குறிப்பிட்டுக் காட்டினார்கள். அது முக்கியமான ஒரு பிரச்சினை. அது ஒரு வர்க்கப் பிரச்சினையாகும். பணக்கார மாணவர்களுக்காக மத்திய அரசின் திட்டமாக அதை உருவாக்கி, அதாவது கல்லூரிகளிலே படிக்கின்ற மாணவர்களைப் போன்று அவர்களை உருவாக்குவதற்காக. ஆக அந்த வகையில் செயல்படுத்துவதற்காக அதை உருவாக்குவதாக அறிவித்தாலும்கூட அந்தத் திட்டம் அங்கே இந்தி மொழியைப் பயிற்று மொழியாக வைக்கிற திட்டமாகத்தான் அமைந்திருக்கிறதேயல்லாமல் வேறு ஒன்றுமில்லை. எனவே அந்த நோக்கத்தோடு செயல்படுகிற திட்டத்தை நாங்கள் எதிர்க்கிறோம். மேலும் நவோதயா பள்ளிக்கூடம் என்ற முறையில் இங்கே இரண்டு பள்ளிக்கூடம் தேவையில்லை. யேல் பாலிசி என்று சொல்வார்கள். அந்த இரட்டைக் கொள்கை என்ற முறையை இங்கே உருவாக்கிப் புகுத்துவது முறையல்ல. அந்த அடிப்படையில்தான் எங்களுடைய இயக்கம் ஆரம்ப காலந்தொட்டு இன்றுவரை நவோதயா பள்ளிக்கூடத்தை எதிர்க்கிறது.

பல்வேறு இனத்தினரும், பல்வேறு மொழி பேசுகின்றவர்களும் வாழ்கின்ற இந்த நாட்டில் எல்லா மக்களும் நிறைவோடு வாழ வேண்டும், சம உரிமையோடு வாழவேண்டும். எல்லா மக்களுடைய மொழிகளுக்கும் சமத்துவம் தரவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு அந்த அடிப்படையில்தான் எங்களுடைய கழக அரசும் இங்கே ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில்தான் நவோதயா பள்ளிக்கூடங்களை இங்கே நுழைப்பதற்கு நாங்கள் தயாராக இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அப்படிப்பட்டதொரு அறிவிப்பினை கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே அறிவித்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து கரும்பலகைத் திட்டம் என்று இங்கே சொன்னார்கள். அதாவது ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் ப்ளாக் போர்ட் திட்டம் என்று சொன்னார்கள். அந்தத் திட்டத்தை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் அதற்குரிய நிதியாதாரங்கள் ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் இல்லை. ஒரு ஆண்டுக்கு 4 பள்ளிக்கூடங்கள் அல்லது 5 பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு வருகிறது. ஆனால் இன்றைக்கு எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் பள்ளிக் கட்டிடம் இல்லை; உபகரணங்கள் இல்லை; ஆசிரியர்கள் விகிதாசாரம் இல்லை. இதையெல்லாம் போக்கினால்தான் தரமான கல்வியைத் தர முடியும். அப்படிப்பட்ட நிலையை உருவாக்க இந்த அரசு கூடுதலான நிதியை உருவாக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதையெல்லாம் விட மிக முக்கியமானது இன்றைக்கு ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் இருக்கிற பள்ளிக்கூடங்களில் உள்ள ஆசிரியர்களை எல்லாம் ஏற்கனவே ஊராட்சி ஒன்றியத்தினுடைய

[திரு. ந. இராமச்சந்திரன்]

[1989 ஏப்ரல் 7]

நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டுவரவேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். அந்த விருப்பத்திற்கேற்ற முறையில் அவர்களை மீண்டும் ஊராட்சி ஒன்றியத்தினுடைய அதிகாரத்தின்கீழ் கொண்டுவரப் பட்டால்தான் முறையாக பள்ளிக்கூடம் இயங்கும். இன்றைக்கு பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் எல்லாம் முறையாக பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருகிறார்களா? மாணவர்களை முறையாகப் பயிற்றுவிக்கிறார்களா என்றெல்லாம் அவர்களைக் கண்காணிக்க என்ன முறை இருக்கிறது? எனவே இது குறித்தெல்லாம் முடிவு செய்வதற்காக ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் கீழ் நேரடியாக அவர்களை இணைக்க வில்லை என்றாலும்கூட அதற்கு மாற்று ஏற்பாடாக ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் இருக்கிற பெருந்தலைவர், ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் இருக்கின்ற ஏ. இ. ஓ. மற்றும் அதிகாரிகளைக் கொண்ட ஒரு கூட்டுக் குழுவின் மூலமாக அவர்களைக் கண்காணிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(முற்பகல் 11-50)

இதுபோன்று, இன்றைக்கு இந்த அரசு பொறுப்பேற்ற பிறகு கடந்த ஆட்சிக் காலத்தில் நல்ல கல்வியாளர்கள், அறிஞர்கள், விவரம் புரிந்தவர்கள் எல்லாம் செனெட், சிண்டிகேட் அவைக்கு செல்கின்ற நேரத்தில், இரண்டு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் போதும், மூன்றாவது முறை தேர்ந்தெடுக்கப்படக்கூடாது என்பதற்காக ஒரு தடைச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அன்றைக்கு கழகம் அதை எதிர்த்தது. ஏனென்றால், கல்வி அறிவாளர்கள்தான், அவர்களுடைய எக்ஸ்பீரியன்ஸ்தான் ஒரு நடைமுறையை உருவாக்க முடியும். 3 முறை 4 முறை இருந்து இருந்தால், அவர்களுடைய அனுபவத்தினுடைய அடிப்படையிலே என்ன திட்டத்தைக் கொண்டு வரலாம், எப்படி கல்லூரிகளை நடத்தலாம், பல்கலைக் கழகத்தினுடைய விதிகளை எந்த முறையில் திருத்தலாம் என்றெல்லாம் அந்த கல்வியாளர்கள் தான் சொல்லமுடியும். அப்படிப்பட்ட ஒரு தடைச் சட்டத்தை அன்றைக்கு அரசியல் நோக்கத்தோடு கொண்டு வந்தார்கள். திரு. பழனிவேல் ராஜன் அவர்கள் மதுரை பல்கலைக் கழகத்தினுடைய சிண்டிகேட்டுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நேரத்தில் வேண்டுமென்றே, அன்றைய அரசு அவரை நீக்கவேண்டுமென்பதற்காக அந்தத் தடைச் சட்டத்தை கொண்டு வந்தது. இப்படிப்பட்ட உள்நோக்கத்தோடு, அரசியல் காரணத்திற்காக நியாயத்திற்குப் புறம்பான, நல்ல ஒரு கல்வியாளர் உள்ளே வருவதைத் தடுக்கின்ற அந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அந்தத் தடைச் சட்டத்தை ரத்து செய்யவேண்டும் என்று இந்த மாமன்றத்தின் வாயிலாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று, இன்றைக்கு தொழில் கல்வி எல்லாம் சேர்த்து டெக்னிகல் யூனிவர்சிட்டி என்று இருக்கிறது. இந்த தொழில் நுட்ப பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்நாட்டில் இருக்கிற எல்லா தொழில்நுட்ப கல்லூரிகளும் சேர்ந்திருக்கிறதா என்று

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. ந. இராமச்சந்திரன்]

சொன்னால் சேர்க்கப்படவில்லை. அதற்கான அண்ணா தொழில் நுட்ப பல்கலைக் கழகத்திலே, தமிழகத்திலே இருக்கின்ற எல்லா தொழில்நுட்பப் பிரிவுகளையும் சேர்க்கவேண்டும் என்று நான் இந்த நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று, தென்னாற்காடு மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் செஞ்சியை மிகவும் பின்தங்கிய பகுதி என்று சொல்வார்கள். செஞ்சியை 'பனிஸ்மென்ட் ஏரியா' என்பார்கள். தண்டிக் கப்பட்ட பகுதி. ஒரு காலத்தில் செஞ்சிக்கு யாரையாவது மாற்றினால் அவர்களைத் தண்டிப்பதற்காக அங்கே அனுப்புகின்றார்கள் என்று சொல்வார்கள். அப்படிப்பட்ட மிகவும் பின்தங்கிய பகுதியில் ஒரு தொழில்நுட்பக் கல்லூரியை அல்லது ஐ.டி.ஐ. தொழில்நுட்பக் கல்வி பள்ளியை ஏற்படுத்துவதற்கு நம்முடைய அரசு முன்வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே போன்று இன்றைக்கு மிகவும் பின்தங்கிய மக்களாக வன்னியர் சமுதாயத்தினர், சிர்மரபினர் இவர்களுக்கெல்லாம் கல்லூரிகளில், பள்ளிக்கூடங்களில் மற்றும் வேலைவாய்ப்புகளில் எல்லாம் இட ஒதுக்கீடு அறிவித்திருக்கிறார்கள். 20 விழுக்காடு என்று அறிவித்து இருக்கின்றார்கள். அந்த 20 சதவிகிதம் ஒதுக்கீட்டை நான் மிகவும் முழு மனதோடு வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். காரணம் போதிய நிதிவசதி இல்லாத காரணத்தினாலே அவர்களுடைய உண்மையான நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு தமிழக முதலமைச்சர் அவர்கள் பெருந்தன்மையோடு கருணை உணர்வோடு இந்த அறிவிப்பை அறிவித்து இருக்கின்றார்கள். பின்தங்கிய மக்களுடைய சார்பாகவும், தமிழக மக்களுடைய சார்பாகவும், அந்தப் பகுதி மக்களுடைய சார்பாகவும் நான் உண்மையிலேயே அந்த அறிவிப்பை வரவேற்கிறேன்.

கல்லூரிகளில், தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகளில், மருத்துவ பல்கலைக் கழகங்களில் எல்லாம் மற்றும் பல்வேறு இடங்களிலே எல்லாம் அவர்களுக்கு போதிய பிரதிநிதித்துவம் அதனால் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் அதை நான் வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதேபோன்று நம்முடைய தமிழ் மொழி மிகச் சிறப்பான மொழி. அந்த மொழியைப் பேசுகின்ற தமிழர்கள் மொரேசியஸ் தீவு போன்ற இடங்களில் வாழ்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு தமிழ் கற்பிக்கின்ற வசதியில்லை. அங்கே ஆசிரியர்கள் இல்லை. போதுமான கருவிகள் இல்லை என்ற குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. அதெல்லாம் அரசுக்குக் கடந்த ஆட்சிக்காலத்திலேயே கொண்டுவரப்பட்டது. அதற்குரிய முறையில் நம்முடைய தமிழகத்தின் சார்பாக 'டெபுடேஷன்' என்ற முறையிலே அங்கே அனுப்பி தமிழர்கள் தமிழர்களாக வாழ்வதற்கு, தமிழ் பண்பாடு கலாசாரத்தோடு வாழ்கின்ற முறையை உருவாக்குவதற்கு, தமிழர் என்ற பெயரோடு மட்டும் வாழ்கின்றவர்களை, தமிழ்

[திரு. ந. இராமச்சந்திரன்] [1989 ஏப்ரல் 7]

பேசக்கூடியவர்களாக உருவாக்குவதற்கு இந்த அரசு ஒரு சிறப்பான திட்டத்தை அறிவிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று இன்றைக்கு பிரான்ஸ் நாட்டில் பிரெஞ்சு மொழியைப் படிக்கின்றவர்கள் உலகத்திலேயே உள்ள எல்லா மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பு செய்கின்ற அளவுக்கு மிகப்பெரிய பல்கலைக் கழகத்தை வைத்திருக்கின்றார்கள். அதேபோன்ற பல்கலைக்கழகத்தை இங்கே உருவாக்குவதற்காக 'ஓர்ல்ட் லேங்குவேஜஸ் சென்ட்டர்' என்ற முறையில் உலக மொழிகள் அடங்கிய மொழி பெயர்ப்புத் துறையை உருவாக்குகின்ற முறையில் ஒரு சிறப்பு நிலையை உருவாக்கினால் அதன்மூலமாக தமிழை உலகத்தினுடைய பல்வேறு மொழியினரும் பயி்வுவதற்கும், மொழி பெயர்ப்பதற்கும், குறிப்பாக சீனம், ரஷ்யம் போன்ற மொழிகளைக் கற்பதற்கும் பயன்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கடந்த கால ஆட்சியில் ஆசிரியர் பெற்றோர் மன்றம் அமைத்தார்கள். அதன்மூலமாக பள்ளியில் சேர்க்கின்ற மாணவர்களிடமிருந்து வசூல் செய்தார்கள். பல்வேறு பள்ளிகளில் கட்டிடம் கட்டுவதற்காக வசூல் செய்யப்பட்ட பணத்திற்கு கணக்கு காட்டவில்லை. அதுபோல உபகரணம் வாங்குவதற்காக என்று சொல்லி வசூல் செய்தார்கள். அதற்கெல்லாம் கணக்கு வழக்குகள் இருக்கிறதா? உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் எல்லாம் அப்படிப்பட்ட கணக்கு வழக்குகள் இருக்கிறதா என்பதைப்பற்றி எல்லாம் அரசு பரிசீலித்து உரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக செஞ்சியில் இருக்கிற அரசு உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஓர் ஆசிரியர் பெற்றோர் சங்கம் இருக்கிறது. ஒவ்வோர் ஆண்டும் பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அந்த முறையில் அது செயல்பட்டிருக்கிறதா? எந்த முறையில் அது சம்பந்தமான சட்டம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றி எல்லாம் அரசு பரிசீலித்து உரிய நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்து, பல மாவட்டங்களில் ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றது. அதாவது ஏற்கனவே ஆசிரியர்களை மாற்றம் செய்வதற்கான அதிகாரம் சி.இ.ஓ.க்களிடம் இருந்தது. முந்தைய ஆட்சிக்காலத்தில் திடீரென்று அதற்கான அதிகாரத்தை பள்ளிக் கல்வி இயக்குநரிடம் மாற்றிவிட்டதால் தமிழ்நாட்டில் எல்லா இடங்களிலும் பரவலாக ஆசிரியர்களை மாற்றம் செய்யும் நிலை ஏற்பட்டது. மதுரையிலிருந்து ஆசிரியர்கள், பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் திடீரென்று செங்கல்பட்டுக்கு மாற்றப்பட்டார்கள். அதுபோல செங்கல்பட்டில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த வேண்டாத பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் வேறு மாவட்டங்களுக்கு மாற்றப்பட்டார்கள். இது கடந்த கால ஆட்சியில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள்.

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. ந. இராமச்சந்திரன்]

இன்றைக்கு மறுபடியும் முன்பு இருந்தபடி சி.இ.ஓக்களிடம் அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டும். அதுமாத்திரமல்ல; யார் யார் கடந்த ஆட்சிக் காலத்தில் மாறுதல் செய்யப்பட்டு, பழி வாங்கப் பட்டார்களோ, அதுபற்றி எல்லாம் கண்டறியப்படவேண்டும். மேலும் மொத்தமாக அப்படி மாறுதல் செய்ய என்ன காரணம் என்பதை எல்லாம் கண்டறிய விசாரணை செய்யவேண்டும். (மணியடிக்கப்பெற்றது) அடுத்து மிக முக்கியமான ஒரு பிரச்சினை. பார்ட் டைம் லெச்சரர்ஸ், கான்டிடாக்ட் டீச்சர்ஸ் என்று இரண்டு பிரிவினர் உருவாக்கப்பட்டார்கள், முந்தைய ஆட்சிக்காலத்தில் ஏன் அப்படி ஒரு நிலையை உருவாக்கினார்கள்? பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் என்று சொன்னால் அவர்களுக்கு தொழிற்சாலை தொழிலாளர்கள் போன்ற நிலைமையை ஏன் ஏற்பட செய்தார்கள்? இதற்கு ஏற்பட்ட சூழ்நிலை என்ன? அதற்கான காலக் கட்டம் என்ன? இதற்கு சட்டத்தில் வழி வகை இருக்கிறதா? அந்த ஆசிரியர்களை எல்லாம் ரெகுலரைஸ் பண்ணிவிட்டார்களா? இது குறித்து எல்லாம் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுபோல 10(ஏ)(1) என்று சொல்லப்படுகிற தற்காலிக பார்ட் டைம் லெச்சரர்ஸ், ஆசிரியர்களை எல்லாம் நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர்களையும் இதுநாள்வரை பணிவரன்முறை செய்யவில்லை. அதுமாத்திரமல்ல. பல ஆசிரியர்கள் ஈட்டிய விடுப்பில் சென்ற பிறகு அவர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய சம்பளம் இதுவரை கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்கள் இன்றைக்கு அது சம்பந்தமாக கோரிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த அரசு அதுகுறித்தும் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, செஞ்சி தொகுதியில் இருக்கிற பள்ளிக்கூடத் த்தல் கம்ப்யூட்டர் சயின்சுக்கு வழிவகை செய்து தர வேண்டும். அதுபோல செஞ்சியில் இன்றைய தினம் கோ-எஜுகேஷன் இருக்கிறது. இந்நிலையில் பெண்களுக்காக தனியாக மேல்நிலைப் பள்ளி ஒன்றை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதுபோல செஞ்சியில் ஓங்கூரில் இருக்கிற பள்ளியை மேல்நிலைப் பள்ளியாக மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, வெள்ளமணப்பேட்டில் இருக்கிற உயர்நிலைப் பள்ளியில் செகண்டரி கிரேட் கோர்ஸ் ஆரம்பிக்க வேண்டும். இறுதியாக, செஞ்சியை மையமாகக் கொண்டு தொழில் நுட்பக் கல்லூரி ஒன்றை ஆரம்பிக்க இந்த அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி, வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி என்னுடைய உரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

*மாண்புமிகு பேராளியர் க. அன்பழகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. செஞ்சி இராமச்சந்திரன் அவர்கள் பேசும்போது உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே, மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலே எல்லாம்

[பேராசிரியர் க. அன்பழகன்] [1989 ஏப்ரல் 7]

ஒப்பந்த அடிப்படையில் ஆசிரியர்களை நியமிக்கின்ற நிலைமை ஏன் ஏற்பட்டது? அவர்களை எல்லாம் நிரந்தரம் செய்ய அரசு என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது என்பது தொடர்பான கேள்விகளை எழுப்பினார்கள். இந்த அவையிலுள்ள உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய ஓர் அடிப்படையான செய்தியாதலால் இந்த விவரத்தைச் சொல்ல வேண்டிய கடமை எனக்கு இருக்கிறது.

(நண்பகல் 12-00)

5, 6 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், அதுவரை தற்காலிக ஆசிரியர்கள், 10(ஏ)(1) பிரிவின்கீழ் நியமிக்கப்பட்டு, அத்தகைய ஆசிரியர்களுடைய எண்ணிக்கை எல்லாம் அதிகமாகியது. அப்போது பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் என்னும் பொது தேர்வாணைக் குழு மூலமாக ஓரளவு அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு நியமனம் பெற்றார்கள். மிச்சமுள்ள எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்த நிலையில், அவர்களை எல்லாம் பணி வரன்முறைப்படுத்தி, நிரந்தரமாக்க வேண்டுமென்று அரசு கருதியது. அரசின் சார்பிலே அதைத் தேர்வாணைக் குழுவிற்குத் தெரிவித்த போது, இப்போது தற்காலிகமாக நீடித்த, 2, 3, 4 ஆண்டுகள் பணியாற்றியவர்களை வரன்முறை செய்தாலும், இனி தற்காலிகமாக நியமனம் செய்வதற்கு தேர்வாணைக் குழு தரும் பட்டியலிலிருந்துதான் நியமனம் செய்ய வேண்டுமென்று அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். அந்தக் கருத்து ஒத்துக்கொள்ளப் பட்டது. அந்த அடிப்படையில் அதுவரையில் 10(ஏ) (1) விதியின்கீழ் தற்காலிக நியமனத்தில் நீடித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள், ஏறத்தாழ 500, 600 பேர் என்பது என்னுடைய நினைவு, புள்ளி விவரங்கள் இருக்கின்றன. அவர்கள் அத்தனை பேரும் நிரந்தரம் செய்யப்பட்டார்கள். அதற்குப் பின்னரே தேர்வாணைக்குழுவிடமிருந்து பட்டியல் பெறும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டபோது, தேர்வாணைக் குழு அப்படிப்பட்ட பட்டியலைத் தரும் நிலையில் இல்லை. எனவே தற்காலிகமாக நியமனம் செய்ய அனுமதி கேட்டபோது, அது மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலையில், உடனடியாக பள்ளிகளினுடைய தேவைகளுக்காக, கல்விப் பணி நடைபெறுவதற்காக ஒப்பந்த ஆசிரியர்கள், காண்ட்ராக்ட் டீச்சர்ஸ் என்ற முறையில் நியமிக்கப்பட்டார்கள். ஆசிரியர்கள் தொடர்ந்து பணியாற்றினால், தற்காலிகம் என்ற உரிமை அவர்களுக்குக் கிடைத்துவிடும். தற்காலிக உரிமை அவர்களுக்குக் கிடைத்து விட்டால், தேர்வாணைக் குழு அவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையைக் கைவிட்டு, அரசே நேரடியாக நியமனம் செய்ய நேரிடும். அப்படி அரசு நேரடியாக நியமிக்கும்போது தேர்வாணைக்குழுவின் உரிமை நீங்கிவிடுகிறது.

எனவே அந்த நிலைமைகள் இருக்கக்கூடாது என்று தேர்வாணைக்குழு கருதியது. ஏனென்றால் பல்வேறு மட்டங்களில் அவர்களுடைய ஆலோசனையை அரசு பெற்றதாக

1989 ஏப்ரல் 7]

[பேராசிரியர் க. அன்பழகன்]

வேண்டும் அவ்வாறு கருதிய காரணத்தால், இந்த ஒப்பந்த அடிப்படை ஆசிரியர்களை நியமிக்கும் பழக்கம் 3, 4 ஆண்டுகளாக இருக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாமல், அரசுக்கு ஏற்பட்ட நிதிப் பற்றாக்குறை வெவ்வேறு வகையில் இடித்தபோது, 2 மாதச் சம்பளம் மிச்சமாகியது கூட அரசாங்கத்திற்கு ஒருவிதத்தில் உதவியாக இருந்தது. இருந்தாலும், அப்படிப் பணியாற்றியவர்களை, அடுத்த முறை, அதாவது 2 மாதம் விடுமுறை காலத்திற்குப் பின் மறுபடியும் ஆசிரியர்களை நியமிக்கும்போது, ஒப்பந்த அடிப்படையில் பணியாற்றி, நிர்வாகத்திலே உள்ளவர்களால் தகுந்த முறையிலே பணியாற்றியவர்கள் என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட அத்தனைபேரும், முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டு மறுபடியும் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்று, அரசுத் துறையில், கல்வித் துறையில் இருந்து அந்தத் துறையைச் சார்ந்தவர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முன்னுரிமை இப்போதுள்ள நிலைமையில் நிச்சயமாக வழங்கப்படுமென்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

* திரு. சி. கோவிந்தராஜன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்மீது சில கருத்துக்களை இங்கே முன் வைக்க விரும்புகிறேன். இந்த ஆண்டு கல்விக்காக 900 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இது 22 விழுக்காடு என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது குறைவு தான். பல கமிஷன்கள் கல்விக்கு குறைந்தபட்சம் 30 விழுக்காடு இருக்கக் கூடிய அளவுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருந்தாலும், இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிதி நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருக்கக்கூடிய காரணத்தால், இந்த அளவுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால் கல்வி அமைச்சரவர்கள், ஏற்கனவே ஒரு சமயத்தில் கல்வி மானியத்தின்மீது பேசும்போது “என்னைச் செலவு செய்ததுதான் மிச்சம், பிள்ளை பிழைத்தபாடில்லை” என்ற பழமொழியைக் கூறி, ஒதுக்கப்படக்கூடிய பணமானது சரியான முறையில், ஒழுங்கான முறையில் செலவழிக்கப்படுகிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற கருத்தை எடுத்துச் கூறினார்கள். எனவே இப்போது ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நிதி ஒழுங்கான முறையில் செலவழிக்கப்படுமென்ற நம்பிக்கை எனக்கு இந்தச் சமயத்தில் இருக்கிறதென்று சொல்லிக்கொள்ளப் பிரியப்படுகிறேன்.

பல்வேறு இனங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கே வேறொரு உறுப்பினர் எடுத்துக் கூறியதுபோல, அரசு உயர் நிலைப் பள்ளி, மேல்நிலைப் பள்ளிக் கட்டிடங்களுக்காக 10 இலட்சம் ரூபாய் தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் இது போதாது. இதைக் கொஞ்சம் அதிகமாக ஒதுக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சமயத்தில் கூற விரும்புகிறேன்.

[திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

[1989 ஏப்ரல் 7]

மேலும் இந்த பட்ஜெட்டில் பல்வேறு நிலைமைகளைப் பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். 5 கோடி ரூபாய் செலவில் ஆதிதிராவிடர்களுக்கு அவர்கள் வாழும் பகுதிகளில் புதிதாக 50 தொடக்கப் பள்ளிகள் கட்ட இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் வரவேற்கத் தக்க அம்சம். அதைப் போலவே நாம் இங்கே எவ்வளவுதான் ஒருவருக் கொருவர் வாதிட்டுக் கொண்டாலும், புதிய கல்வித் கொள்கையை ஒட்டி வந்திருக்கிற 'நவோதயா' பள்ளிகள் சம்பந்தமாக ஒரு சரியான கறாரான நிலையை இந்த அரசு எடுத்திருக்கிறது என்றே நாங்கள் கருதுகிறோம். எனவே அதையும் நான் வரவேற்கிறேன். அதன் விவரங்களுக்குள்ளே நான் போக விரும்பவில்லை. ஏற்கனவே அது சம்பந்தமான சாதக பாதக அம்சங்கள் இங்கே விவாதிக்கப்பட்டுவிட்டன.

அதற்கடுத்து, பட்ஜெட் உரையில் ஒரு இடத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது மேல்நிலை பள்ளிகளுக்குரிய தேவைகள் பெருக்கிக்கொண்டே வருகின்றன. இதை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு, வரும் ஆண்டில் கூடுதலாக 600 இடைநிலை ஆசிரியர் பதவிகளும், 50 பி.எட்., ஆசிரியர் பதவிகளும் மற்றும் 50 தமிழாசிரியர் பதவிகளும் தோற்றுவிக்கப்பட உள்ளன என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நம்முடைய இன்றைய தேவையை இது பூர்த்தி செய்யுமா என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இது யானைப் பசிக்கு சோளப் பொறி போடுவதுபோல் தான் இருக்கும். ஏற்கனவே ஏராளமான ஆசிரியர்கள் வெளியே வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல, இன்றைக்கிருக்கிற கல்வித் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய அளவில் இல்லை என்பதால், இதைக் கொஞ்சம் அதிகப்படுத்தினால்தான் சாயாக இருக்கும் என்று நான் சொல்லிக் கொள்ளப் பிரியப்படுகிறேன்.

அடுத்து சுய நிதி பள்ளிகள், கல்லூரிகள் குறித்தும் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நம்முடைய நிதிநிலை அறிக்கையில் கூட அதைப் பற்றி ஒரு இடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. “தனியார் சுயநிதி கல்லூரிகளுக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. அந்தக் கல்லூரிகளில் போதுமான வசதிகள் இல்லை என்றும், கல்வியின் தரம் மிகவும் சீர்கேடான நிலையில் உள்ளது என்றும், அங்கே முறைகேடுகள் பெருகி உள்ளது என்றும் பல புரார்கள் வந்துள்ளன என்றும், எனவே புதிதாக சுயநிதிக் கல்லூரிகளுக்கு அரசு அனுமதி வழங்கப்படமாட்டாது என்று மட்டும்தான் இதில் கூறப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய ஏற்கனவே இப்படிப்பட்ட நிலையில் இருக்கிற கல்லூரிகளைப் பள்ளிகளை ஒன்று ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும், இல்லையென்றால் அவற்றின் அங்கீகாரத்தை ரத்து செய்யும் வகையில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று இந்தச் சமயத்தில் கூறிக் கொள்ளப்

1989 ஏப்ரல் 7]

[திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

பிரியப்படுகிறேன். காரணம் இத்தகைய சுயநிதிக் கல்லூரிகள் கல்வி நிலையங்கள் எதற்காக ஊக்குவிக்கப்பட்டன—அவைகள் எதற்காக நிறுவப்பட்டன என்பதை யெல்லாம் நான் இங்கே அதிகமாக விளக்கத் தேவையில்லை.

இப்படிப்பட்ட சுயநிதிக் கல்வி நிலையங்களில் அநேகமாக இடம் பிடிப்பதற்கு ஆயிரக் கணக்கில் அல்ல இலட்சக் கணக்கில் அது கல்லூரியானாலும் சரி, பள்ளிகளானாலும் சரி, பணத்தை “ கேப்பிடேஷன் பீ ” என்ற முறையில் சட்ட பூர்வமாகவே வசூலித்திருந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு பேராகிரியர் க. அன்பழகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கோவிந்தராஜன் அவர்கள் “ கேப்பிடேஷன் பீ ” என்ற முறையில் தலைக்கட்டணம் என்ற பெயரில் மாணவர்கள் கல்வி நிலையங்களில் சேருவதற்காகச் செலுத்துகிற நிதி. அது இடத்திற்கு ஏற்ப, படிப்புக்கு ஏற்ப செலுத்தப்படுகிறது. சட்ட பூர்வமாகச் செய்யப்படுகிறது என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அது சட்ட பூர்வமாகச் செய்யப்படுவதல்ல. அவர்களுக்கு சுயநிதிக் கல்லூரி நடத்த அனுமதி வழங்கப்படுகிற போதே அவர்களிடத்தில் ஒப்பந்தம் செய்யப்படுகிறபோதே அவர்கள் கையெழுத்திட்டு—கேப்பிடேஷன் பீ போன்று எந்த நிதியையும் நாங்கள் வசூலிப்பதில்லை என்று ஒப்புக்கொண்டு தான் துவங்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால், நடைமுறையில் அதற்கு மாறாக இன்றைக்கு வசூலிக்கிற முறைதான் நிலவுகிறது. என்றாலும் இரண்டு மூன்று சுயநிதிக் கல்லூரிகளில் அப்படி வசூலிக்கப்படுவதில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் பல நிலையங்களில் அவ்வாறு வசூலிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அவர்கள் அனுமதிபெற்றபோது அப்படி வசூலிக்க மாட்டோம் என்று உறுதிமொழி கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்போது அதை மீறி செயல்படுகிறபோது அடுத்த நடவடிக்கை என்ன என்பதைச் சட்டப்படி ஆலோசிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

திரு. சி. கோவிந்தராஜன் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அது மாத்திரமல்ல. பீஸ்-கட்டணமும் வசூலிக்கப்படுகிறது. ஒரு டெர்முக்கு, மற்ற அரசு கல்லூரிகளில் இருப்பதைவிட அதிகமாக ரூ. 15,000, ரூ. 20,000 என்று வசூலிக்கப்படுகிறது. ஆனால், அரசாங்கத்திற்கென்று அத்தகைய கல்லூரிகளில் ஒரு கோட்டா உண்டு. அந்தக் கோட்டாவின் அடிப்படையில் போகிற மாணவர்களுக்கும் கூட இதே மாதிரி கட்டணம் அங்கே வசூலிக்கப்படுகிறது என்பதனால் இதைத் தடுத்திருந்த அரசு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று இங்கே நான் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

அன்தப் போலவே சுயநிதி-செல்ப் பைனான்சிங் பள்ளிகள்—மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகளில் எல்லாம் பல்வேறு

[திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

[1989 ஏப்ரல் 7]

வகையான முறைகேடுகள் நடைபெறுகின்றன. அங்கெல்லாம் பெரிய மனிதர்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள். பெரிய பெரிய அதிகாரிகளின் வீட்டுப் பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள். எனவே எத்தகைய முறைகேடுகள் அல்லது குறைபாடுகள் அல்லது கம்பென்யன்ட்கள் மேலிடத்திற்கு வந்தாலும், அவற்றின்மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட முடியாத ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. அந்த நிறுவனத்திலுள்ளவர்கள் கூட நம் மீது யாரும் நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது; நம்மிடத்தில் படிக்கும் பிள்ளைகள் பூராவும் 'இந்த' இடத்திலே இருந்து வந்து படிக்கிறார்கள் என்கிற நிலைமை இருக்கிறது என்பதை இந்தச் சமயத்திலே சுட்டிக் காட்டி; அதனால் அவர்கள், ஆசிரியர்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய சம்பளத்தை குத்து மதிப்பாக, கன்சாலிடேட்டாக கொடுக்கிறார்கள். அந்த இடங்களிலே இருக்கக் கூடிய ஆசிரியர்கள் பூராவும் அநேகமாக இரண்டாவது, மூன்றாவது ஊதியக் குழுவின் பரிந்துரைகளையொட்டித்தான் இன்றைக்கும் சம்பளம் வாங்குகிறார்களே தவிர, ஐந்தாவது ஊதியக் குழுவின் பரிந்துரை வரவிருக்கிறது; ஆனால் அவர்கள் இரண்டாவது, மூன்றாவது ஊதியக் குழு மட்டத்தில் தான் இருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பாதிப்புக்கு ஆளாகிக் கொண்டிருக்கும் ஆசிரியர்கள் கிட்டத்தட்ட 15 ஆயிரம் பேர்களுக்கு மேல் இருக்கும்.

(பிற்பகல் 12.10).

அது மட்டுமல்ல, சுயநிதி பள்ளிகளின் வருமானத்தை, மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, அப்படிப்பட்ட வார்த்தையை இங்கே உபயோகப்படுத்தக் கூடாது என்று கூறிய காரணத்தால், அப்படிப்பட்ட வார்த்தையை நான் இங்கே சொல்லவில்லை, ஏராளமான அளவுக்கு அவர்கள் இலாபத்தை சம்பாதிக்கிறார்கள். ஒரு ஆண்டுக்கு 2 கோடி ரூபாய், ஒரு தொழிற்சாலைக்குக் கூட அந்த அளவு வருமானம் வராத அளவுக்கு—2 கோடி ரூபாய், 2½ கோடி ரூபாய் என்ற அளவிலே அவர்களுக்கு வருமானம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இங்கே என்னிடத்திலே கூட ஒரு கணக்கு இருக்கிறது. சென்னையில் 4 இடங்களிலே கல்வி நிலையங்கள் நடத்தக் கூடிய ஆதர்ஷ் வித்யாலயாவும் ஒன்று. அங்கு அவர்களே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற கணக்கு 2 கோடியே 4 இலட்சத்து 14 ஆயிரத்து 645 ரூபாய்; இந்தக் கணக்கு வேண்டுமானாலும் தாங்கள் வாங்கிப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த அடிப்படையிலே கல்வி நிலையங்கள் இங்கே நடைபெறுகின்றன என்பதைத் தங்களுக்குத் தெரியப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அது போல சென்ட்ரல் போர்டு ஆப் செகன்டரி எஜுகேஷனைப் பற்றியும் இங்கே பேசப்பட்டது. அதில் யாருமே தலையிட முடியாது; மாநில அரசு தலையிட முடியாது என்ற கருத்து அந்த நிறுவன உரிமையாளர்களுக்கு இருக்கிறது.

1989 ஏப்ரல் 7]

[திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

என்று நான் கருதுகிறேன். அவர்கள் அந்த பள்ளிக்கு அங்கீகாரம் பெறுவதே, அஃபிலியேஷன் வாங்குவதே மாநில அரசினுடைய பரிந்துரையின் பேரில் தான்; மாநில அரசாங்கம் அங்கீகரித்து பரிந்துரை செய்தால்தான், சென்ட்ரல் போர்டு ஆஃப் செகன்டரி எஜுகேஷன் அதற்கு அஃபிலியேஷன் கொடுக்கும் என்பதை இந்தச் சமயத்திலே குறிப்பிட்டு, அந்த விதியைக் கூட கூற விரும்புகிறேன்.

The School should have formal recognition of the State Government and its application should be forwarded by the State Government or the State Government should give No Objection Certificate இவ்வாறு பரிந்துரையோ அல்லது 'நோ அப்ஜெக்ஷன்' சான்றிதழோ கொடுத்தால் தான் அபிலியேஷன் கொடுக்கப்படுமென்று இங்கே இருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல,

The School must pay salary to the staff not less than the corresponding salaries in the State Government schools or as per scales prescribed by the Government of India.

ஆனால் இப்படிப்பட்ட நிலைமை இருக்கும்போது இங்கே ஆசான் உயர்நிலைப் பள்ளி நிறுவனத்தில் கடந்த 40 நாட்களாக வேலை நிறுத்தம் நடைபெற்று வருகிறது. அதற்கான காரணம் என்ன? அங்குள்ள ஆசிரியர்களுக்கு ஊதியம் மிகக் குறைவாக இருப்பதால் அவர்கள் சென்ட்ரல் போர்டு ஆஃப் செகன்டரி எஜுகேஷனுடைய சேர்மனுக்கு, எங்களுக்கு ஒப்பந்தப்படி ஊதியம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டதற்காக, அந்த ஸ்தாபனத்திலுள்ள 2 பொறுப்பாளர்களை அந்த நிறுவனத்தினர் வேலை நீக்கம் செய்தார்கள். 40 பேர்களை தற்காலிக வேலை நீக்கம் செய்திருக்கிறார்கள். மீதியுள்ளவர்கள் மூலம் வேலை நிறுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. தற்காலிக வேலை நிறுத்தம் செய்யப்பட்டிருப்பவர்களில் அதாவது 40 பேர்களில், 30 பேர் பெண்கள் என்பதையும் இந்தச் சமயத்தில் நான் தெரியப்படுத்த விரும்புகிறேன். இவர்களுடைய பிரச்சினையில் மாநில அரசு உடனடியாகத் தலையிட்டு, அதைத் தீர்ப்பதற்கு முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஆர்ப்பாட்டங்களும் ஊர்வலங்களும், இன்று முதல் அவர்கள் உண்ணாவிரதத்தையும் ஆரம்பித்து இருக்கிறார்கள் என்பதையும் இந்தச் சமயத்தில் உங்களுக்குச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் அரசாங்கத்தை அணுகியிருக்கிறார்கள். நேரடியாக தனியார் பள்ளிகளிலே அரசாங்கம் தலையிட்டு வேண்டாமென்று விரும்பினாலும், அதிகாரிகளை அழைத்து சுமுகமாக பேச்சுவார்த்தை நடத்தியதில் "பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் 40 பேரை நாங்கள் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்கிறோம்; ஆனால் 2

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1989 ஏப்ரல் 7]

பேரை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ள மாட்டோம்” என்று நிர்வாகத்தினர் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அந்த இரண்டு பேரையும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தின் மூலம் அவர்களை வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம்.

திரு. சி. கோவிந்தராசன் : நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருவதற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் அந்த நிர்வாகத்தினரின் எண்ணம், மாநில அரசு தலையிட முடியாது என்பது ; ஆனால் ‘முடியும்’ என்பதைத்தான் நான் சுட்டிக் காட்டினேன். அந்த அடிப்படையிலே நீங்கள் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறீர்கள். அதற்கு மிக்க நன்றி.

அது போல இங்கே பிரைவேட் ஸ்கூல் சம்பந்தமாக சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பிரைவேட் ஸ்கூல்ஸ் ரெகுலேஷன் ஆக்டில் இருக்கக் கூடிய விதி முறையைப் பயன்படுத்தி, சீனியாரிட்டியை ஒவரலுக் பண்ணி, மெரிட்டான் என்று கூறி அதை மிஸ்-யூஸ் பண்ணுகிறார்கள்.

Rule 15—Promotions shall be made on grounds of merit and ability, seniority being considered only when merit and ability are approximately equal.

என்ற அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, Seniority Overlook பண்ணப்படுகிறது. எனவே, பணிமூப்பு உள்ள ஆசிரியர்கள் பூராவும் புறக்கணிக்கப்பட்டு, வேண்டியவர்களுக்குச் சலுகை கொடுப்பது என்று இருக்கக் கூடிய நிலைமையில் இங்கே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

நான் இங்கே கூற விரும்புவது, இந்தச் சட்டம் மாநில அரசினால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டம். இந்தச் சட்டத்தில் இப்படிப்பட்ட ஒட்டைகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, பிரைவேட் நிறுவனங்கள் இதைச் செய்து கொண்டு வருவதால் இந்த ஒட்டைகளை அடைப்பதற்கான சட்டத் திருத்தங்களை இங்கே கொண்டு வர வேண்டும் என்று நான் உங்களிடத்திலே சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : 15 மணித் துளி ஆகியிருக்கிறது.

திரு. சி. கோவிந்தராஜன் : குறுக்கீடுகள் வந்தன. 900 கோடி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற இந்த மானியக் கோரிக்கையில் நான் பேராசிரியராக இல்லாவிட்டாலும், நான் பாமரனாக இருப்பதால் எனக்கு ஒரு ஐந்து நிமிடங்களாவது நீட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதற்கடுத்து, இங்கே ஐந்தாவது ஊதியக் குழுவினுடைய பரிந்துரை ஆசிரியர்களுக்கு 1-6-1988 விருந்து முன் தேதியிட்டு கொடுக்கப்படும் என்று இங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது; அதுவும், Retrospective effect என்று சொல்லும்

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

பொழுது, மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய ஊழியர்களுக்கு எல்லாம் கொடுக்கின்றதைப் போல் ஆசிரியர்களுக்கும், அது பூராவும் 1-1-1986-லிருந்து அமல் படுத்துவதுதான் நியாயமாக இருக்கும் என்று இந்தச் சமயத்தில் சொல்ல நான் பிரியப் படுகிறேன்.

அடுத்து, Aided Schools பற்றிச் சொல்லவேண்டும் அங்கே வேலை செய்யக்கூடிய ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் இதர ஆசிரியர்களைப் போல பணி புரிவதால் அந்த வசதிகளும் வீடு கட்டும் கடன் வசதி, இதர கடன் வசதிகள், எல்.டி.சி. போன்றவைகளும் இந்த ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று இந்தச் சமயத்திலே கூற விரும்புகிறேன்.

இங்கே பகுதி நேர ஆசிரியர்களைப் பற்றிக் கூறப்பட்டது. அதற்கு மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களும் இங்கே பதில் கூறினார்கள். ஒரே வேலையைச் செய்கிறார்கள். ஒரே கல்வித் தகுதியைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். தேர்வாணைக் குழு ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கிறது, அதனால் இப்படி என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள்.

இவர்கள் எல்லாம் எம்.ஏ., பி.எட்., எம். காம்., பி.எட்., கல்வித் தகுதி பெற்றவர்கள், 28 பிரியடுகள் ஒரு வாரத்தில் வேலை செய்கிறார்கள். பத்தாண்டுகள் சர்வீஸ் செய்திருந்த பொழுதும் அவர்கள் பகுதி நேர ஊழியர்களாகவே இருக்க வேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. அதே போல நடுநிலைப் பள்ளிகளிலும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் இப்படிப்பட்ட நிலைமைதான். Craft Teacher கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் பேர்களுக்கு மேல் அப்படி இருக்கிறார்கள். கைத்தறி ஆசிரியர்கள் கிட்டத்தட்ட 1600 பேர்கள் சம்பளம் இல்லாமலேயே வேலை செய்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையும் இருக்கிறது. இதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து, அதற்குரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். 300 ரூபாய் தான் இந்தப் பகுதி நேர ஆசிரியர்களுக்கு ஊதியம் என்றால் இது நியாயமா?

அடுத்து, காண்ட்ராக்ட் ஆசிரியர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை தேர்வாணைக் குழுவின் பரிந்துரை இப்படி இருப்பதால் 10 (a) (1)-இலே வைக்க முடியாத காரணத்தால் 'காண்ட்ராக்ட்' ஆசிரியர்களாக அவர்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று அமைச்சரவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். இன்னொரு விஷயத்தையும் இங்கே நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த 'காண்ட்ராக்ட்' முறை பள்ளிகளில் மட்டுமல்ல, கல்லூரிகளிலும் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு ஒன்பது மாத சம்பளம் தான் கிடைக்கிறது.

[திரு. சி. கோவிந்தராஜன்] [1989 ஏப்ரல் 7]

சட்டக் கல்லூரிகளிலும் இந்த 'காண்ட்ராக்ட்' முறை இருக்கிறது. சட்டக் கல்லூரியிலே கிட்டத்தட்ட 41 காலியிடங்கள் இருக்கின்றன. அதிலே 10 (a) (1) - இலே இருப்பவர்கள் 17 பேர். காலியிடங்களே 41 இருக்கின்றன. காண்ட்ராக்டிலே இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் 18 பேர்கள். ஆக 35 பேர். வேகன்சீஸ் 41-இல் இன்னும் 6 காலி இடங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் நிரப்பக் கூடாது என்பதுதான் கேள்வி.

இன்னொரு விஷயத்தை இந்தச் சமயத்தில் உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். இதில் 12 வருஷம் உள்ள கே.கே. சாமிராவ் என்பவர் ரிடையர் ஆவதற்கு இன்னும் இரண்டாண்டுகள் தான் இருக்கின்றன. இப்படி ஒன்பது மாத சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு காண்ட்ராக்டிலே இருந்து, இப்படிப்பட்ட சட்டக் கல்லூரியனுடைய ஆசிரியர்கள் உள்பட எந்தவிதமான சம்பளமும் பெறாமல் ஒய்வுக் காலத்திலே கிடைக்க வேண்டிய சலுகைகளும் இல்லாமல் அவர்களெல்லாம் வெளியேறக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது என்பதை இந்தச் சமயத்திலே கூற விரும்புகிறேன்.

சட்டக் கல்லூரி மாணவர்களைச் சேர்ப்பதில் ஊழல்களைப் புரிந்ததாகத் தண்டிக்கப்பட்ட ஒருவர்தான் இன்றைக்கும் Director of Legal Services ஆக இருக்கிறார். அது மட்டுமல்லாமல், அவருக்குத் தனியாக நத்தனத்தில் ஆண்டுதோறும் தனியிடத்தில் ஒரு இலட்சம் ரூபாய் செலவில் ஏழு கட்டிடம் தேவையா? அவர் இங்கேயே, சட்டக் கல்லூரி வளாகத்திற்குள்ளேயே இருக்க முடியாதா? இவைகளை எல்லாம் கூட இந்த அரசு கவனித்து, தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் இங்கே கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நர்சரிப் பள்ளிகளைப் பற்றி எல்லா உறுப்பினர்களும் பேசி இருக்கிறார்கள். நாளுக்கு நாள் பெருகி வரக்கூடிய நர்சரி பள்ளிகளை அரசாங்கமே எடுத்து நடத்துவதற்கு முடியாவிட்டாலும் கூட, அவைகளை எல்லாம் ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று இந்தச் சமயத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல, பல இடங்களிலே ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள் அரசினுடைய எந்தவிதமான அனுமதியும், அங்கீகாரமும் இல்லாமல் நடத்தப்படுகின்றன. அதில் படித்துத் தேறிய மாணவர்களுக்கு எங்கேயும் அங்கீகாரம் இல்லாமலும், வேலை கிடைக்காமலும் தத்தளிக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. அந்த ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள் பூராவையும் கல்வித் துறை அலமாக நீக்கப்பட வேண்டும். அதற்குக் காவல் துறை துணை ரிந்தாலும் கூட நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லக்கூடிய றையிலே தான் இதை நான் இங்கே எடுத்துக் கூறப் பிரியப் புகிறேன்.

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

[பிற்பகல் 12-20]

பல்வேறு பள்ளிகளுக்கு கட்டடங்கள் கிடையாது. நூல் நிலையம் கிடையாது, ஆராய்ச்சிக் கூடம் கிடையாது, சுகாதார வசதி கூட கிடையாது. குறிப்பாகச் சொன்னால் ஒரே ஒரு உதாரணத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தஞ்சை மாவட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய திருப்பூண்டி என்னுமிடத்தில் இருக்கிற மேல் நிலைப்பள்ளியில் கிட்டத்தட்ட 2,500, 3,000 மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். அங்கே பெண்கள் மட்டும் 800 பேர்கள் படிக்கிறார்கள். ஒரு லெட்ரீன் கூட அங்கே கிடையாது என்பதை இங்கே நான் வருத்தத்தோடு கூற விரும்புகிறேன்.

பாடப் புத்தகங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஏற்கெனவே உறுப்பினர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். இன்றைய காலக் கட்டத் திற்குத் தேவையான முறையில் விஞ்ஞான அடிப்படையில், மூட நம்பிக்கைகளைப் போக்குகிற அளவிற்குப் பாடப் புத்தகங்களைத் தயாரிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கூற விரும்புகிறேன். மூட நம்பிக்கைகளை அகற்றுகிற முறையில் கல்கத்தாவில் “பிளானடோரியம்” இருக்கிறது என்பது உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். எப்படிச் சிரகங்கள் இயங்குகின்றன, எப்படிப் பிரபஞ்சம் இயங்குகிறது என்று தெரிவிக்கிற முறையில் உள்ளது. அந்த அறிவை எல்லாம் நம்முடைய மாணவர்கள் பெறுவதற்கும், மக்கள் பெறுவதற்கும், அந்த வகையில் மூட நம்பிக்கைகளைப் போக்குகிற முறையில், இங்கேயும் அப்படிப்பட்ட ஒரு ‘பிளானடோரியம்’ அமைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேராசிரியர் க. அன்பழகன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இந்த முறை கல்வி நிதி ஒதுக்கீட்டிற்கான அறிக்கையோடு 10, 12 பல்கலைக் கழகங்கள் பற்றிய, பல்கலைக் கழகங்களைத் தனி நிறுவனமாக அதாவது “அட்டானமஸ்” உரிமைகள் பெற்ற கல்வி அமைப்புகள், அவற்றின் அறிக்கைகள் கூட வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதோடு தமிழக அரசின் சார்பில் அறிவியல் தொழில் நுட்பத் துறை ஒன்று அமைக்கப்பட்டு அதன் சார்பில் பல பணிகள் நடைபெற்று இருக்கின்றன. அந்த அறிக்கையும் ஒரு வேளை நேற்றே வைக்கப்படாவிட்டால் இன்றைய தினம் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு அவர்கள் இல்லங்களுக்கு வந்து சேரும். அதிலே தந்தை பெரியார் அவர்களுடைய பெயரில் ஒரு அறிவியல் கூடம் சென்னையில் அமைக்கப்பட்டு வருகிறது. அதற்கான கட்டடங்கள் எல்லாம் கூட முடிக்கப்பட்டு விட்டன. அதோடு இணைத்து பிளானடோரியம் அமைக்கப்பட்டு கடந்த மே மாதம் குடியரசுத் தலைவர் ஆர். வெங்கட்டராமன் அவர்களால் திறந்து வைக்கப்பட்டு இப்போது ஏறத்தாழ இரண்டு வகையான காட்சிகள், வான்கோள் காட்சிகள் காட்டப்பட்டு, மூன்றாவது வகையான காட்சி கடந்த சில தினங்களுக்கு முன்னாலே தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. அது நான்

[பேராகிரியர் திரு. க. அன்பழகன்]

[1989 ஏப்ரல் 7]

அறிந்த வரையில் இந்த மாநிலத்திற்குத் தேவையான மிக முக்கியமான ஒரு கடமையாக நிறைவேற்றப்பட்டு செயல்படுகிறது. அது பற்றிய விவர அறிவிப்பும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு கிடைக்கும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் ஏதோ சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். என்ன வென்று கேட்போம்.

திரு. ஓம். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் மூன்று தடவைகளுக்கு மேல் மூட நம்பிக்கை, மூட நம்பிக்கை என்று சொல்லி இருக்கிறார். அப்படி என்றால் கல்வியில் அவர்களுக்கு மூட நம்பிக்கையா, இல்லை, தெய்வத்தின் மீது மூட நம்பிக்கையா, அல்லது நிர்வாகத்தின் மீது மூட நம்பிக்கையாவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் மூட நம்பிக்கையென்பது இப்போது பரவலாகப் பேசப்பட்டு வருகிறது. அதுபற்றி சர்ச்சை, குழப்பமெல்லாம் நாட்டிலே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இவைகளைச் சொல்லி அதற்கு அவர் பதில் சொல்லியிருக்கிறார். அதற்கும், இதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை. பெரியார் அவர்கள் என்ன சொன்னார்? மூட நம்பிக்கையென்று அவர் சொன்னார் என்றால், கோவில் எல்லாம் இடிந்தா போய்விட்டது? எனவே அவர் சொன்னதற்கு விளக்கம் கேட்கத் நான் விரும்புகிறேன். வேறு ஒன்றுமில்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மூட நம்பிக்கை என்றால் மூட நம்பிக்கை தான்.

திரு. சி. கோவிந்தராஜன் : மூட நம்பிக்கை என்பது இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலேயே வந்திருக்கிறது. உண்மைக்குப் புறம்பானவை எல்லாம் மூட நம்பிக்கை என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பெற்றது). நகராட்சி ஆசிரியர்கள் எல்லாம் அரசு ஊழியர்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டும், 1-6-1986-லிருந்து அரசு ஊழியர்கள் என்று சொல்லியும் கூட, இன்றைக்கும் நகராட்சிகளில்தான் அவர்கள் ஊதியம் பெறுகிற சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நகராட்சிகளில் நிதி நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது. எனவே அவர்களெல்லாம் அரசு ஊழியர்களாக ஆகிவிட்டதால் கல்வித் துறையிலிருந்து அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். கடலூரில் இருக்கிற பச்சையப்பன் ட்ரஸ்டியன் கீழ் நடைபெறுகிற கந்தசாமி நாயுடு பெண்கள் கல்லூரிக்கு காமப்பவுண்ட் சுவர் கிடையாது, விடுதி கிடையாது என்ற நிலை இருக்கிறது. இவைகளுக்கு இந்த அரசு உரிய ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும். (மணியடிக்கப்பெற்றது) தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில்...

1989 ஏப்ரல் 7]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேச்சாளர்கள், ஒரு தடவை மணியடித்தால் அதை முடிக்க வேண்டுமென்று உணர வேண்டும்.

திரு. சி. கோவிந்தராஜன் : ஆசிரியர்கள் இல்லம் பல்வேறு மாவட்டங்களில் கட்டுகிறார்கள். தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் ஆசிரியர் இல்லம் கட்ட 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக எல்லாத் தரப்பு ஆசிரியர்களிடத்திலும் ஒரு நாள் ஊதியம் வசூலிக்கப்பட்டது. கல்வித் துறைக்கும் இதில் சம்பந்தம் உண்டு. கட்டடத்திற்காக இடமும் வாங்கப்பட்டது. இது வரையில் கட்டி முடிக்கவில்லை. அதற்கான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் பணம் கொடுத்துத் தான் வேலை வாங்க வேண்டியுள்ளது. பெண்களுக்காகப் பல்வேறு சலுகைகளைக் கொடுக்கிறது இந்த அரசு. ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர் வேலைக்குப் பெண்கள் கூட பணம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. பெண்கள் ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும் கூட, ஏற்கெனவே ஒரு வேலைக்கு, அப்பாயிண்ட்மென்டிற்கு 5,000, 10,000 ரூபாய் என்று வாங்கக் கூடிய சூழ்நிலை இருந்தது. இந்த நிலைமை இப்போதும் தொடர்வதாகப் பரவலாகப் பேசப் படுகிறது. எனவே இதில் அமைச்சர் அவர்களும், அரசும் தலையிட்டு, அப்படிப்பட்ட நிலைமை நடவாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அரசாங்கத்திற்குக் கெட்ட பெயர் ஏற்படும் என்பதைக் கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*திரு. சோ. அழகர்சாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கின்ற இந்தக் கல்வி மானியத்தின் மீது நான் சார்ந்திருக்கிற இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்ல முன்வருகிறேன்.

முதலிலே அமைச்சர் அவர்கள் கல்வியைப் பற்றிப் பெருமையாகச் சில வாக்கியங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது கண்ணுக்குச் சமமானது என்றும், கல்வி இல்லாதவர்கள் குருடர்களுக்குச் சமமானவர்கள் என்றும், எண்ணும் எழுத்தும் மாந்தர்க்குக் கண்கள் என்று சொல்லக் கூடிய முறையில் மிகவும் உயர்வானது என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்காக இன்றைக்கு அதிகமாக நிதி ஒதுக்கியிருக்க வேண்டும். இருந்தாலும் கூட இன்றைக்கு உள்ள நிலைமையில் 900 கோடி ரூபாயோடு, வேறு பல நிதிகளை எல்லாம் சேர்த்து, 1,034 கோடி ரூபாய் இந்தக் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இன்றைக்குள்ள நிலைமையிலே 21 ஆம் நூற்றாண்டை நோக்கி இது கம்ப்யூட்டர் ஆட்சிக் காலமாகத் திகழ இருக்கிறது என்று எல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இதுவரை நடந்து இருக்கிற கல்வியைப் பற்றி நாம் பார்க்கின்றபோது, நம்முடைய

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1989 ஏப்ரல் 7]

இந்தியாவினுடைய மொத்தக் கல்வியினுடைய நிலை, படித்தவர்கள் 36.17 சதவீதமாகவும், தமிழ்நாட்டில் 45.78 சதவீதமாகவும் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். மொத்தப் பேர்களில் மூன்றிலே இரண்டு பங்கு பேர்கள், குழந்தைகள் அல்லது பெரியவர்கள் படிக்கத் தெரியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லக் கூடிய புள்ளிவிவரங்கள் தான் நமக்கு முன்னாலே வைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன.

இதுமாத்திரம் அல்லாமல், இப்போது கூட நாம் பார்க்கிறோம் என்று சொன்னால், இன்றைக்குத் தொடக்கப் பள்ளிகளிலே 75.75 லட்சமாக இருக்கக்கூடிய அந்த மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கை, நடுநிலைப் பள்ளிக்கு வரும்போது 29.04 லட்சமாகவும், உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு வரும்போது 10.62 லட்சமாகவும், மேல்நிலைப்பள்ளிக்கு வரும்போது, 4.22 லட்சமாகவும் குறைந்துபோகிறது. ஏன் இந்த மாற்றம் குறை ஏற்படுகிறது என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும்.

அது மட்டுமல்லாமல், நம்முடைய இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் அனைத்து சிறுவர், சிறுமியர்களுக்கும், 6-114 வயதுக்கு உட்பட்டவர்களுக்குக் கட்டாயமாகக் கல்வி வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற விதி இடம் பெற்றிருக்கிறது. அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்ற நம்முடைய தமிழக அரசு திட்டமிட்டு செயல்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே இன்றைக்கு ஏறக்குறைய தமிழகத்தில் இருக்கிற மூன்றிலே இரண்டு பங்கு பேர்கள் கல்வி அறிவு இல்லாத நிலையில் இருக்கிறார்களே, அந்தக் குறையைப் போக்குவதற்கு என்ன தீவிரமான நடவடிக்கைகளை நாம் எடுக்க இருக்கிறோம் என்பதைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் தெளிவுபடுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்குப் பல இடங்களிலே 5-வது வகுப்புவரை கூட படிக்க முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. இதற்கு என்ன காரணம்? அதற்கு இப்போது நம்முடைய காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் சொல்லும்போது நவோதயா பள்ளிகளைப் பற்றியெல்லாம் சொன்னார்கள். அடிப்படையிலே, சாதாரணமாக ஏழை எளியவர்கள், 5 அல்லது 6-வது வகுப்பு வரை எழுதப் படிக்கக்கூடத் தெரிந்துகொள்ள முடியாத நிலைமை யில் இருக்கும்போது அதற்கு வேண்டிய உபகரணங்கள், கரும் பலகைகள், பள்ளிக்கூடங்கள், அதற்கு வேண்டிய இடங்கள், இவைகளையெல்லாம் சீர்பண்ணுவதற்கும், நல்லமுறையில் அமைப்பதற்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யாமலேயே, மிக உயர்ந்த மேலான கல்வியைக் கொடுக்கப் போகிறோம், அதற்காக கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழிக்கப் போகிறோம் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள், முதலிலே இதைச் செய்ய வேண்டாமா என்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். எனவே அதற்கு உகந்தமுறையில் நம்முடைய கல்வி சம்பந்தமான கொள்கையை நாம் மாற்றிக்கொள்ளத் தயாராக இருக்க

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

வேண்டும். இன்றைக்கு சுதந்திரம் பெற்று, 42 ஆண்டு களுக்குப் பின்னால்கூட 100-க்கு 60 பேர்கள் எழுதப்பட்டிருக்கத் தெரியாதவர்களாக, ரேகை போடக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே இதை மாற்றுவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றி நாம் சிந்திக்கக்கூடிய காலத்தில் இருக்கிறோம். அடிப்படைக் கல்வியை வழங்கக்கூடிய கிராமப் புறங்களில் உள்ள பள்ளிக்கூடங்கள் சீராக நடைபெறாமல் இருக்கின்றன. அப்படி இருப்பதற்குக் காரணம் போதுமான கட்டிடம் இல்லை, அப்படியே கட்டிடங்கள் இருந்தாலும்கூட இன்றைக்கு நீங்கள் சொல்லக்கூடிய சராசரிக் கணக்கைப் பார்க்கும் போது, மாணவர்கள்—ஆசிரியர்கள் வீதம் 45-50 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்றுதான் வருகிறது. ஆகவே இப்படி 45 முதல் 50 பேர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டது என்றால்,—இன்றைக்கு 2 ஆசிரியர்கள் இருந்து, அதிலே ஒருவர் விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டால், 90 பிள்ளைகளை வைத்து அவர் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும் என்றால் எப்படி முடியும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

அதே மாதிரியாக இன்றைக்குப் பல கிராமங்களிலே புதிய தொடக்கப் பள்ளிகள் தொடங்குவதற்குச் சில கண்டிஷன்களைப் போட்டு இருக்கிறார்கள். 300 ஜனத்தொகை இருந்தாலும்கூட அந்த இடத்திலே பள்ளிக்கூடம் துவங்கவேண்டும் என்று சொன்னால், ஒரு மைலுக்குப் பக்கத்திலே பள்ளிக்கூடம் இருக்கிறது, ஆகவே நீங்கள் புதிதாகப் பள்ளிக்கூடம் தொடங்க முடியாது என்று கல்வி இலாக்கா அதற்கு இசைவு தர மறுக்கிறது. ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் மூலமாக அந்த இடத்தில் தொடக்கப் பள்ளி தொடங்கவேண்டும் என்று சொன்னாலும்கூட, பக்கத்திலே உள்ள தனியார் பள்ளி ஆட்சேபணை தெரிவிக்கிறது. ஒரு மைலில், ஒரு மைலுக்குப் பக்கத்தில் பள்ளிக் கூடம் இல்லையென்று சொன்னால், எப்படி ஒரு மைல் தூரத்திற்குச் சிறிய குழந்தைகள், தங்களுடைய ஆரம்பப் பாடத்தைப் படிப்பதற்குச் செல்லமுடியும் என்பதைக் கணக்கில் கொண்டு 300 மக்கள் வசிக்கக்கூடிய எந்தக் குடியிருப்புப் பகுதியாக இருந்தாலும் சரி, அங்கு கட்டாயமாக அந்தத் தொடக்கப் பள்ளியைத் தொடங்குவதற்கு, விதியை மாற்றி, ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12.30)

முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எல்லாம் சொன்னார்கள். இன்றைக்குப் பள்ளிக்கூடங்கள், பாண்டெக்னிகுகள், மற்ற இன்ஜினீயரிங் கல்லூரிகளிலே, புதுயதாக சுய நிதி உதவிக் கல்லூரிகள், சுய நிதி உதவி பாண்டெக்னிகுகள் எல்லாம் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1989 ஏப்ரல் 7]

அதிலே அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லும்போது சொன்னார்கள். அதிலே அவர்கள் சட்டப்படி பணம் வாங்கக்கூடாது என்று இருக்கிறது. அதை மீறித்தான் வாங்குகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள் அப்படியானால் அதிலே ஒரு விதியை மாற்றலாம் அல்லவா? இன்றைக்கு 50 சதவீத மாணவர்களைச் சேர்ப்பது அரசாங்கத்தினுடைய தேர்வு மூலமாக நாம் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பக்கூடியவர்களை அங்கே சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று இருக்கிறது. மீதி 50 சதவீதத்தினரை அவர்கள் நினைத்தபடி மார்க்கு கூட குறைவு என்று பார்க்காமல், குறைந்தபட்ச மார்க்காக இருந்தால் போதும் என்று தேர்வு செய்யக்கூடிய உரிமை அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். அந்த மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய முறையில், 50-க்குப் பதிலாக 75, 80-ஆக உயர்த்தப்பட்டால் மேனேஜ்மென்டிற்கு சிறு பகுதியைக் கொடுத்துவிட்டால், இந்த மாணவர்களுக்கு ஏற்கெனவே இடம் கிடைத்துவிடும். பணம் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதுமட்டுமல்லாமல், இன்றைக்குக் கல்வி என்பது வியாபார நோக்கோடு நடத்தக்கூடிய, லாபம் சம்பாதிக்கக் கூடிய தொழிலாக மாறிவிட்டது என்பதை இங்குள்ள மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் நன்கு அறிவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே இன்றைக்கு மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்குப் பணம் வசூலிக்கப்படுகிறது. ஒரு ஆசிரியரைப்போட வேண்டுமென்று சொன்னால், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கோவிந்தராஜன் அவர்கள் சொன்னது போல், ரூ. 5,000, ரூ. 10,000 என்ற அளவில் இல்லாமல், செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்று சொன்னால், ரூ. 20,000, ரூ. 30,000, உயர்நிலைப் பள்ளியிலே பீ.டி. ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்படவேண்டுமென்று சொன்னால், ரூ. 30,000 அளவில் பணம் இல்லையென்றால் ஆசிரியர்கள் வேலைக்குச் சேரமுடியாது. ஆகவே இன்றைக்கு அந்த மாதிரி நிலையைப் போக்குவதற்கு அரசாங்கம் என்ன செய்ய இருக்கிறது என்பதனை நான் தெர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேராகிரியர் க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னதைப் போன்று சில குறைபாடுகள் நான் இந்தத் துறையினுடைய பொறுப்பை ஏற்று 10, 20 நாட்களில் என்னுடைய காதிற்கு வந்தது. அப்படி வந்த குறைபாடுகள் உண்மையான என்ற விசாரணையை நான் இலாக்காவிலே உள்ளவர்கள் மூலமாக ஒரு வகையிலே விசாரித்து அறிந்து கொள்ள முயற்சித்தேன். அதற்கிடையில் இப்படிப்பட்ட பழக்கம் ஏற்கெனவே உள்ள அந்த அடிப்படையிலே ஏற்பட்டு விட்டது என்றும், அந்த குறைபாடுகளிலேயிருந்து அந்த அலுவலர்கள்—அப்படி ஒரு குறையை ஏற்படுத்தி இடம் கொடுத்தவர்கள்—அந்தக் குறைபாடுகளுக்கு இடம் தராமல் அவர்களுடைய பணியை ஆற்றக்கூடிய முறையில் இப்போது ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி வந்திருக்கிறது. எது உண்மை என்று நீங்கள்

1989 ஏப்ரல் 7] [பேராசிரியர் க. அன்பழகன்]

தொந்துகொள்ள வேண்டுமானால், அப்படிக்குறை ஏற்படுமானால், மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் மட்டுமல்லாமல், தமிழகத்தைச் சார்ந்த வேறு யாராக இருந்தாலும், அந்தக்குறையை எனக்கு எழுதுவார்களேயானால், நிச்சயமாக நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்பதை நான் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கும், இந்த அவைக்கும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. கோ. அழகர்சாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு ஆசிரியர்களை நியமனம் பண்ணக் கூடிய அதிகாரம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. ஆகவே அவர்கள் வேலை நிறுவனங்களிலிருந்து பெயர்களைக் கேட்டாலும்கூட, பெயர்களைக் கேட்டு வருகின்றவர்களிலே, அவர்கள் இஷ்டப்படக் கூடியவர்களை எடுக்கக்கூடிய நேரத்தில் பணம் கேட்கிறார்கள். அவர்களே தான் எடுக்கிறார்கள். எல்லாக் கல்லூரிகளிலும், எல்லாப் பள்ளிகளிலும் என்று நான் சொல்லவில்லை. இதை எப்படி நாம் கண்டு பிடிக்கமுடியும்?

ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். நர்கள், டாக்டர்கள் எல்லாம் படித்து முடித்தவுடனே அவர்கள் எல்லாம் வரிசைப்படுத்தப்பட்டு, அந்த வரிசையின் அடிப்படையில் நியமனம் செய்யப்படுகிறார்கள். அதேபோன்று ஆசிரியர்களும் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களையும், அந்தந்த மாவட்டத்திலுள்ள அவ்விலே வரிசையாக விஸ்டுவைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் தகுதியானவர்களா என்று நீங்களே ஒரு பரீட்சை வைத்து அதன்மூலம் தேர்ந்தெடுக்கலாம். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேராசிரியர் க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, செவிலியர் போன்ற பயிற்சி, டாக்டராகப் பட்டம் பெறுகின்ற நிலை, இவைகளெல்லாம் ஒரு எண்ணிக்கை அளவில் ஏறத்தாழ அவர்களிலே ஒரு வரிசை வைத்து, அவைகளிலேயிருந்து அவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய வாய்ப்பு உடையதாக அது அமைந்திருக்கிறது. ஆனால் இப்போது பொறியியலாளராகப் பட்டம் பெறுகிறவர்களை அந்த வரிசையில் எளிதில் வைக்கமுடியாது. பெரும் எண்ணிக்கையில் பட்டம் பெறுகிறார்கள். அதேபோன்று ஆசிரியர் பயிற்சி என்பது, அரசாங்கத்தினுடைய பயிற்சி நிலையங்களிலே வழங்கப்படுகின்ற பயிற்சி மட்டுமல்லாமல், தனியார் நிறுவனத்திலே வழங்கப்பட்ட பயிற்சிக்கும் தேர்வு வைக்க வேண்டிய ஒரு கட்டாய நிலைமை நீதிமன்றத்தினுடைய தீர்ப்பால் ஏற்பட்டு, அந்தத் தேர்வும் நடத்தப்பட்டு, அதேபோன்று, 'கரஸ்பாண்டன்ஸ் கோர்ஸ்' என்ற முறையிலும் அந்த ஆசிரியர் பயிற்சி அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற நிலையில் ஆசிரியர்களாக வேலைக்குச் சேர விரும்புகிறவர்கள் 10,000 பேர் இருப்பார்களானால் 500 பேருக்குத்தான் வேலை

[பேராசிரியர் க. அன்பழகன்] [1989 ஏப்ரல் 7]

கிடைக்கக்கூடிய நிலைமை உள்ளது. இந்த ஒப்பீடு நிலை இருக்கின்ற காரணத்தால் முன்கூட்டியே ஒரு பட்டியல் தயாரிப்பது என்பது இயலாத காரியமாகத்தான் அமைகிறது. எனவே விண்ணப்பிப்பவர்களைக் கொண்டுதான் தீர்மானிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதிலே முன்னுரிமைகளுக்கான விதிமுறைகள் எல்லாம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முன்னுரிமைகள், அவர்களுடைய தகுதிகள் இவை புறக்கணிக்கப்படாமல்தான் தேர்வு செய்ய முடியுமே தவிர, முன்கூட்டியே செவிலியர்களுக்கு இருப்பதைப் போல ஒரு பட்டியல் அமைப்பது இயலாத காரியம் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கோ. அழகர்சாமி : தலைவர் அவர்களே, பக்கம் 17-லே ஒன்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அந்த திட்டத்தின் அடிப்படையில் 1989-90-ல் 6-11 வயது குழந்தைகளுள் 100 சதவிகிதமும், 11-14 வயது குழந்தைகளுள் 75 சதவிகிதமும் பள்ளிகளில் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்பது இந்திய அரசு கருதியுள்ள இலக்கு ஆகும். தமிழ்நாட்டில் 1985-86-க்கு முன்னதாகவே 6-11 வயது தொகுதியினர் 100 விழுக்காடும் 11-14 வயது உள்ள தொகுதியினர் 79.63 விழுக்காடும், பள்ளிகளில் சேர்க்கப்பட்டுவிட்டனர் என்று இருக்கிறது. இங்கே 1,63,000 பேரில் தொடக்கப் பள்ளியிலே 75 இலட்சம் என்பது, நடுநிலைப் பள்ளியிலே 29 இலட்சமாகக் குறைந்திருக்கிறது. ஆகவே இங்கே கூறிய படி 79 சதவிகிதம் 11-14 வயது குழந்தைகள் சேர்க்கப்பட்டு விட்டனர் என்று சொன்னால் ஏறத்தாழ 60 இலட்சம் குழந்தைகள் சேர்ந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இங்கு புள்ளிவிவரம் என்ன கூறுகிறது என்று சொன்னால் 60 இலட்சம் என்பதற்குப் பதிலாக 29.04 இலட்சம்தான் மாணவர்கள் 8 ஆம் வகுப்பு வரையுள்ள நடுநிலைப்பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று. ஆகவே இங்கு சொல்லப் படுவது மத்திய சர்க்காருடைய இலக்குக்கு மேலாக 79.63 சதவீதம் பள்ளிகளிலே சேர்க்கப்பட்டு விட்டார்கள் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இது சரிதானா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அடுத்து தனியார் பள்ளிகளிலே பல்வேறு முறைகேடுகள் நடக்கிறது. இன்றைக்கு மாணவர்களுடைய உரிமைக்காகக் கோரிக்கை வைத்தால் அவர்களை அடித்து அவர்களுக்கு இடைஞ்சல் உண்டுபண்ணுவது போன்ற காரியங்கள் நடக்கின்றன. இன்றைக்கு நெல்லை மாவட்டத்திலே மேலநீலிதநல்லூரிலே பாலிடெக்னிக் மாணவர்கள் ஓராண்டு ஒரு பாடத்திலே பெயிலாகிவிட்டால், அதை அடுத்த ஆண்டு சேர்த்து எழுத வேண்டும் என்று ஒரு கோரிக்கைக்காக ஸ்டிரைக் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களை அடித்து, ஆசிரியர்களையும் அடித்து மிகப் பெரிய தகராறு எல்லாம் நடந்திருக்கிறது. மதுரையில் உள்ள மூட்டா என்று சொல்லக்கூடிய ஆசிரியர்களுடைய அந்த ஸ்தாபனம் புகார்களை

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

யெல்லாம் உங்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிறது. இப்படியெல்லாம் பல்வேறு முறைகேடுகள் தனியார் கல்லூரிகளிலே, தனியார் பள்ளிகளிலே ஆசிரியர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அளிக்க வேண்டிய உரிமை அளிக்கப்படாமல் இருக்கிறது. அதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக எங்களுடைய தொகுதியிலே பாரதியினுடைய பெயரிலே பெண்கள் பாலிடெக்னிக் இருக்கிறது. அதில் டி.சி.இ. (சிவில் என்ஜினியரிங்) என்ற அந்தப் பிரிவு இல்லாமல் இருக்கிறது. மெக்கானிக்கல், எலக்ட்ரிகல் என்று சொல்லக்கூடிய பிரிவுகள் இருக்கிறதே தவிர, பெண்களுக்கு உபயோகமான டி. சி. இ. என்று சொல்லக்கூடிய அந்தப் பிரிவு இல்லாமல் இருக்கிறது. அதை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்றைக்கு எங்களுடைய தொகுதியிலே, 2, 3 கிராமங்களிலே பள்ளிகள் இல்லாமல் இருக்கிறது. வடக்கு செம்மப்பூதூர் என்ற கிராமம் கோவில்பட்டி ஊராட்சி ஒன்றியத்தைச் சேர்ந்தது. காத்திப்பட்டி கிராமத்தில் எல்லாம் அதிகமான குழந்தைகள் இருந்தாலும், குழந்தைகள் ஒரு மைல், இரண்டு மைல் போக வேண்டிய கட்டாயம் இருக்கிறது. அங்கு ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை ஏற்படுத்திக்கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இளையரசனேந்தல் உயர்நிலைப் பள்ளியை மேல்நிலைப்பள்ளியாக ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதே மாதிரி இன்றைக்குப் பல பேர் பல விவரங்களைப் பேசிவிட்டார்கள். நர்சரிப் பள்ளிக்கூடங்கள் எங்கே பார்த்தாலும் வேகமாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்த நர்சரிப் பள்ளிகளிலே அவர்கள் சொல்லிக் கொடுக்கக்கூடிய மொழி ஆங்கிலம்தான். இன்றைக்கு நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள், தாய் மொழியே பயிற்சி மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று உலகம் பூராவும் உள்ள நிபுணர்கள் கருதுகிறார்கள். தாய் மொழி மூலமாக கற்றால் தான் அவர்கள் அதிகமான திறமை பெற்று அறிவாளிகளாக வர முடியும் என்று பல்வேறு அறிஞர்கள் எல்லாம் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய நாட்டில் இருக்கின்ற நர்சரி பள்ளிகள் பூராவிலும் அம்மா, அப்பா என்பதற்குப் பதிலாக மம்மி, டாடி என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. எங்கு பார்த்தாலும் நர்சரி பள்ளிக் கூடங்கள். அது முறைப்படுத்தப்படாதது மட்டுமல்லாமல் அதிலே பணியாற்றக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு ஏதாவது பாதுகாப்பு உண்டா? அவர்களுக்கு இவ்வளவு தான் ஊதியம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நிலை இருக்கிறதா? ஒன்றுமே இல்லை. அரசாங்கத்திலே இது போல தமிழிலே சொல்லிக் கொடுக்கக்கூடிய நர்சரிப் பள்ளிக் கூடங்களை நிறுவ ஏற்பாடு செய்யப்படுமா?

[பிற்பகல் 12-40]

அல்லது இருக்கக்கூடிய பள்ளிகளை முறைப்படுத்தி, அந்த மாதிரி ஒரு சீரான -சிறு குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்ற எண்ணம், ஆர்வம் பல்வேறு மக்களிடத்

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1989 ஏப்ரல் 7]

திலே வந்திருக்கிறது. ஆகவே, அதைச் செய்யக்கூடிய ஒரு ஏற்பாட்டை அரசாங்கம் செய்யுமா என்பதை அறிந்துகொள்வதோடு, செய்ய வேண்டும் என்றும் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேமாதிரியாக, இன்றைக்கு ஆசிரியர்களுடைய விகிதங்கள், தொடக்கப் பள்ளிக்கூடங்களிலே 40 குழந்தைகள், 50 குழந்தைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்பதற்குப் பதிலாக, 30 குழந்தைகள் இருந்தால் ஒரு ஆசிரியர் என்று சொல்லக்கூடிய முறையிலே அதிகமான ஆசிரியர்களை நியமிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இப்போது நீங்கள் சொல்லி இருக்கிறீர்கள்; செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் 600 பேர், தமிழ் ஆசிரியர்கள் 60 பேர், பி. டி. ஆசிரியர்கள் 60 பேர், ஆக மொத்தத்தில் பார்த்தால் 720 ஆசிரியர்கள்தான் இன்றைக்கு வேலைவாய்ப்புப் பெறக்கூடிய நிலை இருக்கிறது! அதிகமாக இந்தத் துறைக்கு நிதியைப் பெற்றாலும் கூட—மிக மிக முக்கியமானது கல்வி, கண் போன்றது கல்வி, கல்வி இல்லையெனில் கண் கிடையாது, ஆகவே, கண்ணுடையவர் என்பவர் கற்றோர், கற்கவில்லை என்று சொன்னால் கண் இல்லாதவர் என்று சொல்லக்கூடிய முறையிலே அந்தக் கல்வியைக் கொடுப்பதற்கு இனி ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள்ளாவது, ஒரு படிக்கத் தெரிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்ற நிலையை ஏற்படுத்துவதற்கு என்ன செய்யலாம் அல்லது எந்தெந்த ஸ்தாபனங்களின் மூலமாக எப்படி எல்லாம் அதைச் சொல்லிக் கொடுக்கலாம், எப்படியெல்லாம் கல்வியைக் கற்பிக்கலாம் என்பதனைப் பற்றியெல்லாம் ஆலோசிக்கவேண்டும்.

ஏனென்றால், நாம் ஆயிரம் கோடிக்கு அதிகமாக மொத்த பட்ஜெட்டில் ஏறக்குறைய 25 சதவிகிதம் இந்தக் கல்விக்காக ஒதுக்கியிருந்தாலும் கூட, பெரும்பகுதி, சாதாரண ஏழை எளிய மக்கள் அந்த கல்வியைப் பெற முடியவில்லை. குறிப்பாக இன்றைக்கு சென்னை நகரத்திலே பார்த்தோமானால், கார்ப்பொரேஷன் ஸ்கூலைப் பார்த்தால், பல இடங்களிலே ஸ்கூலாகவே பார்க்க முடிவதில்லை. சில நேரங்களில் அங்கே மாடுகள் எல்லாம் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அதை முறைப்படுத்த வேண்டும். ஏனென்றால், பல இடங்களில் பார்த்தால் அந்தக் கல்வி ஸ்தாபனங்கள் ஒரு நல்ல புனிதமான ஸ்தலமாக ஆக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, நமக்கே அவற்றைப் பார்த்தால் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறது. ஆகவே, இன்றைக்குப் பள்ளியினுடைய தரத்தை உயர்த்துவதோடு மட்டும் அல்லாமல் சாதாரண ஏழை எளிய மக்கள், உழைக்கின்ற மக்கள் அந்தக் கல்வியைப் பெறுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுத்த வேண்டும்.

வசதி உள்ளவர்கள் கான்வென்ட்டிலே படிக்கலாம் அல்லது மாதாமாதம் 50 ரூபாய், 100 ரூபாய் பணத்தைச் செலுத்தி, கல்வியைப் பெறலாம். ஏழை எளிய மக்கள் தங்களுடைய குழந்தைகளைக் கல்வி பெறுவதற்கு அனுப்பக்கூடிய நேரத்தில் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் சீராக வைத்துக் கொள்ளப்படுவ

1989 ஏப்ரல் 7]

[திரு. சோ. அழகர்சாமி]

தோடு மட்டுமல்லாமல், செம்மையாக நடத்தப்படுவதற்கு என்னென்ன ஏற்பாடுகளைச் செய்ய முடியுமோ அவைகளைச் செய்து தரவேண்டும். நம்முடைய தமிழ்நாட்டிலே—இன்றைக்கு இருப்பதிலே இந்தியாவிலேயே தமிழ்நாடு பரவாயில்லை, 40 சதவிகிதம். மொத்தம் 33-லே நம்முடைய விகிதாச்சாரம் ஓரளவு உயர்ந்திருந்தாலும் கூட, அது போதாது. இதைவிட கேரளா உடர்வாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். தமிழகத்திலே படிப்பு இல்லாதவர்கள் இல்லை என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமையை ஏற்படுத்துவதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள்ளாக அந்த காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். இன்றைக்குக் குறைந்திருக்கிற படிப்பின் தரத்தை உயர்த்துவது மட்டுமல்லாமல், கட்டிடங்கள் இல்லாது இருக்கிற கிராமங்களில் இருக்கிற பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடங்களைச் சீரமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும். ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் உள்ள பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடத்தைச் சீராக்குவதற்கு அவர்களுக்கு நிதி இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே, 5 ஆண்டு, 10 ஆண்டுக் காலமாக எந்தவிதமான ரிப்பேரும் செய்யாமல் மழைக் காலங்களில் ஒழுக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது.

இதையெல்லாம் போக்கி, இன்றைக்கு கல்வி சம்பந்தப்பட்டவரையிலும் அனைவருக்கும் கல்வி கொடுக்கக்கூடியது மட்டுமல்ல; சட்டத்தில் இருந்தால் போதாது. மதார்த்தத்தில், நடைமுறையில் அத்தனை பேருக்கும் கல்விடைப் பெறுவதற்குண்டான வாய்ப்பை ஏற்படுத்தி, சாதாரணமாக 5ஆம் வகுப்பு வரையாவது அனைவரும் முறைப்படியாகப் படிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டு விடைபெறுகிறேன். நன்றி. வணக்கம்.

திரு. த. ஆறுமுகம் : மாண்புமிகு சட்டப் பேரவை தலைவர் அவர்களே, அரியலூர் தொகுதியில் மூன்றாவது முறையாகத் தேர்ந்தெடுத்த வாக்காளப் பெருமக்களுக்கும், தமிழ்ச் சமுதாயத்தினுடைய நம்பிக்கை நட்சத்திரம் தமிழகத்தின் முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுக்கும் என்னுடைய நெஞ்சார்ந்த நன்றியை நான் உரித்தாக்குகின்றேன்.

மக்களின் சேவையே மகேசன் சேவை என்று எடுத்துக் கொள்கின்ற இந்த அரசு கல்விப் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கக்கூடிய மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் மாணவர்களின் சேவையே மகேசன் சேவை என்று கருதி, 1989-90 ஆம் ஆண்டுகளில் 900 கோடி ரூபாய் நிதி ஒதுக்கியுள்ளார். அப்படி 900 கோடி நிதி ஒதுக்கிய இந்த நேரத்தில் மக்கள் தொகைக் கணக்கில் வைத்து இந்தியாவிலேயே அதிகமான அளவு நிதியை ஒதுக்கியது தமிழக மாநிலம் தான் என்பதை நான் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கல்வி முன்னேற்றத்திற்காகக் கழக அரசுக்குள்ள அக்கறை, ஆர்வம் காரணமாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், அதனைப் போல, தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கும், மாணவியர்களுக்கும் பட்டப்படிப்பு வரை இலவசமாக வழங்கியது இந்த அரசுதான் என்பதை நான் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[திரு. த. ஆறுமுகம்]

[1989 ஏப்ரல் 7]

முந்தைய ஆட்சியாளர்கள் சுயநிதித் கல்லூரி என்று அவர்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்குப் பதிவு செய்து கொடுத்து அவைகள் கொட்டகைகளிலும், கூடங்களிலும் பொறியியல் கல்லூரிகளாக, பாலிடெக்னிக்குகளாகச் செயல்பட்டுக்கொண்டு மாணவர்களிடமிருந்து பணத்தை அட்டையைப் போல் உறுஞ்சுகிறார்கள் என்பதை இந்த நேரத்தில் நான் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதேபோல் நன்கொடை என்ற பெயரால் இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசியதைப்போல் அங்கே இருக்கக்கூடிய மருத்துவக் கல்லூரிகள் ஆனாலும், பொறியியல் கல்லூரிகள் ஆனாலும், பாலிடெக்னிக்குகள் ஆனாலும் ஒவ்வொருவருக்கும் அவர்கள் 50 ஆயிரம், ஒரு லட்சம் ரூபாய் என்று வைத்து இருக்கிறார்கள், அப்படி வைக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய கல்லூரிகளில், கிராமப்புறங்களிலிருந்து வரக்கூடிய மாணவர்களில் ஏழை மாணவர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள் அங்கு படிக்க முடியவில்லை.

அதேபோல் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு, திருத்தி அமைக்கப்பட்ட சம்பள விகிதங்களை நிறைவேற்றியது அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசும், ஆளுநரும் நிறைவேற்றாததை இந்த அரசு நிறைவேற்றி இருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதேபோல் இன்றைக்குப் பள்ளிகளில் நடத்தக்கூடிய பாடங்கள் நல்வாழ்வுக் கல்வியாகவும், அதேபோல் முதல் உதவிக் கல்வியாகவும் ஒவ்வொருவரும் படிப்பதற்கு இடம் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும், மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் திருச்சி மாவட்டத்தில் விவசாயக் கல்லூரி அமைப்பது இந்த ஆண்டில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்று தெரிவித்து இருக்கிறார்கள். அதற்காகத் திருச்சி மாவட்டச் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் சார்பில் எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல் அரியலூரில் கலைக் கல்லூரி 1965-ல் மதிப்பிற்குரிய முன்னாள் முதலமைச்சர் திரு. பக்தவச்சலம் அவர்கள் காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப்படி ஆரம்பிக்கப்பட்ட அந்தக் கல்லூரியில் நீண்ட நாட்களுக்கு முன்னால் கழகத் தலைவர் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்த கால கட்டத்தில் சில கட்டிடங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அதேபோல் கழகத் தலைவர் காலத்தில்தான் 150-க்கும் மேற்பட்ட கல்லூரிகள் உருவாக்கப்பட்டன. அந்த கல்லூரிகள் நல்ல முறையில் நடைபெற்றுக் கொண்டு இருக்கின்றன. இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசுகின்றபோது ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரிகள், ஐ.பி.எஸ். அதிகாரிகள்

1989 ஏப்ரல் 7]

[திரு. த. ஆறுமுகம்]

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் குறைவாக இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். 1961-லிருந்து 1976 வரை தமிழகத்தை ஆண்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் எத்தனை பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள், ஐ. பி. எஸ். அதிகாரிகள் எத்தனை பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள், பொறியியல் கல்லூரியில்; மருத்துவ கல்லூரியில் எத்தனை பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; எத்தனை பேர் இன்றைக்கு வேலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை நல்ல உள்ளம் படைத்த, படித்த நண்பர்கள் நன்கு அறிவார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1977 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1986 ஆம் ஆண்டுவரை சுய கல்லூரிகளும், பாலிடெக்னிக்குகளும் உருவாக்கப்பட்டதே ஒழிய மாணவர்கள் படிப்பில் அக்கறை செலுத்தவில்லை. அதேபோல்தான் அரியலூர் அரசுக் கல்லூரி நீண்ட நாட்களாக—நான் இரண்டு முறை சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்த காலக் கட்டத்திலிருந்து மிகவும் மோசமான நிலையில் இருக்கிறது, அந்தக் கல்லூரிக்கு பி.காம்., எம். காம். போன்ற பட்டப்படிப்பு கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இருந்தேன். நான் பல முறை முயற்சி எடுத்தும் அந்த முயற்சி பலன் கொடுக்கவில்லை. மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த ஆண்டு அந்தக் கல்லூரிக்கு பி.காம்., பட்டப் படிப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் அரியலூர் தொகுதியில் அரியலூர் மேல்நிலைப் பள்ளி, அதேபோல் தனியார் மாணவியர் மேல்நிலைப் பள்ளியும் இருக்கிறது.

திருமனூரில் ஒரு மேல்நிலைப் பள்ளி அமைக்க வேண்டும் என்று இரண்டு ஆண்டுகளாகப் பணம் கட்டப்பட்டும் அந்தப் பள்ளியை அனுமதிக்கவில்லை. அந்த மேல்நிலைப் பள்ளியை அனுமதிக்க வேண்டும் என்று நான் மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் திருமழபாடியில் 1,500-க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள், அதேபோல் மாணவியர்கள் 400 பேர் படிக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லாம் பின்தங்கிய பகுதியில் உள்ளவர்கள், கிராமங்களிலிருந்து வரக்கூடிய மாணவர்கள் அங்கு தங்கிப் படிப்பதற்கு மாணவர் விடுதி ஒன்றை அமைத்துத்தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல் இன்றைக்கு எந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், நம்முடைய மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவராக இருந்தபோது எங்கு பார்த்தாலும், உயர்நிலைப் பள்ளியை எடுத்துக் கொண்டாலும், கல்லூரிகளை எடுத்துக் கொண்டாலும், ஆரம்பப் பள்ளிகளை

[திரு. த. ஆறுமுகம்]

[1989 ஏப்ரல் 7]

எடுத்துக் கொண்டாலும் உட்காருவதற்கு மாணவர்களுக்கு இடம் இல்லை ; கரும் பலகை கிடையாது ; மேஜை—டெஸ்க் எல்லாம் கிடையாது என்று பலமுறை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கல்வி அமைச்சர் அவர்கள், நிச்சயமாக இந்தக் கல்வித் தரத்தை மிகவும் உயர்த்துவார் என்று நான் நம்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 12-50)

அதேபோல் இன்றைக்கு எத்தனையோ கல்லூரிகள் துவக்கப் பட்டிருந்தாலும் அந்தக் கல்லூரிகளில்—தனியார் கல்லூரிகளில் நடத்தப்படக்கூடிய மாணவர் விடுதிகள் சரியான முறையில் கண்காணிக்கப்படவில்லை. ஏனென்று சொன்னால், 200 ரூபாய் 250 ரூபாய் என்று மாதமாதம் வாங்குகின்ற அந்த மாணவர் விடுதிகளில் உணவு வகைகள் சரியான முறையில் வழங்கப் படவில்லையென்பதையும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல் இன்றைக்கு ஊராட்சி ஒன்றியத்தில்கூட பெருந்தலைவர்களிடம் ஆசிரியர்களையெல்லாம் ஒப்படைக்க வேண்டுமென்று சொன்னாலும், இன்றைக்கு அப்படி ஒப்படைக்கப்படுகின்ற கால கட்டத்தில் அங்கு இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர் பெருமக்கள் எல்லாம் கல்வி இலாக்காவைத் தனியாகப் பிரித்து, ஏ. இ. ஓ., என்றும், டி. இ. ஓ., டிப்டி இன்ஸ்பெக்டர் என்றெல்லாம் தனியாகப் போடப்பட்டு, நடத்தக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கின்றன. அதை ஒன்றியத்தில் சேர்க்க வேண்டுமென்று சொன்ன நேரத்தில் பல ஆசிரியர்கள் அது தேவையில்லையென்று சொன்னார்கள். அதற்கேற்ப நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒன்றியத்திலிருந்து நீக்கி விட்டோம் என்ற ஒரு அறிவிப்பையும் ஆசிரியர்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அதேபோல் இன்றைக்கு ஆரம்பப் பள்ளிகள், உயர்நிலைப் பள்ளிகள் எல்லாம் பொதுப்பணித் துறை மூலமும், ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகள் ஒன்றியத்தின் மூலமும் பழுது பார்க்கப் படுகின்றன. உயர்நிலைப் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் ஆகியவை பொதுப்பணித் துறை மூலமாகப் பழுது பார்க்கப்பட்டாலும், அவை நல்ல முறையில் பழுது பார்க்கப்படவில்லையென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னதுபோல், பள்ளிகளில் மாணவர்கள் குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் வசதியும், அதேபோல் உட்காருவதற்கு இட வசதியும், அதேபோல் வசதியும் செய்து தரப்படவில்லையென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இவற்றையெல்லாம் செய்து 'மக்களின் சேவையே மகேசன் சேவை' என்று செய்யக்கூடிய இந்த அரசு மக்களுக்காக இன்றைக்கும் சேவை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டு, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களின் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து, என் உரையை முடிக்கிறேன். நன்றி.

1989 ஏப்ரல் 7]

திரு. கே. ஏ. செங்கோட்டையன் : மாண்புமிகு சட்டப் பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வித் துறை மானியத்தின் மீது கருத்துக்களை வழங்குகின்ற வாய்ப்பினை உருவாக்கித் தந்தமைக்கு முதலில் உங்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டுக் காட்டியிருக்கிற பல்வேறு கருத்துக்களில் ஒன்றிரண்டைக் கோட்டுக் காட்டுவது என்னுடைய கடமை என்று கருதுகிறேன்.

இன்றைக்கு வளர்ந்து வருகிற சமுதாயத்தில் கல்வித் துறையில் பல்வேறு மாற்றங்களைத் தமிழகத்தின் மறைந்த மாண்புமிகு முன்னாள் முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அன்றைக்கு உருவாக்கித் தந்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய ஆட்சியில், எந்த ஆட்சியிலும் இல்லாத அளவுக்கு ஒரு பெருமையைச் சேர்க்கின்ற வகையில், ஆறு பல்கலைக் கழகங்களைக் கொண்டு வந்த பெருமை புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய ஆட்சியையே சாரும். பாரதியாருக்காக ஒரு பல்கலைக்கழகம், பாரதி தாசனுக்கு ஒரு பல்கலைக்கழகம், காமராஜர் பெயராலே ஒரு பல்கலைக் கழகம், பெண்களுக்காக என்று அன்னை தெரசா பெயரிலே ஒரு பல்கலைக்கழகம், தமிழுக்காக என்று ஒரு பல்கலைக் கழகம், புரட்சித் தலைவருடைய பெயரால் மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம் என்று பல்கலைக்கழகங்களைத் துவக்கி, நாட்டிலே நலிந்து கிடக்கிற மக்களுடைய கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காக, ஏழை எளிய மக்களுடைய குழந்தைகளின் கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காக உருவாக்கித் தந்த பெருமை அன்றைக்கு இருந்த புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய ஆட்சியையே சாரும்.

இன்றைக்குக்கூட மாண்புமிகு உறுப்பினர்களில் சிலர் குறிப்பிட்டுக் காட்டினார்கள். அப்படித் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறபோது, தனியார் பல்கலைக்கழகங்கள், தனியார் பொறியியல் கல்லூரிகள், தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகள், பாலிடெக்னிக்குகள் போன்ற நிறுவனங்களை நீங்கள் தனியாருக்கு வழங்கியிருக்கிறீர்கள்; அதிலே தவறு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டுக் காட்டினார்கள். குறிப்பாக, தமிழ்நாட்டிலே அது உருவாகவில்லையென்று சொன்னால், பக்கத்திலே இருக்கிற கர்நாடக மாநிலத்திற்குச் சென்று அங்கே லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களைத் தந்து படிக்கின்ற நிலைமை இருந்தது. இங்கே இருக்கிற மாணவர்களுடைய பெற்றோர்கள் வாழ்க்கையிலே சேர்த்து வைத்த பணம் எல்லாம் அந்த மாநிலங்களுக்குச் செல்லக் கூடிய நிலைமையை மாற்றியமைத்தவர் அன்றைய மாண்புமிகு முதலவர் என்பதை நாம் மறந்துவிட முடியாது. அந்த அடிப்படையிலே புரட்சித் தலைவர், அடித்தளத்திலே உழைத்துக் கொண்டிருக்கிற மக்களுடைய கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காக, கல்வித் துறையிலே பல்வேறு மாற்றங்களை அன்றைக்கு உருவாக்கித்

[திரு. கே. ஏ. செங்கோட்டையன்] [1989 ஏப்ரல் 7]

தந்தார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளியில் இருக்கின்றவர்களுக்காக, அன்றைக்கு பிளஸ் டீ கல்வி முறையைக் கொண்டு வந்து, இந்தியத் திருநாட்டின் தலைமையிலே இருக்கிற பாரதப் பிரதமர்கூட தமிழ்நாட்டினுடைய கல்வி முறையைப் பின்பற்றுங்கள் என்கின்ற அளவுக்கு ஒரு பெருமையச் சேர்த்தவர் புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள். அந்த அளவுக்குக் கல்வித் துறையிலே பல்வேறு மாற்றங்களை உருவாக்கி, ஏழை மக்களுடைய கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காக, படித்துவிட்டு அவர்கள் வேலையில்லையே என்று கண்ணீர் சிந்துவதைத் தடுப்பதற்காக, தொழில் கல்வியைக் கொண்டு வந்த பெருமை அன்றைய ஆட்சிக்குச் சேரும்.

இன்றைக்குக் கல்வித் துறை மானிய அறிக்கையைப் புரட்டிப் பார்க்கிறபொழுது, ஒரு கருத்தை இங்கே வைக்க நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கே கல்வித் துறை மானியத்தில் ஏழைக் குழந்தைகளுக்குச் சீருடை வழங்குகிறீர்கள்; ஏழைக் குழந்தைகளுக்குப் புரட்சித் தலைவர் கொண்டு வந்த சத்துணவுத் திட்டத்தைச் சரியான முறையிலே நாங்கள் அமுல்படுத்துகிறோம் என்று சொல்கிறீர்கள். ஆனால், புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். கொண்டு வந்திருக்கிற காலணி திட்டம் மட்டும் இங்கே இடம் பெறவில்லையென்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு ஏழைக் குழந்தைகள் தொலைதூரம் சென்று கல்விக் கூடங்களிலே கல்வி கற்க வேண்டுமென்றால் வெயிலிலும் புதர்களிலும் காடுகளிலும் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. அந்தக் குழந்தைகளுடைய கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காக, அன்றைய முதல்வர் அவர்கள் காலணித் திட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று கருதினார்கள். இன்றைய காலத்திலே ஆட்சியிலே இருக்கிற தாங்கள் அதனை அமுல்படுத்த வேண்டுமென்ற வேண்டுகோளை நான் இங்கே வைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இங்கே குறிப்பாக, கல்வித் துறையிலே மாற்றங்களை உருவாக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், மேலைநாடுகளை நாம் எண்ணிப் பார்க்கிறோம். மேலை நாடுகளிலே ஒரு குழந்தைக்கு எந்தத் துறையிலே ஆர்வம் இருக்கிறதோ அந்தத் துறையிலே அவர்களுக்குப் பயிற்சி தருவதுபோல் தமிழ்நாட்டிலே ஒரு முன் உதாரணமாக, இந்தியத் திருநாட்டிலேயே ஒரு எடுத்துக்காட்டாகத் தமிழ்நாடு அமைந்திருக்கிற வகையில் நீங்கள் உருவாக்கித் தர வேண்டுமென்றால், மேலை நாடுகளைப்போல், அந்தக் குழந்தைகள் எந்தத் துறையிலே ஈடுபாடு கொண்டிருக்கிறார்களோ, அது எந்தத் துறையாக இருந்தாலும், மருத்துவத் துறையாக இருந்தாலும், எந்தத் துறையை அவர்கள் கேட்கின்றார்களோ, அந்தத் துறையை, அந்தக் குழந்தைகளுடைய ஆர்வத்திற்கு ஏற்ப,

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. கே. ஏ. செங்கோட்டையன்]

கற்றுத் தருவதைப் போல், நீங்களும் கற்றுத் தரும் நிலைமையை உருவாக்கித் தர வேண்டுமென்ற வேண்டுகோளை எங்கள் சார்பாக நான் வைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இங்கே கூட, 10 (ஏ) (1) என்ற விதியின் கீழ் நியமிக்கப் படுகிற கல்லூரிப் பேராசிரியர்களை நீங்கள் குறிப்பிட்டுக் காட்டினீர்கள். இதற்கு முன்னாலே உரையாற்றுகிறபொழுது ஒப்பந்த அடிப்படையிலே ஏறத்தாழ 5,000 பேராசிரியர்களை நியமிக்கிற நேரத்தில், 2,000 பேர்களுக்கு அன்றைக்கு உத்தரவாதம் தந்து, வேலை வாய்ப்பு நீங்கள் தந்திருக்கிறீர்கள். இருந்தாலும்கூட, தேர்வாணைக் குழு அன்றைக்கு ஏற்காத காரணத்தால், 3,000 ஆசிரியர்கள் வேலையில்லாத நிலைமை இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதையெல்லாம் கருத்திலே கொண்டு, நீண்ட நெடுங்காலமாக, 4, 5 ஆண்டுகளாக, அதிலே பணி புரிந்து கொண்டிருக்கிற, ஒப்பந்த அடிப்படையிலே பணியிலேயிருக்கிற பேராசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு தருகின்ற வகையிலே நிலைமைகளை உருவாக்கித் தர வேண்டும். அதற்காக, தேர்வாணைக் குழுவோடு சேர்ந்து இந்த அரசு நல்ல முடிவினை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதே போல, நகராட்சியிலே இருக்கிற ஆசிரியர்களை இன்றைக்கு அரசுத் துறையிலே ஆசிரியர்களாக எடுத்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் அவர்களுக்கெல்லாம் இன்றைக்குத் தனி ஒப்பந்தம் ஏற்படுகிறதா என்றால் கிடையாது. நகராட்சி மன்றத்திலேயிருக்கிற ஆசிரியர்கள் அனைவரையும் அரசு ஊழியர்களாக எடுத்துக் கொண்டாலும், அவர்கள் நகராட்சியிலே இருக்கிறவர்கள், அந்தத் துறையிலே இருப்பவர்கள்தான். அவர்களை எல்லாம், சேர்க்க ஆணை பிறப்பித்து, இன்றைக்கு நடைமுறைச் சிக்கல் இருப்பதை கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். இதையெல்லாம் கருத்திலே கொண்டு நல்லபல திட்டங்களை இந்த ஆட்சி உருவாக்கித் தரவேண்டும்.

அதே போல், இன்றைக்கு உயர்நிலைப் பள்ளிகளை மேல்நிலைப் பள்ளிகளாக ஆக்க வேண்டுமென்று கிராமப் புறங்களிலே இருக்கிற மக்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கிராமங்களிலே ஏறத்தாழ 6, 8, 10 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலே இருக்கிறவர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியிலிருந்து மேல்நிலைப் பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்றால், போதுமான வசதிகள் இல்லாத ஏழைக் குழந்தைகளுடைய கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காக, ஆட்சி பொறுப்பேற்ற உடனே, புரட்சித் தலைவர், பல நூற்றுக்கணக்கான மேல்நிலைப் பள்ளிகளை உருவாக்கித் தந்தார்கள். ஆனால், இங்கே இன்றைக்கு எண்ணிப் பார்க்கிறோம். மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலே தமிழ் ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுவதைப் போல், குறிப்பிட்ட அளவிற்குத்தான், ஓரளவிற்குத்தான், மூன்றில் ஒரு பங்கு அளவிற்குத்தான் பதவிகளைப் பூர்த்தி செய்கிற அளவிற்கு ஆசிரி

[திரு. கே. ஏ. செங்கோட்டையன்]

[1989 ஏப்ரல் 7]

யர்களை நியமித்திருக்கிறீர்கள். ஆனாலும்கூட, சில இடங்களிலே நாம் பார்க்கிறோம். அதற்கு ரூ. 25,000—உயர்நிலைப் பள்ளியை மேல்நிலைப் பள்ளியாக்குவதற்கு, அரசினுடைய விதிமுறைக்கு உட்பட்டு, செலுத்தி, அவர்களுக்கு வேண்டிய இடங்களும் கொடுத்து, ஏறத்தாழ 2 ஆண்டுக் காலம் 3 ஆண்டுக் காலம் ஆகியும் அனுமதி அளிக்கப்படாமல் தேங்கிக்கிடக்கிற பலவேறு பிரச்சினைகளை இந்த அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். அரசின் விதிமுறைகளுக்கு ஏற்ப ரூ. 25,000 கட்டி, அதற்கு வேண்டிய நிலங்களைக் கொடுத்தபிறகு, நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்த பிறகு....

(பிற்பகல் 1-00)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவையினுடைய அனுமதியோடு அவை அலுவல் நேரம் மேலும் 30 மணித் துளிகள் நீட்டிக்கப்படுகிறது.

திரு. கே. ஏ. செங்கோட்டையன் : ஆகவே அந்த நிலைமைகளை நீங்கள் உருவாக்கிக் தர வேண்டுமென்று நான் வேண்டுமேனாக இங்கே வைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இன்றைக்கு நாம் ஒவ்வொரு துறையிலும் ஒவ்வொரு தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். பொறியியல் துறையிலே ஒருவர் தேர்ச்சி பெற்றிருப்பார். அதைப்போல வேளாண்மைத் துறையிலே சில பேர் வல்லுநர்களாக இருப்பார்கள். சிலபேர் இலக்கியத் துறையிலே தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக இருப்பார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு பல்கலைக் கழகங்களில் முன்னுரிமை வழங்கி, அவர்களுக்கு ஊக்க ஊதியத்தை தருவதன் வாயிலாக இங்கே இருக்கின்ற பல்வேறு துறைகளிலே நம்முடைய தமிழகம் முன்னோடியாக வருவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை நீங்கள் செய்து தரவேண்டுமென்ற வேண்டுகோளை நான் இங்கே வைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

பெரியார் மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், இன்றைக்கு அரசுத் துறையில் ஒரு கல்லூரியும் கிடையாது. கோவை மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அரசுத் துறையில் கல்லூரி இருக்கிறது. பெரியார் மாவட்டத்திலே தனியார் கல்லூரிகள்தான் இருக்கிறதே தவிர, அரசுத் துறையால் உருவாக்கப்பட்ட கல்லூரி கிடையாது. எனவே எங்களுடைய பகுதிகளிலே இருக்கின்ற பெண்கள், பெரியார் மாவட்டத்தின் தலைநகரமாக இருக்கின்ற ஈரோட்டிற்கோ அல்லது கோவைக்கோ செல்ல வேண்டிய நிலைமை இருக்கின்ற காரணத்தினாலே கோபிசெட்டிப்பாளையத்திலேயே பெண்களுக்காக, மகளிர் கல்லூரி ஒன்றை அரசின் சார்பாக அமைத்துத் தரவேண்டுமென்ற வேண்டுகோளை நான் இங்கே வைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேராளியர் க. அன்பழகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, உயர்நிலைப் பள்ளியை மேல்நிலைப் பள்ளியாக்க, அது இருக்கிற இடத்தில் கல்லூரிகள் உருவாக ஏறத்தாழ தமிழ்நாட்டினுடைய ஒவ்வொரு மாவட்டத்

1989 ஏப்ரல் 7] [பேராகிரியர் க. அன்பழகன்]

திலேயிருந்தும் 20, 30 இடங்களில் உருவாக்க வேண்டுமென்ற வேண்டுகோள் இருக்கிறது. இது குறித்த கருத்துரு அரசிடம் இருக்கிறது. ஆனால் அவைகள் அரசாங்கத்தினுடைய நிதி நிலை காரணமாக, மாவட்டத்திற்கு இரண்டு உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடம், ஒரு மேல்நிலைப் பள்ளி என்ற அளவிற்குத்தான் செய்ய முடியும். கல்லூரிகளை இந்த ஆண்டு ஏற்படுத்தக்கூடிய நிதிநிலையை இதற்கு முன்னால் நடைபெற்ற ஆட்சியின் விளைவாக இந்த அரசு பெற்றிருக்கவில்லை. இது ஒரு குற்றச்சாட்டு அல்ல. இயற்கை நிலைமை. எனவே கல்லூரியாக இருந்தாலும், மேல்நிலைப் பள்ளியாக இருந்தாலும் தொடங்குவதற்கு என்று சொல்கிறபோது இடவசதி மட்டும் போதாது, கட்டிடங்களும் தேவைப்படுகிறது. கட்டிடம் என்று சொன்னால், ஒரு 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே ஒரு கட்டிடம் வருவது எவ்வளவு எளிதாயிற்றோ அதற்கு மாறாக இப்போது பெரிய முதலீடு தேவைப்படுகிறது. எனவே இன்றைக்கு இருக்கிற நிலையில் தமிழக அரசு அந்தந்தப் பகுதி மக்களுடைய தேவையை நிறைவேற்ற வேண்டுமானால் தனிப்பட்ட செல்வர்களோ அல்லது சங்கங்களோ நிதி வழங்குவதற்கு முன் வந்தால்தான் அதுவும் குறிப்பாக ஆசிரியர்களுக்காகத் தரவேண்டிய ஊதியத்தைத் தர முன்வந்தால்தான் இயலும். ஏற்கெனவே இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் அப்படித்தான் தரப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஊதியப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு அந்த நிதியைக் கட்டினால் அவர்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்குவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சொல்லப்போனால், கட்டிடங்கள் முதலானவற்றிற்கான அடிப்படைச் சூழ்நிலை உருவாகி அதற்கு நிதி கிடைக்கக்கூடிய நிலைமை இருந்தால்தான் ஒரு கல்லூரி தகுந்த கல்லூரியாக உயர முடியும். எனவே, போதுமான நிதி இல்லாத நிலையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் இந்த அவையிலே வலியுறுத்திப் பேசியதைப் போல இதற்கான வசதி கிடைப்பதற்கும், தகுந்த முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு அந்த முயற்சியின் அடிப்படையிலே தங்கள் தங்கள் பகுதியிலே தகுந்த கல்வி நிலையங்கள் உருவாகப்பாடுபட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ஏ. செங்கோட்டையன்: மாண்புமிகு கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிடுவதைப்போல அரசால் விதிக்கப்படுகின்ற தகுதிக்கு ஏற்ப அடிப்படை வசதிகளோ கட்டிட வசதிகளோ வேண்டுமென்றாலும் நாங்கள் தருவதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம். அதற்காக அங்கே ஒரு கமிட்டி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே இருக்கின்ற வியாபாரப் பெருங்குடி மக்கள், பொதுவாழ்விலே ஈடுபடுகின்றவர்கள் அதற்காக அக்கறை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அரசு அந்தப் பகுதியிலே இருக்கிற மக்களுடைய நலனைக் கருதி மகளிர் கல்லூரியை உருவாக்குவதற்கு முன் வருமேயானால், விதிக்கப்படுகின்ற நாளிலேயே அதற்குத் தேவையான இடங்களை வகுத்துத் தருவதற்கு நாங்கள் என்றைக்கும் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதை இங்கே நான் சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திரு. கே. ஏ. செங்கோட்டையன்] [1989 ஏப்ரல் 7]

இங்கே பல்வேறு பிரச்சினைகளைக் குறிப்பிட்டுக்காட்டியிருக்கிறோம். அந்தப் பிரச்சினைகளுக்கு ஏற்ப புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற பணிகளை இந்த அரசு மீண்டும் தொடர்ந்து நல்ல பல திட்டங்களை, ஏழையெளிய மக்களுக்காக நிறைவேற்ற முன்வரவேண்டுமென்ற வேண்டுகோளை வைத்து, விடைபெறுகிறேன், நன்றி வணக்கம்.

*திரு. எச். எம். ராஜி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, எங்களது இந்திய தேசியக் காங்கிரசின் தலைவரும் நமது பாரதப் பிரதமருமான மாண்புமிகு ராஜிவ் காந்தி அவர்களுக்கும், எங்களது நிலகிரி பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் மத்திய இணை அமைச்சருமான மர்ண்புமிகு ஆர். பிரபு அவர்களுக்கும், எங்களது தலைவர் மாண்புமிகு ஜி. கே. மூப்பனார் அவர்களுக்கும், என்னை இந்தச் சட்ட மன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுத்த உதகை வாக்காளர் பெருங்குடி மக்களுக்கும் எனது நன்றியையும், நல்வாழ்த்துக்களையும், நமஸ்காரத்தையும் தங்கள் மூலமாகத் தெரிவித்து கல்வி மானியக் கோரிக்கையில் எனது கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

மற்ற மாநிலங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது நமது மாநிலக் கல்வியின் தரம் குறைந்துகொண்டு வருகிறது. தரத்தை உயர்த்துவதற்கு ஆசிரியர் பயிற்சி மையங்கள் அமைப்பதுடன், மாணவ மாணவியர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக்கொண்டிருப்பதால், தென் மாவட்டங்களுக்குத் தனியாக ஒரு கல்வி இயக்குநர் அலுவலகம் ஆரம்பிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பல தொடக்கப் பள்ளிகள் தனியாருக்குச் சொந்தமான கட்டடங்களில் இயங்கி வருகின்றன. அவைகளைக் காலி செய்யுமாறு கேட்கிறார்கள். உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் என் தொகுதியிலுள்ள கீலூர் கோக்கலாடா தொடக்கப் பள்ளி இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பள்ளிகளுக்கு அரசு சொந்தக் கட்டடங்களைக் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டும். அதோடு குழந்தைகளுக்குப்போதுமான வசதிகளையும் செய்து கொடுக்க வேண்டும்.

இடம் பற்றாக்குறை காரணமாக ஒரே வகுப்பறையில் 2 அல்லது 3 வகுப்புகள் நடைபெறுகின்றன. இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற கொள்கை கண்டிப்பாகத் தேவைப்படுகிறது. பல ஆண்டுகளாகப் பள்ளிக் கட்டடங்களின் பராமரிப்பு சரியாக இல்லை. வெள்ளை அடிக்காமல் 15 ஆண்டுகளாகப் பல பள்ளிகள் இருக்கின்றன. பள்ளி மாணவர்களுக்கு என்று தனியாகக் கழிப்பிடம் இல்லாத பள்ளிகள் பல இருக்கின்றன. உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் என் தொகுதியிலுள்ள மஞ்சனக்கோரை பள்ளிக்கூடம் இருக்கிறது.

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. எச். எம். ராஜா]

கிறது. தனியாக கழிப்பிடம் இல்லாததால் பொதுமக்கள் கழிப்பிடத்தையே அந்த மாணவர்கள் பயன்படுத்தும் நிலைமை இருக்கிறது.

அதைப்போன்று விளையாட்டு மைதானங்கள் இல்லாத பள்ளிகள் பல இருக்கின்றன. உதாரணத்திற்கு என்னுடைய தொகுதியிலுள்ள கீழ்கோடப்பமந்து பள்ளி இருக்கிறது.

பெஞ்சு, மேசை, நாற்காலிகள் உடைந்து போயும், போதிய அளவுக்கு இல்லாமலும் உள்ள பள்ளிகள் பல இருக்கின்றன. இவைகளை அரசு உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டும். உதாரணமாக, எங்கள் மாவட்டத்தில் கூடலூர் தொகுதியில் மோரிகல், தூனேரி பள்ளிகள் இருக்கின்றன. மேலும் இந்த மாதிரியான பள்ளிகள் பல இருக்கின்றன. சில வாரங்களுக்கு முன்பு மத்திய இணை அமைச்சர் மாண்புமிகு ஆர். பிரபு அவர்கள் மோரிகல் பள்ளிக்கு வந்து பார்த்துவிட்டு அப்பள்ளிக்கு 20 பெஞ்சுகள் மற்றும் மேசை, நாற்காலிகள் தந்து உதவியிருக்கிறார்கள். அதைப் போன்று தூனேரி என்ற ஊரில் இருக்கிற பள்ளிக்கும் கொடுப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

சில கிராமங்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லாமல் முதல் வகுப்பு படிக்கும் குழந்தைகள் 1 மைல், 2 மைல் தூரம் சென்று, அவர்கள் காட்டுப் பாதையில் நடந்து சென்று படிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஊர்ப் பொதுமக்கள் பள்ளிக்கு இடம் தரசம்மதிக்கின்றனர். ஒன்றாம் வகுப்பு, இரண்டாம் வகுப்பு படிக்கிற பிள்ளைகள் கூட இவ்வளவு தூரம் சென்று படிக்க வேண்டியிருக்கிறது. உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டும் என்றால் என் தொகுதியில் கரியல்வளை என்ற ஊர் இருக்கிறது. அங்கிருந்து கல்லகோரை என்ற ஊருக்குக் காட்டுப்பாதை வழியாக நடந்து சென்று படிக்கிறார்கள்.

எங்கள் மாவட்டத்தில் இடிந்துவிழக்கூடிய நிலையில் பல பள்ளிக் கட்டடங்கள் இருக்கின்றன. இது மிகவும் அபாயகரமானது. உதாரணமாக கூடலூர் தொகுதியில் உள்ள நடுவட்டம் என்ற ஊரில் இருக்கிற பள்ளிக்கூடம்.

மனிதாபிமான அடிப்படையில் ஆசிரியர்களுக்கும் முக்கியமாக ஆசிரியைகளுக்கும் தகுந்த காரணங்கள் இருந்தால் அவர்கள் கேட்கும் ஊருக்கு மாற்றல் கொடுக்க முதன்மைக்கல்விசாஸருக்கும், மாவட்டக் கல்வி அதிகாரிக்கும் உரிமை கொடுக்க வேண்டும். இவர்கள் இயக்குநரைக் கேட்டுத்தான் மாற்றல் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அது நல்லதல்ல. முதன்மைக் கல்வி அதிகாரிக்கும் மாவட்ட கல்வி அதிகாரிக்கும் இந்த அதிகாரத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சத்துணவு கொடுத்தும் பள்ளிகளில் 'ட்ராப் அவுட்ஸ்' அதிக அளவில் உள்ளன. அதிலும் பெண் குழந்தைகள் 'ட்ராப்

[திரு. எச். எம். ராஜூ]

[1989 ஏப்ரல் 7]

அவுட்ஸ்' அதிகமாக இருக்கிறது. இதற்கு என்ன காரணம் என்பதைக்கண்டறிய வேண்டும். குறைகள் நிவர்த்திக்கப்பட்டு, 'டிராப் அவுட்ஸுக்கு' இடமில்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மேற்கூறிய சில கருத்துக்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் பொருந்தும். 32 கிலோமீட்டர் தூரத்திற்கு மினி டேருந்தில் பயணம் செய்து பிளஸ் 2 படிக்கும் மாணவ மாணவியர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் செல்லுகின்ற பாதையோ காட்டுப் பாதையாக இருக்கிறது. அந்தக் காட்டுப் பாதையில் அந்த மினி பஸ்ஸில் அவர்கள் நின்றുകொண்டே பயணம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. நடுவில் யானைகள் நிறைந்த காடு இருக்கிறது. அந்தக் காட்டு யானைகளுக்குப் பயந்து பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை அனுப்பப் பயப்படுகிறார்கள். அதனால் பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை பிளஸ் 2 படிக்க அனுப்புவதில்லை. அப் படிப்பட்ட இடங்களில் 'ஸ்ட்ரெங்த் இல்லை' என்று சொல்லாமல், ஸ்பெஷல் கேசாகக் கருதி, குறைந்த அளவிலே மாணவர்கள் இருந்தாலும், அந்தந்த ஊரிலேயே மேல்நிலைப் பள்ளிகளை ஏற்படுத்தி, அந்த மாணவர்கள் படிப்பதற்கு ஏற்ற வசதிகளை உருவாக்கித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உதாரணத்திற்கு என் தொகுதியிலுள்ள கிண்ணக்கொரை என்ற கிராமம் தற்போது மாணவர்கள் மஞ்சூர் என்ற இடத்திற்குச் சென்று படித்து வருகிறார்கள்.

தமிழ் அல்லாத பிற மொழிகள் படிக்க விரும்பும் மாணவ, மாணவியருக்கு நாம் உக்கமளிக்க வேண்டும். அதிக மொழிகளைக் கற்க வேண்டுமென்று விரும்புகின்ற மாணவர்களின் ஆசையை நாம் கெடுக்கக்கூடாது; அவர்கள் ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஏன் பிற மொழிகளைக் கற்க வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்பதற்கு ஒரு உதாரணத்தைக் கூற விரும்புகிறேன். சென்னையில் ஒரு சினிமா, 'கியாமத் சே கியாமத் தக்' என்ற இந்தி திரைப்படம் 48 வாரங்களாகத் தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. பள்ளி மாணவர்களும், கல்லூரி மாணவ, மாணவிகளும் அந்தப்படத்தைப் பார்க்கிறார்கள். இந்தி படித்தால் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்று நினைக்கிறார்கள். மாணவர்களும், மக்களும்-இந்தி படிக்க விரும்புகிறார்கள். ஆகவே, அவர்கள் படிக்கட்டும், அவர்களுடைய ஆசையை நாம் கெடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

(பிற்பகல் 1-10)

பேச்சுக் கலை, இசைக் கலை, நாடகக் கலை ஆகியவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. எச். எம். ராஜு]

நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ள ஆசிரியர்களும், அரசு ஊழியர்களும் சுமார் 12,000 பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு சேன் அலவன்ஸ் மார்ச், ஏப்ரல், மே, ஜூன் மாதங்களில் நபருக்கு 150 ரூபாய் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இந்த வகையில் மொத்தம் 72 இலட்சம் ரூபாய்தான் செலவாகும். எனவே நிச்சயமாக இதை அரசு செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து ஹில் அலவன்ஸ் மற்றும் குளிர் கால அலவன்ஸ் வழங்குவதில் உச்சவரம்பை வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த உச்ச வரம்பு இல்லாமல் நீக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து மாநில, தேசிய விருதுகள் கொடுக்கின்றபோது அவற்றைத் தகுதி அடிப்படையில் அதாவது மெரிட் அடிப்படையில் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பல ஆசிரியர்கள் இது குறித்து மிகவும் வருத்தப்படுகிறார்கள். தேசிய விருது என்பது மிகப் பெரிய விருது. ஒரு ஆசிரியர் என்ற முறையில் மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களுக்கு இது நன்றாகத் தெரியும். எனவே இதிலே முறைகேடுகள் இல்லாமல் தகுதி அடிப்படையில் இவற்றுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தால் நல்லது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நீலகிரி மாவட்டத்தில் ஒரே ஒரு அரசு கல்லூரிதான் இருக்கிறது. கோத்தகிரி, கூனார், கடலூர் ஆகிய மூன்று தாலுகாக்களிலும் வேறு கல்லூரிகளே இல்லை. வரும் ஆண்டுகளிலாவது, ஒரு தாலுகாவிற்கு ஒரு கல்லூரியாவது வேண்டும். ஆகவே, கல்லூரிகள் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து கல்லூரிகளில் போஸ்ட் கிராஜுவேட் பாடங்கள் எல்லாம் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும். சில கல்லூரிகளில் அந்தப் பாடங்கள் இல்லை. நீலகிரி மாவட்டத்தில் உள்ள அரசு கல்லூரியில் எம்.எஸ்.ஸி. விலங்கியல் மற்றும் எம். காம். போன்ற பாடங்கள் தேவைப்படுகின்றன. இந்த விலங்கியல் துறையில் 5 பி.எச்.டி. ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். இதற்காகப் பணமோ இடமோ அதிகமாகத் தேவை இல்லை. அதே ஐந்து ஆசிரியர்களே பார்த்துக்கொள்ள தயாராக இருக்கிறார்கள். எனவே, இதற்கான ஏற்பாட்டை அரசு உடனடியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், ஈரோடு, கோயம்புத்தூர், நீலகிரி போன்ற மூன்று மாவட்டங்களுக்கும் பொதுவாக இருக்கிறது. ஆனால் பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்தில் நீலகிரி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள் பேராசிரியர்கள் மற்றும் வேறு பணியாளர்கள் என்ற வகையில் எந்த வேலை வாய்ப்பும் தருவதில்லை. இதை அரசு கவனித்து உடனடியாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. எச். எம். ராஜா]

[1989 ஏப்ரல் 7]

அடுத்து வெளி மாவட்டத்திலிருந்து நீலகிரி மாவட்டத்திற்கு வரும் மேல்நிலைப்பள்ளி, உயர்நிலைப்பள்ளி, கல்லூரிகள் ஆகியவற்றின் ஆசிரியர்களுக்குக் குடியிருப்பு வசதி மிக மிக அவசியம். குடியிருப்பு வசதி இல்லாத காரணத்தால் அந்த மாவட்டத்திற்கு வெளி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள் வரத் தயங்குகிறார்கள். இதை உடனடியாக நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து எங்களுடைய மாவட்டத்தில் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் செல்லும் மாணவ, மாணவியர்களுக்கு சேரன் போக்குவரத்தில் கன்செஷன் பாஸ் வழங்கவேண்டும். ஏனென்றால் எங்கள் மாவட்டத்தில் தனியார் பேருந்துகள் கிடையாது என்பது பேரவைத் தலைவருக்கு நன்கு தெரியும்.

எல்லாக் கல்லூரி முதல்வர்களுக்கும் சமமான சம்பளம் தான் கொடுக்கப்படவேண்டும். அது தலைவர் அவர்களுக்கும் நன்கு தெரியும். கிரேட் 1, கிரேட் 2 என்பது தவிரக் கப்பட வேண்டும். ஏற்கெனவே நண்பர் இதுபற்றி குறிப்பிட்டார். நான் என்னுடைய குறிப்பில் இதை எழுதியிருந்ததால் நானும் இது குறித்துப் பேசக்கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எனவே இதனை அவசியம் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து முதியோர் கல்விக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து இன்னும் சிறப்பான முறையிலே அதைச் செயல்படுத்தலாம். எனவே, அரசு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து தொழில் நுட்பப் பள்ளிகளையும், பல்தொழில் பயிற்சிப் பள்ளிகளையும் அதிகரிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாதம் ஒன்றுக்கு 200 ரூபாய் வீதம் எஸ். எஸ். எல். சி., மற்றும் மேற்படிப்பு படித்த வேலையில்லாத மாணவர்களுக்கு அரசு கொடுக்க முன் வந்திருக்கிறது. அதை நான் வரவேற்கிறேன். அதே நேரத்தில் நகர்ப்புறத்தில் மேற்படிப் படிப்பைப் படித்து வேலை இல்லாமல் இருப்பவர்களுக்கும் நீட்டிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கல்வியின் தரம் போதிய நூலக வசதி இல்லாத காரணத்தாலும், மிகவும் குறைகிறது. எனவே நூலகம் இல்லாத ஊர்களில் நூலகம் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். கெத்தை, சோகத்துரை போன்ற இடங்களில் நூலக வசதி அவசியம் தேவை. சோகத்துறை கிராமத்தில் நூலகத்திற்குத் தேவைப்படும் இடத்தை அரசுக்கு இலவசமாகத் தர மக்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்

1989 ஏப்ரல் 7] [திரு. எச். எம். ராஜா]

கொள்கிறேன். தொடக்கப் பள்ளி, உயர்நிலைப் பள்ளி, மேல்நிலைப் பள்ளி, கல்லூரிகள் போன்றவற்றில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் அரசு ஒரு விழாவை நடத்தி அந்த விழாவில் தேர்வில் அதிக சதவிகிதம் தேர்வு பெற்ற பள்ளிகள், கல்லூரிகளுக்குப் பரிசுகள் கொடுத்து அந்த விழாவின் மூலம் மாணவர்களை ஊக்குவிக்கவும் கல்வியின் தரத்தையும் உயர்த்தவும் வழி வகுக்க வேண்டும். அதற்காக ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஐ. ஏ. எஸ். தேர்வைப் பொறுத்தவரையில் கடந்த 30 வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரே கல்லூரியில் 15 பேர்தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது இரண்டு பேர் தான் என்றும் அதுவும் டெல்லியில் பயிற்சி பெற்றவர்கள்தான் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதும் வேதனையாக இருக்கிறது. எனவே, அரசு ஐ. ஏ. எஸ். தேர்வுக்கென்று தனியாக ஒரு பயிற்சி நிலையத்தை ஏற்படுத்தி அதிகமான பேர் தேறுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யக்கூடாதா என்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

தமிழ்நாடு உதவி பெறும் நடுநிலைப்பள்ளி நிருவாகிகள் ஆசிரியர் நிர்வாகிகள் சங்கம் ஒரு விண்ணப்பத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதிலே நிதியுதவி பெறும் பள்ளிகளுக்குக் கட்டிட வாடகை, ஆயா, துப்புரவுப் பணியாளர், இரவு காவலர், கடைநிலை ஊழியர் ஆகியோருக்கான ஊதியம் அரசு வழங்கவில்லை என்றும், நிர்வாகமே ஊதியம் வழங்குகிறது என்றும், அவர்கள் பெறும் 4 சதவிகிதத்தை 10 சதவிகிதமாக உயர்த்தித் தருமாறும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது ஒரு நல்ல கோரிக்கை என்று நான் கருதுகிறேன். இதை மனதில் கொண்டு அரசு நிச்சயமாகச் செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பெற்றது).

அரசுக்கல்லூரிகளில் சுமார் 400 துணைப் பேராசிரியர்களை நியமித்து இருக்கிறார்கள். அவர்களை வருடந்தோறும் வேலை நீக்கம் செய்வதும், பிறகு சேர்த்துக்கொள்வதுமான நிலைமை இருக்கிறது. புதுக்கோட்டை ராஜா அரசு கலைக் கல்லூரி போன்ற கல்லூரிகளில் இவ்வாறுபணி செய்பவர்களை வேலை நீக்கம் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வெக்கேஷன் சேலரி கிடையாது. முறையான தேர்வு நடத்தித் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்தான் இவர்கள். இவர்களை நிரந்தரமாக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

விருதுநகர் நகராட்சியில் உள்ள ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கப் பட்ட சம்பளத்தில் ஈட்டுத் தொகை மானிய பணம் தமிழக அரசிடம் இருந்து 18 இலட்சம் ரூபாய் வரையில் வரவேண்டி இருக்கிறது. இன்னும் அது தரப்படவில்லை. எவ்வளவோ முறை அதுகுறித்துச் செல்லியும் அந்தப் பணம் அவர்களுக்கு வர

[திரு. எச். எம். ராஜா]

[1989 ஏப்ரல் 7]

வில்லை. இதற்கு உடனடியாக ஏற்பாடு செய்யவண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதற்காக எங்களுடைய மலைப்பகுதியான நீலகிரிக்கு ஸ்பெஷல் கேஸாகக் கருத்தில் கொண்டு முன்னுரிமை கொடுத்து ஆதரவு தரவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொண்டு இந்த அரிய வாய்ப்பினைக் கொடுத்த நல்ல உள்ளங்களுக்கு மீண்டும் நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன். ஜெய் ஹிந்த்.

திரு. ஆ. அதியமான் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, 1989-90 ஆம் ஆண்டு கல்வி மானியத்தின் மீது பேசுகின்ற வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தித் தந்த தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுக்கும், பேராசிரியர் அவர்களுக்கும், என்னைத் தேர்ந்து எடுத்து சட்டமன்றத்திற்கு அனுப்பி வைத்திருக்கின்ற சேட்பப்பட்டி வாக்காளர் பெருமக்களுக்கும் என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய கழக அரசு பொறுப்பேற்றதற்குப் பின்னாலே மிகச் சிறப்பான நிதிநிலை அறிக்கையைத் தமிழகத்திலே வாழ்கின்ற மக்களுக்காகப் படைத்திருக்கிறது. அப்படிப் படைத்திருக்கின்ற நேரத்தில் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையின் சிறப்பு வெளியிலே, மக்கள் மத்தியிலே சிறப்பாகப் பேசப்பட்டு வருகின்ற காலத்திலே கல்விக்காக நம்முடைய கழக அரசு 900 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்து மொத்த செலவினத்திலே 22 சதவிகிதத்தை ஒதுக்கி இருப்பது கல்விக்காக இந்த அரசு எத்தகைய சிறப்பினைச் செய்கிறது என்பதனைக் காட்டுகின்ற வகையிலே இந்த நிதிநிலை அறிக்கை அமைந்திருக்கிறது.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் மொழிக் கொள்கையைப் பொறுத்தமட்டிலும், ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையிலே, நிதிநிலை அறிக்கையிலே தமிழகக்காகச் சிறப்பு செய்கின்ற வகையிலே பல்வேறு இடங்களிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்பது சிறப்புக்குரியதாகும். நம்முடைய சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் பேசுகின்ற நேரத்திலே நவோதயா பள்ளியைப் பொறுத்தமட்டிலும் சாதாரண ஏழையெளிய குழந்தைகளுக்குக் கூட பயன் தரக்கூடிய திட்டத்தை மத்திய அரசு அளித்திருக்கிறது, ஆனால் இன்றைக்குத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இதை எதிர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். நவோதயா பள்ளிக்கூடம் மூலம் இந்தியைத் தனித்திட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையிலே இதை ஒரு சாதனமாக, இதை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தி இன்றைக்கு மத்திய அரசு இதைச் செய்து கொண்டிருந்தாலும், திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு புன்னெடுங்காலமாக இந்தியைத் தமிழகத்திலே நுழையவிடக் கூடாது என்ற உணர்வோடு

1989 ஏப்ரல் 7]

[திரு. ஆ. அதியமான்]

செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்ததன் அடிப்படையிலே இன்றைக்கும் தொடர்ந்து செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நவோதயா பள்ளி மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல சாதாரண மக்களுக்கு ஏற்றதல்ல. கிராமப் பகுதிகளிலே வாழ்கின்ற நம்மைப் போல பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதியிலே வாழ்கின்ற ஏழையெளிய மக்கள் நடைமுறையிலே மொழியைப் பயிலுவதற்கே மிகவும் சிரமமான நிலையில் இன்றைக்கு இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதையும் மீறி நவோதயா பள்ளிகள் மூலமாக இந்தியைத் திணிப்பது தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. நல்ல முறையில் கல்விக் கொள்கை தேவைதான். அதில் எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு மாறுபட்ட கருத்து இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் இங்கு இருக்கின்ற மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு எல்லாம் ஒன்றை நினைவுபடுத்தி ஆக வேண்டும். 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அன்றைக்கு நம்மைப் போன்றவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் செல்கின்ற நேரத்திலே பள்ளியிலே, ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்திலே ஒரே ஒரு புத்தகத்திலிருந்து, அரிச்சுவடியிலிருந்து ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு நிலைமை என்னவென்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இன்றைக்கு அரிச்சுவடியை ஆரம்பிக்கின்ற நேரத்தில் கூட, 1 ஆம் வகுப்பில் படிக்கிற மாணவ மாணவியர் கூட ஆக்ஸ்போர்ட் டிக்சனரியை பார்க்கிற நிலைமை, பார்க்க சொல்லக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இது வரவேற்கத்தக்கது. அதுபோல் இன்றையதினம் 1 ஆம் வகுப்பில் படிக்கிற மாணவ மாணவியர் தங்களுடன் கையில் ஒரு டிக்சனரியை எடுத்துச் செல்லும் நிலைமை இருப்பதையும் பார்க்கிறோம்.

(பிற்பகல் 1-20)

அடுத்து, இன்றைக்கு உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடங்களிலும், பட்டப் படிப்பு கல்லூரிகளிலும், முதுகலை பட்டப் படிப்பு கல்லூரிகளிலும் புதிய திட்டங்களையும், புதியக் கல்விக் கொள்கைகளையும் அரசு வகுப்பதிலே தவறு ஒன்றுமில்லை. அதுபோல நம்முடைய கழக அரசு தாழ்த்தப்பட்ட ஏழையெளிய மக்களுக்காகவும், பெண்களுக்காகவும் பட்டப் படிப்பு வரை இலவசமாகக் கல்வியை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. அதேபோல இன்றைக்குக் காலத்தின் கோலம் என்கிற வகையில் தமிழக மக்கள் தங்கள் குழந்தைகளை ஆங்கில மொழி மூலம் கற்பிக்கிற பள்ளிகளில் தான் சேர்க்க வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தில் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஓர் எண்ணம் பெற்றோர்களிடையே உருவாகியிருக்கிறது. அப்படி உருவாகியிருப்பதன் விளைவு, கிராமப்புறங்களில் 100 வீடுகள் ஓர் ஊரில் இருக்கிறது என்று சொன்னால் உடனே அங்கே ஒரு நர்சரிப் பள்ளியை ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள்.

[திரு. ஆ. அதியமான்]

[1989 ஏப்ரல் 7]

இப்படிப்பட்ட நிலைமை தமிழகம் பூரா இருக்கிறது. அப்படி ஆரம்பிப்பவர்கள் நன்கொடை என்கிற பெயரால் பல்லாயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை வசூல் செய்து விடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தனியார் பள்ளிகள் மிக மோசமான முறையில் செயல்படுகின்றன. இதுபோன்ற நிலைமைகளைத் தொடர்ந்து அரசு நடக்க அனுமதிக்கக்கூடாது. அதற்காக அரசுப் பள்ளிகளில் ஆரம்ப வகுப்பிலிருந்தே ஆங்கிலத்தில் கல்வி கொடுப்பதற்கான ஏற்பாடுகளையும், தகுதியான ஆசிரியர்களை நியமிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்ய வேண்டுமென்றும், அதன் மூலமாக ஏழையெளிய மாணவ மாணவிகள் நல்ல முறையில் கல்வி பயிலுவதற்கான வாய்ப்பினைப் பெறுவார்கள் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தற்போது தமிழகத்திலுள்ள சில நர்சரிப் பள்ளிகளில் தகுதியற்றவர்களை ஆசிரியர்களாக நியமனம் செய்து பாடங்களைப் போதிப்பதால் மாணவர்களின் கல்வித் தரம் குறைந்திருக்கிறது. இதையும் உடனடியாக கவனத்தில் கொண்டு அப்படிப்பட்ட பள்ளிகளைக் கண்டு பிடித்து உடனடியாக உரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

அடுத்து, கடந்த ஆட்சிக் காலத்தில் பல்வேறு இடங்களில் தனியார் பயிற்சிப் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இன்றைக்குத் தனியார் மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலோ அல்லது அரசு சார்பிலோ ஆசிரியர் பயிற்சி வகுப்புகளை ஆரம்பித்து, தகுதியுடைய பட்டதாரிகளுக்குப் பயிற்சியளித்து, அவர்களை எல்லாம் சிறப்புத் தகுதியுடையவர்கள் என்கிற நிலைக்கு உயர்த்தி அவர்களுக்கெல்லாம் வேலை வாய்ப்பினை உருவாக்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தமிழகத்தில் 100-க்கு மேற்பட்ட தொழில் நுட்பக் கல்விக் கூடங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றின் நிலைமையையும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். கடந்த காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பல தனியார் என்ஜினியரிங் கல்லூரிகள் சரிவர செயல்படாத காரணத்தால் அவற்றை எல்லாம் இழுத்து மூடுகிற சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருப்பதால் அவற்றை எல்லாம் அரசே ஏற்று நடத்த வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் மாணவர்களைச் சேர்க்கின்ற நேரத்தில், அளவுக்கு மீறி அதிகமான அளவு நன்கொடை பெற்றுக் கொண்டு, மாணவர்களிடம் ஆசை வார்த்தைகளை ஊட்டி, அவர்களுக்குத் தொழில் கல்வி கற்றுத் தருவதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அங்கே எந்தவிதமான சிறப்பு வசதியும், அடிப்படை வசதியும் இல்லாததால் பல்வேறு இடங்களில் பிரச்சினைகள் உருவாகி, மாணவர்களுக்கும் நிர்வாகத்துக்கும் இடையே தகராறு, அதுபோல ஆசிரியர்களுக்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இடையே தகராறு. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகள் உருவாகியிருக்கின்றன. இந்நிலைமைகளை மாற்றியமைப்பது

1989 ஏப்ரல் 7]

[திரு. ஆ. அதியமான்]

என்பது மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகும். எனவே அரசு இதுபோன்ற கல்விக் கூடங்கள் மீது உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். மேலும் இதுபோன்ற கல்விக் கூடங்களுக்கு இனிமேல் அனுமதி வழங்குவதையும் நிறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஒவ்வொரு சட்டமன்றத் தொகுதியானாலும் சரி, தாலுகா மையமாக இருந்தாலும் சரி எல்லா இடங்களிலும் பரவலாகத் தொழில் நுட்பக் கல்விக் கூடங்களை ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

அடுத்து, அரசாங்கத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சில தனியார் பள்ளிகளில் ஆனாலும் சரி, கல்லூரிகளில் ஆனாலும் சரி, அங்கே வேலை பார்க்கின்ற ஆசிரியர்களுக்குச் சரிவர உதியம் வழங்குவ தில்லை. அவர்களுடைய பணியை நிரந்தரம் செய்வதில்லை. அவர்கள் எல்லாம் இன்றையதினம் சிரமத்திற்கு உள்ளாகி யிருக்கிறார்கள். எனவே அப்படிப்பட்ட நிலையில் இருக்கின்ற கல்லூரி மற்றும் பள்ளி ஆசிரியர்களின் பணியை உடனடியாக நிரந் தரம் செய்து நியமிக்க உத்தரவிட வேண்டும். பணி வரன்முறைப் படுத்தல், பணி நிரந்தரம் செய்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளை யும் விரைவுபடுத்த வேண்டும். 1986 ஆம் ஆண்டில் உள்ளாட்சி மன்றங்களில் வேலை பார்த்த ஆசிரியர்களை எல்லாம் அரசு ஊழியர்களாக ஆக்கி, அறிவிப்பு செய்திருந்தாலும் உள்ளாட்சி மன்றங்களில் இருந்த பள்ளிக்கூடங்களை நிர்வகிக்கின்ற பொறுப்பு அந்தந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களின் பொறுப்பில்தான் இருந்தன. இன்றைக்கு நகராட்சிகள் போன்ற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் நிதி நிலைமைகள் மிகவும் மோசமாக இருப்ப தால், அங்கேயுள்ள பள்ளிகள் சரிவர நிர்வகிக்கப்படவில்லை என்பதை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். எனவே உள்ளாட்சி மன்றங்களிலுள்ள பள்ளிகளை நிர்வகிக்க, பராமரிக்க சிறப்பான நிதி ஒதுக்கீடு செய்து தர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நான் வெற்றி பெற்று வந்திருக்கிற சேடப்பட்டி சட்டமன்றத் தொகுதியில் டி. இராமநாதபுரம், குன்னத்தூர், பாப்பநாயக்கன் பட்டி ஆகிய இடங்களில் உள்ள ஆரம்பப் பள்ளிகளும், உயர் நிலைப் பள்ளிகளும் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும். குறிப்பாக டி. இராமநாதபுரத்தில் உள்ள அரசு உயர்நிலைப் பள்ளி தனி யார் வீட்டில் தொடர்ந்து 20 ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகிற தென்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அங்கே உயர் நிலைப் பள்ளிக் கட்டிடம் கட்ட 5 ஏக்கர் நிலமும், 10,000 ரூபா யும் அரசுக்கு முறையாகச் செலுத்தப்பட்டிருந்தும் கடந்த கால யும் அரசுக்கு முறையாகச் செலுத்தப்பட்டிருந்தும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவில்லை. எனவே கழக அரசு கருணை உள்ளத்தோடு அந்தப் பள்ளியை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. ஆ. அதியமான்]

[1989 ஏப்ரல் 7]

நான் நகரமன்றத் தலைவராக இருக்கிற திருமங்கலத்தில் அரசு ஆண்கள் மேல்நிலைப் பள்ளிக்குப் போதிய கட்டிட வசதி இல்லாததாலும், இருக்கிற கட்டிடம் பராமரிக்கப்படாததாலும், மாணவர்கள் மரத்தடியிலேயே பயிலும் அவல நிலை இன்றைக்கு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கே 1,500 மாணவர்கள் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பள்ளியைச் சுற்றி நிறைய இடம் விளையாட்டு மைதானத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு அந்தப் பகுதியிலே இருக்கின்ற சமூக விரோதிகள் சிலர் அந்தப் பகுதியை ஆக்கிரமிப்பு செய்துகொண்டு, பள்ளியின் விளையாட்டு மைதானத்தை சுருக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிகழ்ச்சியை இங்கே அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவதன் காரணமாக, அரசு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து, அந்தப் பள்ளிக்குச் சுற்றுச் சுவர் எழுப்பித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நான் சட்டமன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிற சேடப்பட்டியாக இருந்தாலும், நகர மன்றத் தலைவராக இருக்கிற திருமங்கலம் சட்டமன்றத் தொகுதியாக இருந்தாலும், அங்கே கலைக் கல்லூரி வசதி இல்லை. அது கல்லூரி வசதி இல்லாத ஒரு பகுதி என்பதை இங்கே நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். சுமார் 30 கிலோ மீட்டர் சுற்றளவில் ஒன்று விருதுநகருக்குச் சென்று கல்லூரி படிப்பைத் தொடரவேண்டும் அல்லது மதுரைக்குச் சென்று கல்லூரி படிப்பைத் தொடர வேண்டும் என்ற நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு முதல்வரவர்களும் மாண்புமிகு பேராசிரியர் அவர்களும் என்னுடைய தொகுதிக்குச் சிறப்புக் கவனம் கொண்டு, உடனடியாக இல்லாவிட்டாலும், என்னுடைய பதவிக் காலத்திற்குள் நிச்சயமாக ஒரு கல்லூரியை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று கேட்டு, வாய்ப்புக்கு நன்றி கூறி, முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவையின் இன்றைய அலுவல்கள் இத்துடன் முடிவுற்று, 8-4-1989, சனிக்கிழமை காலை 9 மணிக்குப் பேரவை மீண்டும் கூடும்.

பின்னர் பேரவை பிற்பகல் 1-28 மணிக்கு ஒத்திவைக்கப் பெற்றது.